

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 69

Izlazi subotom

Zagreb, 29. kolovoza 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Glasujmo	4
Mesić	5
Hrvatska knjižra	6
Odlazak	8
Robijati za Hrvatsku	13
Budući predsjednik	17
Srbi o nama	22
CD sa ZAVNOH-a	23
S Pantovčaka	26
Povijest i čovjek	28
Manifest	30
I liječnici i pjesnici	32
Bosno moja	33
Zgodopis	36
Osvrti	42
Živjeti NDH	51
Hrvatski jezik	52
Čitajte s nama	53
Roman u nastavcima	55
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Naklada

30.000 primjeraka

Glasnik je besplatan

Pod pokroviteljstvom Dobriće Čosića i Ljubomira Tadića

NA PODRUČJU BIVŠE JUGOSLAVIJE STJEPAN MESIĆ STVARA JUGOSFERU

Mladen Schwartz: † SAVKA

BATINAMA DO OLTARA

Željko Popović:

MLADEN BARIŠIĆ I ANTUN ULJAR, "CARINSKI SPECIJALISTI"

- "GROBARI" CARINSKE STRUKE I PROFESIONALNIH PRAVA ZAPOSLENIKA

Tomislav Gudar:

SNJEGULJICA ZBOG GOSPODARSKE KRIZE OTPUSTILA ČETIRI PATULJKA

NAZOROVA 57

DRUGO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA

Zagreb, 19. rujna 2009. u 10 sati

(ispred kuće Josipa Manolića)

MOJ DOM

Silvije Strahimir Kranjčević

Ja domovinu imam; tek u srcu je nosim,
I brda joj i dol.
Gdje raj da ovaj prostrem, uzalud svijet prosim,
I ... gutam svoju boll!

I sve što po njoj gazi, po mojem srcu pleše,
Njen rug je i moj rug:
Mom otkinuše biću sve njojzi što uzeše
I ne vraćaju dug.

Ja nosim boštvo ovo - ko zapis čudotvorni,
Ko žića zadnji dah;
I da mi ono pane pod nokat sverazorni,
Ja past ću utoma.

Ja ništa više nemam; to sve je što sam spaso,
A spasoh u tom sve,
U čem v' jek mi negda vas srećan se je glaso
Kroz čarne mlađe sne!

Kroz požar, koji suklja, da oprži mi krila
Ja obraz pronjeh njen;
Na svojem srcu grijem već klonula joj bila
I ljubim njenu sjen.

I kralje iznjeh njene i velike joj bane,
Svih pradjedova prah,
Nepogažene gore i šaren-đulistane
I morske vile dah.

... Ja domovinu imam; tek u grud sam je skrio
I bježat moram sv' jet;
U v' jencu mojih sanja već sve je pogazio,
Al ovaj nije s' vjet.

On vreba, vreba, vreba ... a ja je grlim mukom:
Na javi i u snu.
I preplašen se trzam i skrbno pipam rukom:
O je li jošte tu?!

Slobode koji nema, taj o slobodi sanja
Ah ponajljepši san;
I moja žedna duša tom sanku joj se klanja
I pozdravlja joj dan.

U osamničkom kutu ja slušam trubu njenu
I krunidbeni pir,
I jedro gdje joj bojno nad šumu strmi pjenu
U pola mora šir!

Sve cvjetno kopno ovo i veliko joj more
Posvećuje mi grud;
Ko zv' jezda sam, na kojoj tek njeni dusi zbore.
I lutam kojekud.

Tek kad mi jednom s dušom po svemiru se krene
Zaorit ću ko grom:
O, gledajte je divnu, vi zv' jezde udivljene,
To je moj, moj je dom!

HRVATSKA JE NEZAVISNA, ALI NE I SLOBODNA

Tko bi to onda rekao?

Sanjali smo nezavisnu Hrvatsku. Nikada taj pojam nismo odvajali od misli na slobodu. Jer, što će nam Hrvatska, ako ona nije naša?

Hrvatska nikada nije smetala osvajačima. Dapače. Privlačila ih je. Uvijek su im smetali samo Hrvati u njoj. Hrvati u njoj, Hrvati prožeti njome, Hrvati na njenom čelu. Hrvatska u rukama Hrvata.

*"Oj, Hrvatska mati, nemoj tugovati.
Zovi, samo zovi, svi će sokolovi, za te život dati."*

Godinama, desetljećima, ... u genitivu. Nikako iz njega. Svoji. Osim, ponekad, na kratko. Vrlo kratko. Koju godinicu.

Građani Hrvatske, ljepote Hrvatske, uspjesi Hrvatske. Nikako hrvatski građani, hrvatske ljepote, hrvatski uspjesi. Rekoh: godinama, desetljećima ... Beskrajno. Nepodnošljivo.

Bilo, pa prošlo.

Domovinski rat, Bljesak, Oluja. Svoji na svome. Istina, bez Subotice, bez Zemuna, daleko od Drine.

Dobro je. Ipak. Bilo, pa prošlo. Ne vratilo se nikad.

*Oj ti vilo, vilo Velebita,
Ti našeg roda diko,
Tvoja slava jeste nama sveta,
Tebi Hrvat kliko:
Ti vilo Velebita,
Ti našeg roda diko!
Živila, premila,
Živila, premila,
Živila, oj premila,
Ti vilo svih Hrvata!*

Na žalost, ne bi baš tako.

Izroniše nanovo utvare. Kojekakvi predsjednici, dopredsjednici, nadpredsjednici. Nadglednici. Pratelji. Motritelji. Na sve strane. Sa svih strana. Neprekidno. Teroristički.

Opet uho do uha, pogled u svaku ključanicu. Tajne odredbe, tajni statuti, oto valja, ovo ne valja. Kako oni kažu.

Ne valja im hrvatska povijest, jer ne prihvaća Tita maršala i njegov Paje Gregorića AVNOJ-ZAVNOH.

Govori samo istinu o hrvatskim banima i kraljevima, o hrvatskoj nezavisnoj državi.

A morala bi samo onako kako oni kažu!

Ne valja im hrvatska pjesma. Osobito kad pjeva o kralju Zvonimiru. Ne leži joj ono po šumama i gorama.

A morala bi samo onako kako oni kažu!

Ne valja im hrvatsko ćudoređe, obitelj, ognjište. Radije u šumu – i tko koga. Kako i gdje ga dohvati.

A moralo bi samo onako kako oni kažu!

Ne valja im hrvatska misao. Pomisao, misao, zamisao. Hrvatska Hrvatima, a ne tko zna kome.

A morala bi samo onako kako oni kažu!

Ne valjaju im ni sami Hrvati. Hrvatski Hrvati, a ne Hrvati u Hrvatskoj.

A morala bi samo onako kako oni kažu!

*U boj, u boj!
Mač iz toka braćo:
Nek dušman zna
Kako mremo mi!*

Eto, na žalost, ali gotovo da je sve po njihovom. Dok smo mi ratovali, oslobađali i stvarali nezavisnu Hrvatsku, oni su je zauzimali, preuzimali. Njihove su banke, njihovi su hoteli, njihovo je tlo, njihove su šume, njihove su ceste. Njihovi su predsjednici. Pa, izgleda, i mi sami?

Hrvatska tako opet postade njihova, a Hrvati, hrvatski Hrvati, iznova – malo po malo – odoše u genitiv. Unatoč Domovinskom ratu, unatoč Bljesku, unatoč Oluji, unatoč prolivenoj krvi i Ovčari.

Braćo, što vam se čini, hoćemo li se vratiti tamo gdje nam je mjesto? Je li za to vrijeme?

Onda, ustanimo. Dobro jutro, dobri ljudi!

Degenia velebitica

T. Držić

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

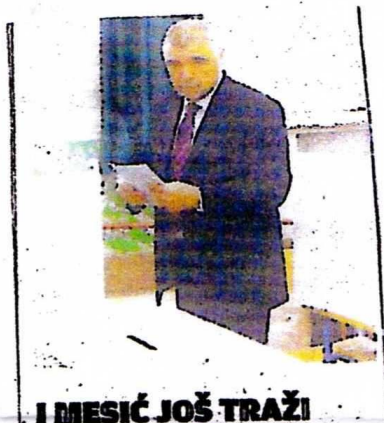
J' ACCUSE

rasista s Pantovčaka Stjepana Mesića zbog njegove diskriminatorne hajke na Židova dr. Andriju Hebranga kandidata za predsjednika RH

Prof. dr. Andrija Hebrang odkada je kandidat za predsjednika Republike Hrvatske izložen je antisemitskoj političkoj hajki Stjepana Mesića. Svi koji čitaju novine, mogli su u novinama pročitati Mesićeve antisemitske izjave: . **"Hebrangovu pobjedu na predsjedničkim izborima smatrao bih svojim osobnim porazom"** (Izjava u Strasbourgu; Jutarnji list 8. 7. 2009.) Ili: **"Hebrangova pobjeda bila bi moj osobni poraz"** (Glas Slavonije 9.7. 2009.) **"Hoće li Vam biti hendikep to što će predsjednik, otvoreno agitirati protiv vas"** – pitala je gosp. Andriju Hebranga Mladenka Šarić u Večernji list 31.7.2009.

Andrija Hebrang dijete je Židova Andrije Hebranga i majke Židovke Olge Strauss, a židovstvo se računa po majci. Njegova otca Andriju Hebranga nacionalno osviještenog komunistu i antifašista dao je u beogradskoj Glavnjači ugušiti maršal JBTito. Njegova mati Olga Strauss, bila je za svih režima zatvarana zbog svojega antifašističkog određenja, a pedesetak članova njezine obitelji nestali su u logorima Stara Gradiška i Jasenovac.

Zakon o diskriminaciji od 1.1.2009. zabranjuje situacije kojom se neka osoba stavlja ili je stavljena ili bi mogla biti stavljena u nepovoljniji položaj od druge osobe na izravnoj diskriminatornoj osnovi zbog svoje **rase** ili etničke pripadnosti, ili vjere, **političkog ili drugog uvjerenja**, nacionalnog ili socialnog podrijetla, imovinskog stanja, obrazovanja, i t.d. (v.čl.1.Zakoña). Osoba koja krši Zakon može biti kažnjena globom do 300.000 kuna.

**I MESIĆ JOŠ TRAŽI
SVOG KANDIDATA** koji će ga
amnestirati zbog veleizdaje.

Stjepan Mesić krši Ustav, jerbo kano predsjednik svih građana po Ustavu je izvanstranačko tijelo i mora voditi izbalansiranu strogo neutralnu politiku u odnosu na političke stranke i ideologije bud lijeve bud desne opcije – što Stjepan Mesić ne čini, nego uzima ostrašćeni diskriminatorni udjel dok traži za svojega nasljednika svoj klon, po onoj "i poslije antifašista Mesića Mesić" kano da smo u Sjevernoj Koreji.

Novi predsjednik RH ne smije biti opterećen bivšim članstvom u Partiji. Bivši komunisti ne mogu nikada biti demokrati. Slijedeći predsjednik RH mora biti psihički uravnotežena osoba, uvjereni demokrat, jer su samo demokrati i antifašisti i antikomunisti. Hrvatsku je zapadna parlamentarna demokracija i u EU ju ne može uvesti bivši član Komunističke partije, odnosno Saveza komunistu.

Maks Fucks, jun.

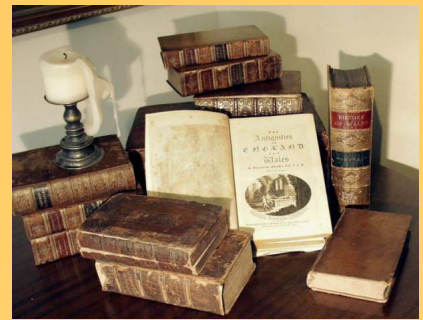
Molim Vas objavite u Glasniku Hrvatske uljudbe! Hvala!
Zgb. 20.8.2009.

HRVATSKA KNJIŽARA

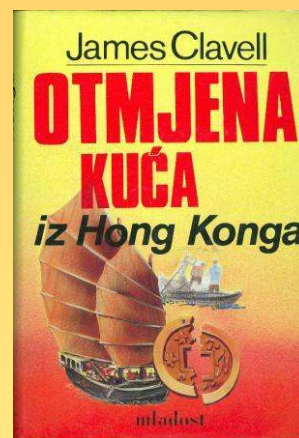
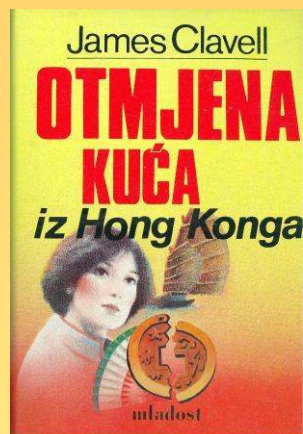
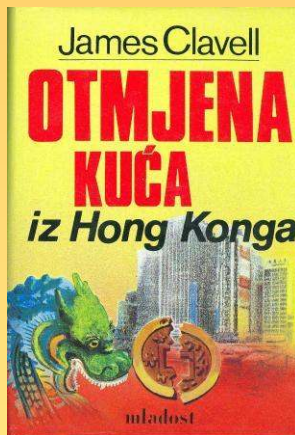
knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjige:

James Clavell:

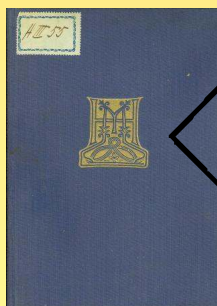

OTMJENA KUĆA iz Hong Konga 1-3,

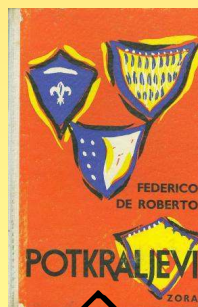

Mladost, Zagreb,
str. 1548,
1985. g.
210,00 kuna

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

**Alija
Nametak:**
BAJRAM ŽRTAVA
str. 84, 1931. g.
60,00 kuna

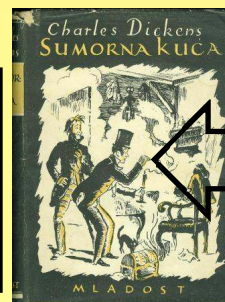

**Federico
de Roberto:**
POTKRALJEVI
str. 584, 1964. g.
60,00 kuna

**Henryk
Sienkiewicz:**
KRIŽARI
str. 905, - g.
50,00 kuna

P. de Mendelssohn:
**MARIJANA
MOJE MLADOSTI**
str. 244, 1958. g.
45,00 kuna

Charles Dickens:
SUMORNA KUĆA
1-2
str. 905, - g.
90,00 kuna

Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, tel. +385 1/2923-756, fax. +385 1/2923-757,
+385 91/3388-433, e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com

NA PODRUČJU BIVŠE JUGOSLAVIJE STJEPAN MESIĆ STVARA JUGOSFERU

www.jutarnji.hr – 21. kolovoza 2009.

Gotovo 20 godina nakon što su političke veze presječene ratom, dan za danom veze među kompanijama, poslovnim ljudima i pojedincima neprimjetno se obnavljaju, piše jučer u svojoj analizi ekonomsko - političke situacije u zemljama bivše Jugoslavije Economist.

Na nedavnom summitu relikta hladnog rata tzv. Pokreta nesvrstanih srbijanski predsjednik Boris Tadić primijetio je kako tvrtke bivših jugoslavenskih republika trebaju udružiti snage radi zajedničkog nastupa na inozemnim građevinskim i specijaliziranim vojnim projektima. **Njegov hrvatski kolega Stipe Mesić odgovorio je potvrdno.** Tvrtke iz „naših zemalja“, rekao je, premalene su da bi se same natjecale na stranim tržištima.

Iako su ovi komentari logični jer kompanije uistinu jesu premalene prema globalnim standardima, Economist ističe kako činjenica da je jedan od čelnika bivših jugoslavenskih republika upotrijebio termin „**naše zemlje**“ za cijelu skupinu donedavnih prijatelja i neprijatelja ukazuje na veliku promjenu. Od Slovenije do Makedonije većina ljudi u regiji još uvijek ima mnogo zajedničkog čak i **ako o tome ne govore previše. Veze među njima, presječene 1990-ih svakodnevno se u tišini obnavljaju.** Jugoslavija je odavno nestala, međutim, na njenom

mjestu rađa se Jugosfera, zaključuje autor.

Ova promjena na Zapadnom Balkanu odvija se neprimjetno – dok ljudi izvan sfere nemaju pojma o tome, za ljude koji žive u njoj ona je nešto što se samo po sebi podrazumijeva. Ova činjenica vjerojatno ne bi trebala čuditi jer dobre vijesti obično i nisu vijesti.

velike regionalne zvijezde nemaju problema s okupljanjem publike gdje god da nastupaju. Na nezadovoljstvo hrvatskih glazbenih producenata brojni mladi Hrvati u svojim mobitelima koriste srbijansku glazbu za ringtoneove, a Gallupovo nedavno istraživanje pokazuje kako je u regiji sve manje onih koji bi htjeli emigrirati.

Bivše jugoslavenske republike jedne su drugima glavna izvozna tržišta, **a srbijanska Delta, slovenski Merkator i hrvatski Konzum otvaraju lance trgovina jedni pored drugih.** Sve više kompanija tretira regiju kao cjelinu.

Neki krugovi uvijek su bili svjesni da će to biti tako. **I u najmračnijim vremenima ratnih sukoba kriminalci su trgovali svime – od oružja do cigareta.** Danas njihovim stopama kreću svi ostali.

Ideju o Jugosferi najteže je prihvatiti Hrvatima. Ne zbog toga što bi ona Hrvatima bila nepoželjna, već zato što ih ime podsjeća na bivšu državu od koje su se odvojili.

U godinama koje dolaze trebat će konsolidirati ono što je ljudima zajedničko, zadržati te stvari u fokusu vlasti država u regiji i pokušati što više približiti politiku i poslovanje među zemljama u Jugosferi i u odnosu prema Europi. Europska Unija stvorena je radi mira na kontinentu, a posao u Jugosferi još nije dovršen, zaključuje Economist.

Korijeni Jugosfere su u zajedničkom iskustvu, trgovini i poslovanju. Većina bivših Jugoslavena – **Bošnjaci, Srbi, Makedonci i Hrvati govore istim jezikom s manjima varijacijama.** Mnogi Makedonci i Slovenci još uvijek govore ili razumiju jezik koji se svojevremeno nazivao srpsko-hrvatskim. U većem dijelu te regije ljudi slobodno putuju uz uporabu osobne iskaznice. Vole sličnu hranu i sličnu glazbu. Političke, vjerske i etničke razlike i dalje postoje, međutim, svake godine tisuće mladih okupe se na festivalu Exit u Novom Sadu u Srbiji, a

† SAVKA

IN MEMORIAM GOSPODI SAVKI DABČEVIĆ - KUČAR (1923 - 2009)

Mladen Schwartz, Zagreb

Samo dva ili tri dana pred njezinu smrt, bez ikakva sam se povoda nakon duljeg vremena sjetio Savke, tek pomislivši da bi uskoro mogla umrijeti. Njezinu sam smrt dočekao podijeljenih osjećaja. Sve što je ta inteligentna i šarmanтна žena otjelovljivala, bilo mi je strano: **jugoslavenstvo, titoizam i partizanluk, komunizam i feminizam, umjerenjaštvo, oklijevanje i povlačenje**, pa čak i ekonomija, koja me kao znanost nikada nije privlačila (a navlastito njezina kasna ljubav: liberaldemokracija). Ali je Savka na svoj način zasigurno bila i Hrvatica, bila je to u teškom, Hrvatskoj nesklonu vremenu; bila je to doduše umjerenost, polovično, daleko od nacionalne dosljednosti, daleko od svakog tako prijeko potrebnog radikalizma, i sve još, unatoč dobroj retorici, umotano u nesnosnu terminološko-kategorijalnu aparaturu marksizma-lenjinizma na samoupravnim jugo-način, s ljudskim licem ili bez njega.

Ali je Hrvatica bila, zato je nakon Karađorđeva i odletjela. Bila je ona to i svojim korijenima, rođena Korčulanka, po ocu Antunu iz bokokotorske obitelji brodovlasnika i pomorskih kapetana, hrvatski su joj bili i majka Marija, kao i muž, ing. Ante Kučar, podrijetlom iz Trogira i Dalmatinske zagore. Sukladno svojem umjerenjaštvu, barem koliko ja znadem, nikada nije spominjala, a nekmoli isticala, zanijekano i pogaženo hrvatstvo zavičajne joj Boke Kotorske. Bila je zapravo više neke vrsti racionalna domoljubka negoli pristaša pravog nacionalizma: za protivnika to je, naravno, sve uglavnom isto: patri-

otizam, nacionalizam, šovinizam...

Bila je, dakako, nacionalna više negoli njezina nasljednica Vesna Pusić, koja je gluha za naciju kao što niti boje ne shvaća tko je rođen za boje slijep. Bila je pak nacionalna manje nego što iznosi minimum bez kojega je zdravi nacionalizam nezamisliv. U zavičajnoj Dalmaciji, slijedeći lokalni instinkt nacionalnoga otpora talijanskom okupatoru, iz istoga tanjura hrvatskoga domoljublja, hoćeš – ne ćeš, kusala je kao prilog i čušpajz komunističke jugoslavenštine, kojoj je ostala odana barem do svojega pada u Karađorđevu.

Karijera joj dakle započinje potporom domaćim komunistima, kratkotrajnim partizananjem, te priključbom absurdnom komunističkom „zbjegu“ u El Shattu. Poslije rata Savka Dabčević nastavlja život i rad te znanstvenu djelatnost pod okriljem titovlada, uključiv i studijska putovanja po istoku i zapadu, pri kojima joj pomaže dobro poznavanje više jezika, i tako sve do početaka Proljeća, kada počima zauzimati visoka i najviša mjesta u hrvatskoj i jugokompartiji.

O Proljeću te Savkinoj ulozi u njemu sve je već rečeno, a i ja sam o njemu opširnije prozborio u svojoj knjizi „Hrvatska nakon Tuđmana – Studija o nacionalnom usudu“ (2000). Neki su proljetna giba-

nja do danas oštro napadali, kao Hrvoje Šošić, a sigurno bih i ja volio da je koncem 60-ih obnovljena Država Hrvatska. Uz Tita, Nixona i Brežnjeva, međutim, to nije bilo moguće, pa i da su Savka i njezini suradnici uistinu bili radikalni. U onome najboljem što je donijelo, Proljeće je bilo blijedi odjek Nezavisne Države Hrvatske (1941 – 1945), i poslužilo je kao prijelaz prema uspješnijem pokušaju obnove, što ga je predstavljala Republika Hrvatska (1991 – 1995). Bez NDH ne bi bilo Proljeća, bez NDH i Proljeća ne bi bilo niti RH. To je čvrsti povijesni kontinuitet.

Načelna i dosljedna, Savka 1971 ne odstupa s nacionalno-političkom pozicijom, ne poduzima bogznakakvu „samokritiku“ i mora otići. (Ta otišli su i žešći „samokritičari“ poput Ivana Šibla!) Na robiju ne mora, kao ni njezini sudruzi iz nomenklature, za razliku od brojnih žešćih bojovnika iz paralelnih proljetnih strujanja (Matica, sveučilištari) te s nižih stupnjeva ljestvice. Ali je zato osuda na nestanak iz politike (i znanstvene djelatnosti) bila neumoljiva. To je značilo i suzdržbu od djelatne potpore oporbi. Savka se u duga dva desetljeća do konačnog preminuća tvorevine i obnove državnosti sastajala s istomišljenicima, pa i sa sebi ne tako bliskim Tuđmanom (pričala mi je to moja teta, negdašnja tajnica zloglasnoga Koče Popovića i prijateljica Ankice Tuđman, kada je jednom tamo zatekla Savku i Tripala). Tuđman ih je, naravno, nastojao predobiti za svoj koncept, ali iz toga se nije izrodilo ništa. Miko je nakon Karađorđeva pobolijevao, a Savka – na moje upite što radi Savka, Bruno mi je Bušić, koji je iz emigracije bio u stalnom dodiru s Domovinom, znao uzvratiti: Savka kuha!

Ipak sam ju brzoglasno nazvao iz Njemačke negdje 1989, kada se već nazirao kolaps tvorevine, a mi smo se počeli javljati domovinskim ljudima kako bismo konačno započeli otvoreno suobraćanje. Tražio sam od nje interview za naše glasilo „Pokret“ (prema Hrvatskom Državotvornom Pokretu), što je rezolutno odbila, još mi spočitavši kako to od nje uopće mogu tražiti. Devedesete se ipak odlučila „aktivirati“, ali je do kraja predstavljala trećerazrednu, marginalnu figuru, i ništa od onoga što je pokrenula nije imalo veće težine. Počelo je to s minimalističkim okupljanjem za bolju jugu u „koaliciji narodnog sporazuma“, nastavilo sa Savkinih 6 % na predsjedničkim izborima, a okončalo prijelazom njezina HNSa u ruke Pusićkinih lijevoliberalnih i anacionalnih „građana“, uz bezostatan Savkin pristanak. Jer, Vesna je Pusić, ako i jest Savkina kćerka, još puno više kći Slavka Goldsteina, kao što je i Mesić, više negoli Savkin sin (kako je to, po običaju lažući, uz suze mistificirao na njezinu sprovodu), još neusporedivo više sin juge i Udbe, a navlastito kopile najbezočnijeg oportunitizma. Dok je Savka, premda minimalističkih uvjerenja, u okviru protuhrvatske tvorevine ipak nastojala za Hrvatsku izvući stanoviti maksimum, Vesna Pusić u uvjetima navodne hrvatske države za Hrvatsku zastupa nacionalni minimum od minimuma – ova primjedba kao usputni prilog paradoksalnoj dijalektici bespućâ hrvatske politike i politikantstva! Zato nije slučajno da ni Pusić niti Mesić umrloj Savki uopće i ne upisuju u zaslugu djelo za Dom, nego prva „uvođenje pojma odgovornosti u politici“ (to je zastupao i Pusićki zacijelo nesimpatični Hitler!), a drugi „demokraciju, poštenje, hrabrost i iskrenost“.

Nakon povratka u Domovinu imao sam s njom nekoliko kraćih susreta. Jednom zgodom zapitala me u zagrebačkoj restauraciji „Vinodol“

Savka Dabčević Kučar

za mišljenje o političkom trenutku, pa kako, pomalo preišljajući, nisam smjesta odgovorio, zaključila je po prilici, ali krivo: Dobro, ne želite se izjašnjavati! Na jednom kongresu njezine stranke HNS (pojavio sam se, iz znatiželje, i na osnutku), što sam ga došao pozdraviti u ime Paragina HSPa, s kojim sam tada počeo razmjerno kratkotrajnu suradnju, nasmijala se s odobravanjem kada sam u svom govoru Tuđmana titulirao „generalom“. U to vrijeme mi pravaši našli smo se, naime, s umjerenjacima na istoj crti otpora Tuđmanovoj vladavini, premda zbog prilično različitih razloga. Paraga me zamolio da odem na sastanak sa Savkom i Ivicom Račanom, kako bismo razmotrili mogućnosti zajedničkog „protutuđmanovskog“ nastupa. Razgovarali smo u spomenutoj gostionici Vinodol“, bilo mi je jasno da trajne suradnje na čvrstoj platformi, zbog prevelikih razlika, ne će biti, pa sam predložio da se dogovaramo od slučaja do slučaja, naglasivši da će to uvijek biti moguće. Dočim je Račan bio više šutljiv, Savka je moje riječi uglavnom prihvatila kao dobrodošli, premda možda pretjerani optimizam. Sjećam se još da je, u inače nevezanu razgovoru, iznijela saborsku anegdotu o jednom HDZ-ovu zastupniku čije se prezime, kako reče, u njezinu krugu koristilo kao jedinica za glupost.

Vidio sam ju još samo jednom, na nekoj javnoj tribini, i uz pozdrav

joj spomenuo kako ju nikada neću javno kritizirati jer je ona već prerasla u osebujnu „legendu“. Nu nije joj se svidjelo da bude legenda. I ovih par usputnih susreta, međutim, spominjem tek kako bih predočio da, unatoč bitnim političkim razlikama, nisam tu ženu izbjegavao niti bih je u javnosti žestoko napadao, kao što to inače činim s nizom njezinih sličnomišljenika. Jer, da nije bilo, kako bi Tuđman rekao, „te i takve“ Savke, ja možda nikada ne bih postao gorljivim hrvatskim nacionalistom. Za mene je posve odlučujuća bila Savka-Tripalova godina 1970/71, koju sam promatrao iz Biograda na Dunavu (kamo je moj otac – koji je Savku, uostalom, posve nereflektirano nazvao „Davka“, za njega je ona predstavljala tek dosadnu režimsku brbljavicu – bio premješten nakon mojega rođenja u Zagrebu), i koliko mi je bio odbojan velikosrpski miniimperijalizam na jugokomunistički način, toliko sam istodobno otkrivao simpatije za hrvatski nacionalizam (koji je svakako gorio ispod umjerenjačkog plašta tadašnjega zagrebačkog vodstva); probudio sam se iz svojega tadašnjeg anarho-individualističkog „antinacionalističkog drijemeža“, i pravu „demokraciju“ otkrio upravo u nacionalizmu. Osvijestio sam se i svojega zagrebačkog zavijača, materinskoga hrvatskog jezika, osjetih da se moram staviti na stranu žrtve bahatog Biograda n. D., a to su bili Hrvati, shvativ napokon da negdje moram biti, da su mi potrebni korijeni. Bez Savke i pokreta (dakako, heterogenog) kojemu se stavila na čelo, sve to vjerojatno ne bi bilo moguće, barem ne u tom trenutku i na takav način.

Savka Dabčević – Kučar, koja je, ovako ili onako, ugrađena u povijest hrvatskoga državotvorstva, nije bila pokopana s državnim počastima, jer to nije dopustila – njezina obitelj! Podsjetilo je to na čudnu naviku po kojoj se privatna

obitelj smatra višom vrednotom negoli cijela nacionalno-državna zajednica; slično se ponijela i Višnja Pavelić, koja je priječila povrat očevih kostiju u Domovinu i onda (u početnoj fazi obnovljene Države devedesetih) kada se to moglo izvesti. Pa ako obitelj priječi državne počasti, ne znači drugo doli da

do te države – ništa ne drži! Uz tu temu i mala osobna ispovijed: dočim sam se, nakon Tripalove smrti, upisao u knjigu žalosti, ovoga puta nisam to učinio kako bih izbjegao susret s Vesnom Pusić, s kojom ni na koji način ne mogu komunicirati, a na sprovodu se nisam pojavio jer sam uistinu dr-

žao kako mi ne može biti mjesto tamo gdje je Stjepan Mesić. I gdje se plakalo zapravo nad godinom 1971, kada Savka politički umire; ostalo se, dakle, nacionalno na tadašnjoj razini! Ako sam krivo odlučio, neka mi oprostí gospođa Savka sa svojih sadašnjih visina!

FRATAR KOJI JE 'PROČITAO' SAVKU

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U povodu smrti i niza posmrtnica drugarici Savki (Dabčević-Kučar), u hrvatskim medijima su isplivale na površinu bare - rekviziti sadržaja ropotarnice u koju su dospjele mentalne debilitacije urusenog režima, a kojem su bili i ostali, kako nositelji tako i apologeti - piskarala koje je proizvelo baš to, slijepo crijevo marksizma, u kojem se ne prepoznaju ni istični ni zapadni marksisti.

Najneobičnije je bilo pratiti medije iza kojih stoji Katolička crkva u Hrvatskoj. Ne želim tvrditi da naše crkvnjake i dalje drži stega 'Protokola o suradnji' između Tita i Pavla VI., ali - ostaje otvoreno pitanje - kako to da se bar sad u mentalnoj stvarnosti opasnog nogatanja crknutog komunističkog konja, nije pojavilo ono najpromišljenije, najumnije i jedino trajno - ono što su svojim duhom i umom u vezi s marksizmom i zarobljenosti Hrvatske u jugomarksizam zapisali i ostavili nam u amanet naši vrsni svećenici i stručnjaci iz Iseljništva, ljudi s dugim iskustvom, koji su, ili stekli znanje, ili ga prenosili studentima po zapadnim sveučilištima - u ono vrijeme kad su papige na 'Dinamovom stadionu' skandirale: 'Hajduk, Dinamo – Savka, Tripalo'!?

Uzet ćemo ovdje kao primjer prisebnosti naših visokih intelektualaca svećenika i redovnika iz Dijaspore - **vlč. fra Bonifacija Perovića**, jednog od najpoznatijih hrvatskih sociologa na Zapadu (stručno znanje iz sociologije stekao je u Francuskoj i u Njemačkoj), skoro posve nepoznatog (i danas!) u Hrvatskoj koju je baš on pretpostavljao kao - solution de rechange - marksističkog delirija u vrijeme proljeća nakon kojeg je nastupila sibirski zima...

U razmaku od osam godina fra Bonifacije je dao tiskati svoje dvije knjige s područja vrijenja i preobrazbe hrvatskog društva u 'revolucionarnom procesu': **"Hrvatsko društvo u svom**

revolucionarnom procesu" (izd. KHR, 1971) i **"Društvo u svom ljudskom liku"** (izd. KHR, 1979).

Navedimo ovdje i vrlo znakovitu činjenicu da fra Bonifacije Perović, rođen 1900 u Arbanasima kod Zadra, nikad nije javno naglašavao činjenicu da je on arbanškog podrijetla, i da je uvijek s ponosom i odanošću isticao Hrvatsku kao svoju Domovinu, djelujući prirodno kao dijete svoje nacije koje se osjeća dužnim obavljajući svoj redovnički zavjet ('crnog fratara') unijeti više svjetla u sve gušću ideološku maglu bezbožnog marksizma koji je sve učinio da u Hrvatima uguši i sam spomen svog podrijetla, svoje povijesti, svoje nacionalne pripadnosti i svog imena.

U vrijeme, po udbašima nazvanog 'Maspoka', odnosno narcisoidno i post festum preimenovanog previranja u Hrvatskoj nakon pada Rankovića i osude 'unitarizma', u Hrvatskoj je cvjetala jedna nova i drugačija, decentralistička, ali još naglašenije marksistička mitomanija.

Ovdje vrijedi citirati fra Bonifacije napomenu kako mitomani nemaju dobro pamćenje što objašnjava činjenicu da svaki novi dan izvale po koju novu laž, pak navede. "Protivno Mati Meštoviću, da se Titov partizanski pokret u početku gotovo isključivo osla-

njao na Srbijance i na Srbe iz Hrvatske, radi njihova otpora protiv tada uspostavljene hrvatske države, i tek kasnije masovnijim prilivom Hrvata iz jadranskih područja, radi talijanske politike proganjanja i uništavanja, kao i sve brojnijih protivnika Pavelićeva režima. Nasuprot toga navodi Ante Ciliga, sa svoje strane, tvrdnje da je Srbija matica, središte srpskog naroda bila tokom rata i osobito na koncu rata kompaktno proti komunističkoj vlasti i uvođenju komunističkog režima. Na drugoj strani, nastavlja Ciliga, stajali su ne manje kompaktno, pa i još kompaktnije, ako se tako može reći, Srbi-prečani za Titove partizane i s njima za ustoličenje komunističke vlasti u cijeloj Jugoslaviji, za njezino nametanje Srbiji kao i Hrvatskoj" (v. B.P.: 'Hrv. društvo u rev. procesu', s. 31).

To je i te kako i povijesno i misaono točna tvrdnja: prečanski Srbi navukli su nesreću i na Hrvatsku i na Srbiju.

A nedavna proslava u Srbu, iza koje stoji Stjepan Mesić, ukazuje da su oni nastavljači proizvodnje nesnošljivosti i neprijateljstva između hrvatske i srbijanske nacije.

Nije njih slučajno Beograd otpisao i to baš - uoči Oluje. Tom prilikom, kad je bila u modi pjesma o Juri i Bobanu, Mesić je izjavio: "Oni koji su ostali u Hrvatskoj mogli bi svi stati pod jedan kišobran".

N.B. Šta sve Stipa nije izvalio i ostao živ, ni parna lokomotiva ne bi mogla povući...

O tome bi njihovo vodstvo sad! moralo više razmišljati. Kad shvate da pripadaju, kao etnička cjelina, univerzalnosti građanstva države u kojoj žive i rađaju svoje potomstvo, prestat će se pona-

šati kao vanzemaljci i time će prestati proizvoditi i mržnju oko sebe i među našim dvjema povijesnim nacijama.

A o korjenima mutljage koju je podigla podrivačka subverzija oko Vojnića i Vrgin-Mosta u vrijeme buđenja zdrava razuma u jugomarksističkoj magli, fra Bonifacije zapisa: "Mihajlo Mihajlov je bio osuđen, jer je htio provesti u djelo slovo ustava, koji jamči slobodu misli, tiska i udruživanja, a 'Hrvatski književni list' obustavljen po ili mimo socijalističke zakonitosti. Komunistički režim ne taji svoje negodovanje s onima, koji misle svojom glavom. Tito se počesto okomljuje na intelektualce, osuđuje 'različita skretanja' po kojeg intelektualca, izjavom u Zrenjaninu, 1967 da "jugoslavenski novinari moraju slijediti liniju Saveza komunista" (v.n.d. s. 89).

Fra Bonifacije nas podjeća da se novi ljudi rađaju normalni i da niti genetički niti naporom svoga uma ne naslijeđuju ideološke besmislice, čega je bio svijestan i 'dedek kajbumščak', kad je Tito izjavio u Splitu, prilikom svog 73. rođendana, da je po srijedi "opadanje socijalističke svijesti omladine" (v. n.d. s. 119).

A o vrijednosti intelektualnog rada hrvatske emigracije i onoga što se je dogodilo u Hrvatskoj 1971., fra Bonifacije navodi: "Trebalo je, dakle, dvadeset pet godina haraćenja po Hrvatskoj sa strane komunista, da se tek sada pripusti, da se sve to obavilo 'vrlo žestoko', i to u 'najnepogodnije vrijeme' i da naši komunisti shvate odakle ta 'ogorčenost' i tako 'velika emigracija'. Ustvari, sve su to tvrdnje što ih mi ovdje iznosimo,

Savka Dabčević Kučar

koje je emigracija trajno kroz ovo vrijeme isticala. Tako i Tripalo, nakon četvrt stoljeća iskreno priznade: "Mi moramo o ovome govoriti jer i danas ima kod nas ljudi kojima se koža ježi kad se spomene hrvatsko ime, i kad se svira 'Lijepa nasa', kad se govori o obnovi Hrvatskog narodnog kazališta itd. Mi moramo to otvoreno reći i mislim da ima komunista koji nijesu razumjeli nacionalni osjećaj i koji krivo tumače Marxovu tezu'. Savka Dabčević-Kučar sa svoje strane jasno definira unitarizam kod nas koji je, ustvari, 'samo oblik nacionalizma jače nacije u varijanti velikodržavnog šovinizma'(v. n.d., s. 59.).

POZOR! Globalna ocjena fra Bonifacija je rekapitulacija mišljenja iseljene Hrvatske o tzv. 'Hrvatskom proljeću': 'Protagonisti 'hrvatskog proljeća', bilo dr Savka Dabčević-Kučar, bilo Mika Tripalo, pretpostavili su interes Partije interesu snage i vrijednosti jednog naroda. Iako su imali oslonu u narodu, koji je bio spreman na nastavak otpora, oni su se ipak podložili stezi partijskih dogma, ne davši Hrvatskoj onaj ugled u svijetu koji bi bio izmijenio cjelokupno stanje.

I u toj KAPITULACIJI treba tražiti svu slabost političke klase jednog naroda, bila ona komunistička ili demok-

ratska". (v. B.P. "Društvo u svom ljudsko liku", izd. KHR, 1979., s. 182.)

U svojim knjigama fra Bonifacije je rado citirao i uzimao kao dokaz svojim tvrdnjama, i navođenjem citata iz mojih radova, kao čovjeka rođenog i školovanog u 'borbi i revoluciji', ali koji je uspio očuvati svoj zdrav razum i svjedočiti za povijest o onome što je stvarno proživio u jugomarksističkom ludilu, u kojem se može ostati normalan samo u samostanu ili u zatvoru.

POUKA: Fra Bonifacije je višestruko dragocjen redovni svećenik i sociolog u sudbini hrvatske nacije u najcrnjim danima svoje duge i mučne povijesti. Prvo, kao dokaz da politika Rimske kurije nije i misao vodilja kršćanskih svećenika; drugo: da se čovjek koji vuče svoje podrijetlo iz naroda koji nije u sastavu hrvatske države, može savršeno uklopiti, osjećati u punini duše i po tom osjećanju djelovati u sudbini hrvatske nacije kao njezin sastavni i neizdvojlivi dio.

Po podrijetlu Arbanas, u vjeri katolički redovnik i svećenik, a u znanosti priznati sociolog, fra Bonifacije je neprolazni dokaz kako bi se i naši hrvatski pravoslavci mogli daleko bolje osjećati u sinergiji napora univerzalnosti hrvatske nacije, kad bi prestali djelovati po direktivama nijekanja ili razaranja hrvatske nacionalne obnove odnosno nezavisnosti Hrvatske države - kao SVOJE DOMOVINE!

ISTINA O SAVKI DABČEVIĆ KUČAR

Mate Ćavar

hapok1990@hotmail.com

Sada, kada je završila svoj život Savka Dabčević udana Kučar o njoj se šire i istine a i neistine. Rođena u Boki u projugoslavenskoj obitelji Dabčević još kao **splitska srednjoškolka postaje skojevkom** (Savez komunističke omladine Jugoslavije - SKOJ) a nakon kapitulacije Italije 1943. u svojoj dvadesetoj godini odlazi u partizane, kojima je glavni cilj bio rušenje NDH. U partizanima se ističe svojom borbenošću te kao takva postaje **pripadnicom zloglasne OZNE** u kojoj se zadržala sve do nakon onoga rata, skupa sa svojim bratom koji mi je o tome svemu još u Austriji pripovijedao kao jedan od čelnika "Jugomontaže" na nekim radovima po Austriji. Dabčeviću zaludenost tek u vrijeme "Hrvatskog proljeća" odlučuju i njihovi potomci, rođena djeca pitajući ih "Pa zašto ste se vi borili kao u ime hrvatskoga naroda?". Nakon i u vrijeme svih onih progona Hrvata u jugotvorenini, nisu im mogli

dati nikakav odgovor, osim podržavati zanos hrvatskih proljećara. A tko je forsirao "Hrvatsko proljeće" pri kraju života jugokomunističkog zločinca to bi najbolje mogao znati, na primjer Ivan Zvonimir Čičak i ostali pripadnici KOS-a i UDBE.

Beograd je želio još jednom, s JBT-om na čelu, umlatiti Hrvate, što su i učinili iz Karađorđeva 1971. godine. Tako je "drug Tito" i po treći put odlikovan "narodnim herojem" za progon hrvatskoga naroda.

Nakon onih već **milijun i tristo trideset tisuća pobijenih, zatvaranih i proganjanij Hrvata**

u "SFRJ" sada su im se priključile desetine tisuća novih hrvatskih žrtava koje su nakon Karađorđeva ubijali, zatvarali i proganjali. Tako sve u svemu oko milijun i pet stotina tisuća Hrvata stradavalo je u "SFRJ". Savka Dabčević Kučar ne pripada tome popisu. Ona se pred cijelim hrvatskim narodom pokajnički ispričala "drugu Titi i Partiji" za grijehe zbog kojih je smijenjena s položaja, a na njezino mjesto došla je zloglasna ratna zločinka Milka Planinc te Dušan Dragosavac, Milutin Baltić, Stanko Stojčević, Jure Bilić i ostala jugočetnička klika.

Istina je da Savka Dabčević Kučar kao i Mika Tripalo **nisu nikada niti pomišljali na osamostaljenje SRH od Srbije i Beograda**. Savka se bila prijavila skoro dvadesetak godina kao jugopokajnica i tek se probudila i pojavila nakon tih godina, u vrijeme početaka oslobođenja Republike Hrvatske ispod Beograda i Srbije. I onda je bila protiv dr. Franje Tuđmana jer je znala da se jedino on bori sa suverenu i samostalnu Republiku Hrvatsku, za koju Savka nikada nije bila!

Pogled u ništa!

NAJNOVIJE VELIKO KNJIŽEVNO DJELO DON ANTE BAKOVIĆA!

Mate Ćavar, Zagreb

Čitajući najnovije književno, autobiografsko djelo don Ante Bakovića, pod nazivom "**Batinama do Oltara**", ne mogu a da ne napišem bar jednu karticu o ovome hrvatskom svećeniku, robijaškom mučeniku, publicistu i književniku don Anti Bakoviću. Nakon što sam upoznat s djelima "Dječak s Drine" te zbornikom "Martirologij" - sabranim djelom od 664 posvećene žrtve jugototalitarizma. nad hrvatskim svećenicima, časnim sestrama, bogoslovima i zavjetnim laicima, evo sada imamo i najnovije Bakovićevo djelo "Batinama do Oltara". Kada mi se ovo književno djelo našlo u rukama mislio sam ga pregledati takozvanim "brzim čitanjem" podnaslovom "pasusa i slično, ali ne, vidio sam da se ovo djelo - normalnog formata - napisano tako pripovje-

dačkim stilom, mora čitati od početka do posljednje 342. stranice. Sadržaj je tako potresan, tako znakovit i tako istinit da bi ga trebao pročitati svaki imalo pismeniji Hrvat. Posebice neka ga pročitaju svi oni koji još uvijek maltretiraju hrvatski narod s njihovim samoupravljačkim titoizmom i jugokomunizmom. Neka svi upoznaju "blagodati" jugotitoističke tvorevine za hrvatski narod. I neka se uvjere zašto su se borili i kakve "tekovine" te borbe brane. Zaista je žalosno da jedan ovakav veliki svećenički književni talent ovo sve radi uz tolike materijalne potrebe, uz pomoć jedino dobrotvornih pojedinaca domovine i svijeta. Što radi Hrvatsko ministarstvo za kulturu kao i druge institucije Republike Hrvatske? Zašto se jednoga ovakvoga hrvatskog književnika materijalno ne pomaže i najvećim priznanjima i nagradama ne nagrađuje? Mislim kako i najveća kul-

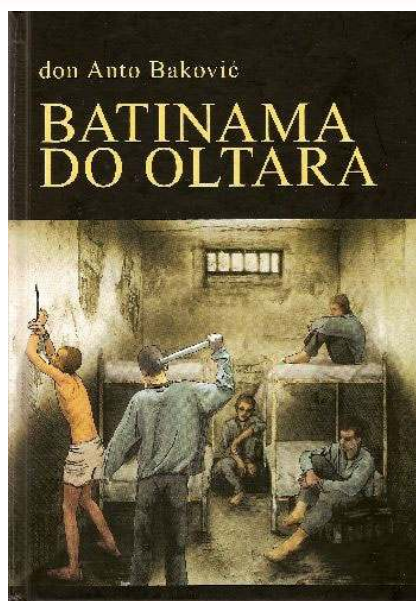
turna priznanja i nagrade zaslužuje autor Martirologija, Dječaka s Drine, Batinama do Oltara, a da ovdje ne nabrajam svekolika druga Bakovićevo djela o natalitetnome spašavanju Hrvata sve do populacijskoga mjesečnika "Narod". I je li zaista Republika Hrvatska država hrvatskoga naroda, ili to samo stoji u ustavnoj preambuli. A samo prisjetimo se s kolikom se sumama pomažu razne udruge i institucije koje praktično razaraju teritorijalno i etničko biće hrvatskoga naroda... I najokorjelijeg jugonostalgičara, ovo najnovije Bakovićevo djelo "Batinama do Oltara" mora poljuljati u njegovim jugonostalgičarskim zabludama. Svako razumno ljudsko biće, bilo kojega Hrvata ili građanina domovine Hrvatske nad robijaškim mučeništvima jugotvorevine mora zadrhtati. Zato se treba pročitati i najnovije Bakovićevo djelo "Batinama do Oltara"!

BATINAMA DO OLTARA

hakave.org

Ja sam za Hrvatsku bio na robiji i ulazio u veće rizike nego svi svećenici u Hrvatskoj zajedno.
(Stjepan Mesić)

Tko ne vjeruje da je Josip Broz Tito poslije Drugog svjetskog rata odobrio svojoj „partiji“ krvavu torturu „prevaspitanja“ katoličkih svećenika neka pomno prouči najnoviju knjigu don **Ante Bakovića: Batinama do oltara** (Martyrium Croatiae, Zagreb 2009.). U svojoj mladosti don Anto Baković četiri je puta bio optužen i osuđen ukupno na **deset godina i tri mjeseca zatvora.**

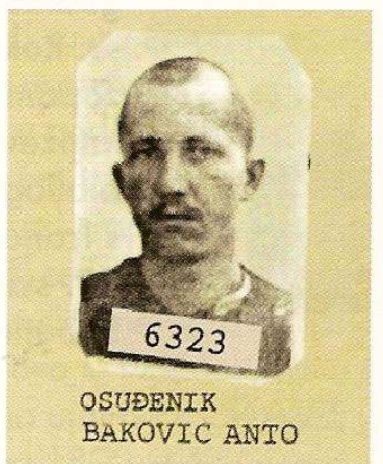

Prošao je divizijski zatvor u Leskovcu, Vojno-istražni zatvor u Nišu, KPD Niš, KPD Zenica, Central-

ni zatvor Sarajevo, Okružni zatvor Travnik i KPD Foča. Potpuno nevin, proveo je cijelu mladost po Titovim zatvorima. Na prvu robiju poslan je zbog obrane Stepinca, drugi, treći i četvrti puta zatvaran zbog svećeničkih aktivnosti, rada s djecom i mladeži te spominjanja imena Hrvat! Napominje da ništa nije radio ni govorio protiv ondašnje države i Tita! Nikakvom se politikom nije bavio, a najbolje godine mladosti proveo je po Titovim zatvorima.

Katolički svećenici masovno su i nemilosrdno likvidirani tijekom tzv. „oslobođenja“ hrvatskih mjesta i gradova krajem Drugog svjetskog rata, primjerice Dubrov-

nik i Daksa, Široki Brijeg, Krapina i Macelj. Tijekom 1945. započiju poslijeratna montirana suđenja svećenicima kao suradnicima okupatora, a najpoznatiji je sudski proces zagrebačkom nadbiskupu Stepincu. Životni put mladog Bakovića određuje sličan sudski proces njegovom župniku. Vlč. Ivan Čondrić, katedralni župnik u Sarajevu, bio je krajem 1945. optužen na smrt strijeljanjem zbog toga što je držao đaćku misu. Kad su ga početkom 1946. vodili na strijeljanje dječak Anto Baković je plakao. A župnik Čondrić mu je poručio: "Anto ne plači, nego me zamijeni". Tako je autor knjige Batinama do oltara svoj svećenički poziv dobio na partizanskom sudu.

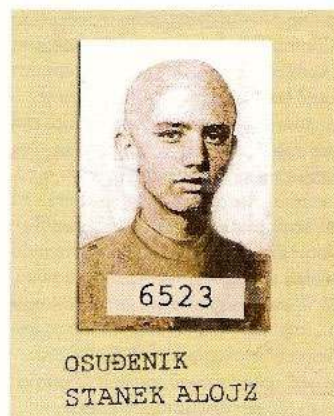
Jugoslavenski komunisti u lipnju 1953. održavaju V. plenum CK SKJ na Brijunima. Na tom skupu partija se posvećuju samo i isključivo borbi protiv Katoličke crkve. Prije toga u listopadu 1952. svi su za vojsku sposobni studenti bogoslovi pozvani su u JNA. Anto Baković bio je tada tek jedan mali nevažni bogoslov 2. godine studija. A poslije brijunskog plenuma 1953. g. komunisti pokreću nove napade na biskupe i svećenike, započinju premlaćivanja, polijevanja benzinom... Napadnuti su biskupi Vovk u Novom Mestu, Lach u Zagrebu, Čelik u Banja Luci, Franić u Splitu,

Banić u Šibeniku, Garković u Zadru, Čule i Stepinac u zatvorima. Partija je otvoreno udarila po biskupima, kako ne će udariti po jednom malom bogoslovu, tada na odsluženju u JNA, zaključuje don Anto Baković. U JNA bile su stalne „političke nastave“ na kojima su se tumačile i raspravljale teme – Crkva, Vatikan, Stepinac. U interpretaciji komesara i oficira KOS-a priča o Stepincu bila je uvijek ista – zločinac koji je pokrštao Srbe, srpskoj djeci vadio oči te Poglavniku poslao košaricu očiju srpske djece. Ta se priča stalno ponavljala te među inim lažima ostaje sve do danas srpska i komunistička tvrdnja.

Anto Baković, rođen je u Goraždu na Drini, kao sedmo dijete dobrostojeće obitelji. Njegovi su roditelji imali kuću u Goraždu, kasnije i u Sarajevu. Anto u mladosti nije oskudijevao, pa ni u vojsci, iako ih je bilo sedmero braće i sestara. Godine 1941./42. svjedok je četničkog pokolja na Drini osam tisuća muslimana i katolika – tada i jednih i drugih po narodnosti Hrvata. O tim događajima napisao je trilogiju – "Drinske mučenice", "Dječak s Drine" i "Mostovi na Drini" – zatajeni Jasenovci. Današnjim naraštajima vjerojatno zvuči nevjerojatno da su prije manje od jednog životnog vijeka na obalama Drine živjeli Hrvati. To nam svjedoči svećenik koji je svojim očima gledao što su srbočetnici radili Hrvatima na Drini, gdje su danas u ime velikosrpstva posve istrijebljeni.

Velikosrpstvo dominiralo je u JNA. Vojnici su pozivani

davati svoje mišljenje o Stepincu kao zločincu. Mladi Baković govorio je da Stepinac nije zločinac, to je u nekoliko navrata ponovio, bez da je kritizirao Tita i komunistički režim. U kazneničku vojarnu Vladičin Han došao je i pukovnik Đuro Četnik Jovanović preispitati Bakovića o njegovom stavu o Stepincu. Taj je Srbin u listopadu 1944. bio komandant Dubrovnika i počinio je pokolj hrvatske katoličke inteligencije na Daksi. Nakon svih maltretiranja tijekom služenja u JNA, Baković je bez posebnog objašnjenja uhapšen na dan otpusta iz vojske, te prebačen u zatvor u Leskovac, a zatim u Vojnoistražni zatvor Niš. Toga dana njegovi su roditelji u Sarajevu očekivali najavljeni povratak iz JNA. Idućih mjesec dana nisu uopće znali gdje im se sin nalazi i što se s njime dogodilo. U zatvoru u Nišu proveo je nekoliko mjeseci. Nudilo mu se oslobađanje ako potvrdi da je Stepinac zločinac. No Baković je odgovorio: „Nadbiskup Stepinac za mene nije ratni zločinac. (...) Ne mogu govoriti protiv svoje savjesti.“ Suđen je na Badnjak 24. prosinca 1953. g. a presuda je glasila – kazna strogog zatvora sa prisilnim radom u trajanju od četiri godine! Kad je Antina majka čula tu vijest u telefonom raz-

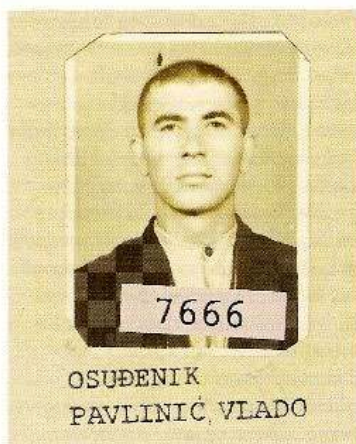

ALOJZIJE STANEK

Rođen je 1927. u Voćinu, od oca Josipa i majke Ane rođ. Bukovski. Završio je Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju, a potom teologiju u Zagrebu. Na Petrovo godine 1952. zaređen je za svećenika. Bio je župnik u Goli i Ždali te dugogodišnji župnik i dekan u Navoj Bukovici (danas u Požeškoj biskupiji). Za njegovu rodnu župu može se reći da je prava župa mučenika. U oba

rata je Voćin od pobunjenih Srba bio gotovo sav uništen, a stanovništvo ili poubijano ili raseljeno. Umrlo je 1. studenog 2007. godine u Svećeničkom domu u Zagrebu.

govoru s pošte, onesvijestila se u govornici i od tada je teško oboljela. Nije dočekala mladu misu svoga sina. Godinu 1954. student teologije, osuđenik Anto Baković, zapamtio je kao najtežu u životu. Bile su mu tada svega 23 godine! Žalio se Vrhovnom vojnom sudu u Beograd, jer se ničim nije ogriješio protiv Tita, ni njegovog režima, no bilo je dovoljno što nije smatrao Stepinca zločincem i kazna mu je potvrđena. Tako je prestao biti čovjek s imenom i prezimenom, te postao broj 6323 u Kazneno-popravnom domu – KPD Niš.

deset godina, a nakon toga odlazi u London. Ondje djeluje kao istaknuti novinar, slikar i grafički dizajner.

VLADO PAVLINIĆ

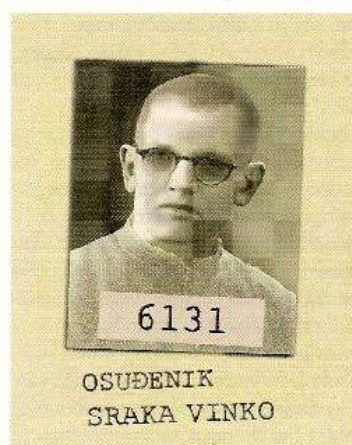
Roden je 1929. godine u Dubrovčanu kod Klanjca. Završio je klasičnu gimnaziju i studij teologije u Zagrebu. Studirao je i slikarstvo u ateljeu akademskog slikara prof. Zlatka Šulentića. Kao student teologije osuđen je 1955. od Vojnog suda u Nišu na tri godine strogog zatvora. Godine 1963. pokrenut je Glas Koncila koji Vlado uređuje prvih

U knjizi "Batinama do oltara" slijede teški opisi torture iz najzloglasnijeg srpsko-komunističkog kazamata KPD Niš. Kaznionica u Nišu bila je najstrašniji zatvor Titove Jugoslavije. Tu je kaznionicu osnovao kralj Aleksandar početkom 30-tih godina prošlog stoljeća, s namjenom za Hrvate koji su se protivili velikosrpskoj hegemoniji u staroj Jugoslaviji. Ni ondašnja Lepoglava, ni Srijemska Mitrovica, nisu bile dovoljno stroge, jer nisu bile u Srbiji. Baković opisuje kako su na tavanu posebnog dijela zatvora, pronalazili imena uz koja je pisalo ustaša i godine 1930., 1931., 1932. i 1933. U ćeliju u koju je Aleksandar smjestio jednog robi-

jaša, Tito je strpao šestoricu – i to bez toaleta. U tom skućenom prostoru nužda se obavljala pred svima, a kanta se praznila jednom dnevno. Očaj, užas i nezamisliva ponižavanja, opisuje Baković. Uz teški fizički rad, s nemogućim normama, stalnim udarcima stražara te izglednijavanjem lošom i manjkavom hranom, nakon rada slijedi svakodnevno prevaspitavanje i revidiranja stavova. Bio je to veliki policijski aparat koji se bavio robijašima, a nadzirao ga je šef Udbe u kaznionici. Nije bila dovoljna istraga, nije bila dovoljna osuda,

robijaše je trebalo prevaspitavati tijekom cijele robije, do potpune psihofizičke slomljenosti. Poslije

žene provedu jednu noć s njima u zatvoru. Ako bi ispitanik popustio, slijedili su zahtjevi da im se pridruži te da zajedno s njima prevaspituje druge robijaše. Pakleno kolo koje se nikako nije zaustavljalo. Torturu koju je u „robijaškom samoupravljanju“ proživio Baković, opisuje kroz tri dana batinanja, do duboke nesvijesti i kome, mrtvačnice i mrtvozornika, koji ga spašava da ga živog ne pokopaju i uspijeva ga otpremiti u bolnicu. Tako je u niškoj praksi KPD-a prolazio čovjek kao najveća vrijednost socijalizma. Tako je djelovala najveća mašinerija laganja i lažnog prikazivanja socijalističkog raja na zemlji. To je bio Titov tzv. humani komunizam! U toj nadnaravnoj trodnevnoj mucu i patnji, bogoslovu Anti ukazao se anđeo čuvar.

Mariboru. Poginuo je 26. lipnja 1966. pod naletom vlaka u mjestu Hrašnje - Mota.

VINKO SRAKA

Roden je 23. siječnja 1912. godine u Lipovcima u Sloveniji. Za svećenika je zaređen 7. lipnja 1940. u Ljubljani. Bio je kapelan u mnogim katoličkim župama bivše Jugoslavije: Knežija, Podsused, Marijin Dvor, Beograd, Uroševac, Janjevo, Kapela, Hrašnje - Mota itd. Godine 1955. osuđen je na dvije godine robije koju je izdržavao u Nišu i u

radne torture, slijedile su idejne torture uz dodatna premlaćivanja za najupornije. Morao se promijeniti karakter, razmišljanja, uvjerenja, svakog osuđenika. Vrhunac je bilo „robijaško samoupravljanje“ i „robijaško samooptuživanje“, đavolski izum druga Tita i njegovog prvog policajca Aleksandra Rankovića. Robijaši raznih nacionalnosti tukli su i prevaspitavali nepokorne robijaše, imali su sve ovlasti da iznude tražene izjave i potpis, čak i pod cijenu smrti žrtve. Za to su bili nagrađivani – uprava je dopuštala da njihove

Taj doživljaj Baković opisuje na izričitu želju svog duhovnika, kasnije biskupa, Ćirila Kosa. Čitatelj knjige Batinama do oltara mogao bi posumnjati u opis tortura, pomisliti kako autor pretjeruje, izmišlja ili laže. Međutim, svaku sumnju u vjerodostojnost autor spontano otklanja dokumentima o još 11 katoličkih svećenika koji su istovremeno s njime robijali u KPD Niš. Njihov izgled na fotografijama ukazuje na strahote,

KAKVOGA PREDSJEDNIKA TREBAMO?

Ivan Miklenić, "Glas Koncila", 16. kolovoza 2009.

Velikogospojinska vjernička okupljanja diljem Hrvatske osobita su prilika i za molitvu za domovinu, za njezinu bolju budućnost, za nove ljude koji bi bili dorasli riješiti nagomilane poteškoće i podići zemlju na svoje noge. U toj molitvi za nove ljude posebno bi mjesto trebalo dati budućem predsjedniku države jer - u aktualnom stanju hrvatskoga društva i budući da će uskoro biti predsjednički izbori - **sudbinski je važno kakav će biti budući predsjednik države.**

Budući da su Hrvatskoj stvarno potrebni novi ljudi, sposobni i neopterećeni kompromitirajućom prošlošću, koje bi trebale dati sve relevantne političke stranke ili koji bi došli kao nestranački ljudi, taj bi proces važne i nužne kadrovske obnove trebao kao normalni, redoviti i demokratski proces početi upravo od najvažnije službe u strukturi državne vlasti - od predsjednika države.

Ivan Miklenić

Budući hrvatski predsjednik trebao bi biti čovjek iz redova šutljive većine, bez kompromitirajuće prošlosti, čovjek izgrađenog i življenog vrijednosnog sustava, demokratskog habitusa, široke kulture i realni patriot.

U okolnostima u kojima su ljudi na vlasti znali i uspjeli uspostaviti samostalnu i međunarodno priznatu Republiku Hrvatsku, u kojima su je hrvatski branitelji umjeli i uspjeli obraniti i omogućili joj stvarno priznanje u međunarodnoj zajednici te u okolnostima da odredbe Ustava RH de facto nisu u punini zaživjele, sudbinski je važno da novi predsjednik **svojim služenjem hrvatskim ciljevima**, hrvatskim nacionalnim interesima i svim hrvatskim građanima bude prvi nositelj vlasti oslobođen svih balasta koji su **opterećivali ili opterećuju sve dosadašnje nositelje vlasti.**

Na putu izlaska iz bivše nenaravne i neravnopravne državne zajednice i iz komunističkoga totalitarističkog sustava, Hrvatska ne bi uspjela ostvariti samostalnost da prvi predsjednik nije na ideji nacional-

noga pomirenja u pokret za samostalnu Hrvatsku uključio i važan dio hrvatske ljevice. **No, već tijekom Domovinskog rata, a osobito nakon njega, brojni pripadnici te ljevice, promijenivši tek retoriku, "osvojili" su sve relevantne političke stranke, ključne položaje u gospodarstvu, privatizaciji i pretvorbi, ključne položaje u strukturama državnih vlasti na svim razinama, u medijima, kulturi i ukupnom društvenom životu, a istodobno sačuvali su i organizirali različite centre moći izvan državnih i društvenih struktura.** Posljedica toga ljevičarskog "osvajanja" jesu gotovo sve sadašnje nedaće: od nezadovoljavajućeg ostvarivanja hrvatskih nacionalnih ciljeva i funkcioniranja zakonitosti, jednakosti i pravne države, preko strukturalne krize hrvatskoga gospodarstva, zastoja stvarnih demokratskih procesa i sve dublje moralne i etičke krize u društvu do obezvređivanja, ideološkog, političkog i medijskog, autentičnih hrvatskih vrijednosti, komparativnih prednosti i ljudskog potencijala... (Na proslavi Dana pobjede i domovinske zahvalnosti u Kninu nije bio ni jedan od glavnih sudionika "Oluje"! Bi li nešto takvo bilo moguće u ikojoj drugoj državi?)

mons. Marin Srakić predsjednik Hrvatske biskupske konferencije

U takvim okolnostima sve teže opće, duhovne, gospodarske i upravljačke krize u Hrvatskoj, sada, gotovo 20 godina od formalnoga pada komunizma, predstojeći predsjednički izbori trebali bi biti početak kadrovskoga ozdravljenja u hrvatskim državnim upravljačkim redovima. **Budući predsjednik trebao bi doći iz većinskog dijela hrvatskih građana koji nikada nisu niti sada zagovaraju ni lijevi ni desni ekstremizam, dakle trebao bi biti čovjek koji nije bio ni član Komunističke partije ni »rukovoditelj« u »socijalističkoj« omladini ni pripadnik ikoje komunističke ili strane tajne službe ili organizacije.** Pripadnici ideološko-političke ljevice, kojih u Hrvatskoj nikada nije bilo više od 10 posto stanovništva, pokazali su svoje domete gotovo puna dva desetljeća presudno utječući na Hrvatsku, pa je kucnuo čas da novi predsjednik, bilo kao stranačka bilo kao nestranačka osoba, dođe iz one šutljive hrvatske većine.

Isto tako budući hrvatski predsjednik trebao bi biti zdrava i psihički uravnotežena osoba, sposobna okupiti nekompromitirane i kompetentne suradnike koji također dolaze iz te hrvatske šutljive većine. Bitno je nadalje za budućega predsjednika da bude osoba izgrađenog i življenog vrijednosnog sustava koji počiva na univerzalnim naravnim etičkim zasadama jer samo takva osoba može ostvarivati, promicati i štiti najviše vrednote zapisane u Ustavu RH, kao što su: **sloboda,**

jednakost, nacionalna ravnopravnost, mirotvorstvo, socijalna pravda, poštivanje prava ljudske osobe i obitelji, nepovredivost vlasništva, vladavina prava i višestranački sustav.

Samo osoba lišena ikakvoga iskustva sudjelovanja u represiji i lišena ikakvih povlastica te izrazito demokratskog habitusa kao budući hrvatski predsjednik može biti jamac nastavka i ubrzanja stvarne demokratske preobrazbe hrvatskoga društva koja neće biti moguća sve dok stvarnu ideološku, svjetonazorsku i političku pluralnost **ne budu što vjernije održavala i sredstva društvene komunikacije, osobito Hrvatska radio-televizija, dnevni listovi i web-portali.** Budući hrvatski predsjednik treba biti osoba koja voli ljude, osobito hrvatski narod i hrvatsku državu, koja je iskreno zainteresirana za objektivnu istinu o hrvatskoj prošlosti te je spremna i žrtvovati se za hrvatske nacionalne ciljeve i interese, osobito u obrani od ekstremizama svih predznaka. Po funkciji, budući predsjednik predstavljat će Hrvatsku u međunarodnoj zajednici te je potrebno da bude osoba široke kulture, principijelnih stavova i dijaloški otvorena.

Očito veliki su i brojni zahtjevi koje bi trebao ispuniti budući hrvatski predsjednik, pa je doista zadaća hrvatskih vjernika takvoga budućega predsjednika izmoliti od Boga i, kad dođe vrijeme, na izborima izabrati što bližega tim zahtjevima.

LJUDI I MAJMUNI

mr. sc. Krešo Bušić, Vukovar

Poštovani prijatelji,

tekst koji se nalazi ispod ovoga pisma dobio sam mailom od prijatelja iz Vinkovaca. Donji tekst je napisao Denis Kuljiš u današnjem Jutarnjem listu. Molim Vas ako ste voljni reagirajte na taj govor mržnje i podjelu naše domovine na "divlji Istok" i na tzv. "civilizirani Zapad". Fakultetski ne obrazovani stvaratelj novoga zagrebačkog malograđanskog javnoga mijenja, a ne civilizirajućeg znanja, iako ima pod nosom Zagrebačko Sveučilište, gospodin Kuljiš već godinama truje ovakvim člancima naš medijski prost, a sada je odlučio podijeliti Hrvatsku na divlju

i civiliziranu tj. na istočno-ustašku i zapadno-zagrebo-liberalnu Hrvatsku.

Taj divlji Istok u kojem i ja živim tj. tužni i razoreni heroj grad Vukovar nema 100 US dolara za koncert nemam ni ja iako U2 VOLIM I SLUŠAM JOŠ OD ALBUMA OKTOBER I WAR. Jer, taj grad i na "divljem Istoku" je imao rat, imao je krv i logore pa ako to europejcu Kuljišu ništa ne znači ja se osobno pitam zašto još živi u toj ustaškoj, krvavojoj, netolerantnoj radikalno-desničarskoj divljoj Hrvatskoj. Razlog je jednostavan, jer mu je to upravo omogućio Vukovar, Škabrnja, Voćin, Pakrac, Čavoglave, Dubrovnik, Šibenik, Gospić, Karlovac, Sunja i druga mjesta divljeg i u po-

sljednem ratu razorenog i poklanog Istoka. Dok taj neobrazovani malograđanin u malograđanskom Zagrebu ima mogućnost pisati za medije i za to djelovanje primati veliku plaću, a znanstvenici, profesori, inženjeri, doktori na "divljem Istoku" i diljem "lijepe naše", a možda samo njegove, trebaju imati još manje plaće te pored toga što su ulagali u stvarno znanje, a ne kao on u samo promociju, trebaju ostajati bez posla i to u njegovoj i našoj o lijepoj, o dragoj o slatkoj slobodnoj domovini svih Hrvata bez razlike na rasu, vjeru i političku pripadnost upravo ta slabo demokratska Hrvatska i dalje će patiti i stenjati pod dobro plaćenim stvarateljima javnoga malograđanskoga mijenja poput navedenoga kvazi novinara.

Kuljišu kao i njemu sličnima npr. gospođi Pusić koja u Beogradu nedavno poziva i pozdravlja prisutne s rečenicom: Drugovi i drugarice naša borba nije završena, a u Subotici zajedno s Pupovcem obespravljenim i podijeljenim Hrvatima (čitaj Šokcima i Bunjevcima) poručuje: Držite se Tadića, tj. držite se čovjeka koji se i danas ne miri s činjenicom da postoji država Hrvatska te Oluju proglašava genocidom srpskoga naroda i ne priznaje klanja Ovčare i Škabrnje od đenerala Mladića i Mrkšića, taj priučeni novinar u svom zanosu i alkoholnim parama (jer puno se piva na koncertu U2 popilo) govori kako je lijepo što su došli i Srbi koje eto jadne mrzi divlji hrvatski Istok jednako kao gay skupine ili bezbožnike (čitaj neokomuniste) koje netolerantni Hrvati s divljega Istoka tjeraju ognjem i mačem u liku Marka Perkovića.

Tko će od njih biti budući predsjednik?

Tu moram primijetiti i opće hrvatsku podložničku karakteristiku kod takvih pisaca i stvaratelja javnoga mijenja, a odnosi se na činjenicu kako Bono i U2 ima pravo pjevati o patnji irskoga naroda, o njegovoj

religioznosti i boriti se za mir i svog naroda i svih naroda u svijetu, ali kad to Marko Perković radi u svojim pjesama kad pjeva o svojoj religioznosti i religioznosti svoga naroda, o borbi hrvatskog naroda za slobodu o kojem je i Bono progovorio dva puta u Zagrebu citirajući Gundulića onda je naš pjevač radikalni Ustaša i pozivatelj na govor mržnje, a Bono patriot i svjetski čovjek. POSTAVLJAM JEDNOSTAVNO PITANJE: TKO TU U KULJIŠEVOM TEKSTU IMA GOVOR MRŽNJE DIVLJI ISTOK ILI ON SAM U SVOM PRIMITIVNOM ISPADU? Stoga ja sa svojim ograničenim sposobnostima pišem vama da sami pročitate i razmislite o Kuljiševu govoru mržnje i REAGIRATE PO SVOJOJ SAVJESTI I GRAĐANSKOJ SVIJESTI NA NJEGOVU PODJELU, JER SU POSLJEDICE DALEKOSEŽNE PO USTAVNI POREDAK I RAZVOJ DEMOKRATSKIH I TOLERANTNIH ODNOSA U DOMOVINI.

Naglašavam kako divlji Istok nije protiv Srba već protiv velikosrpske ideologije i isto takve nejugoslavenske koja nam je i prouzročila masovna stradanja i totalno osiromašenje iako smo mi nekada hranili kao što i danas jeftinom hranom hranimo Kuljiša i njemu slične tolerantne zapadne malograđane. Reagirajte na tu strašnu podjelu naše domovine na divlju i civiliziranu. Ja osobno ne želim podjelu i sukob Splita i Dalmacije ili Vukovara i Slavonije s Zagorjem i Istrom s Pulom, Varaždinom i glavnim gradom svih

Hrvata Zagrebom. Ima li on tj. dotični gospodin Kuljiš na to pravo? Ima li još hrvatskoga ponosa u Vukovarskoj Hrvatskoj, jer svi znamo kako ne postoji više ni NDH-ška Hrvatska ni komunistička Hrvatska već samo uskrsla demokratska Vukovarska Hrvatska u kojoj priučeni i neškolorani novinar Kuljiš ovo može slobodno pisati i to još bolje napatiti u Jutarnjem listu. Izgleda da je njegov govor mržnje stvarno danas isplativ i poželjan u dizanju tenzija i revolucionarnog i anti ustavnog stanja u državi prije izbora za novoga predsjednik. a možda je i to skriveni cilj njegovog govora mržnje podijeliti i još više sukobiti hrvatske građane u ova krizna vremena. Za ovaj govor mržnje trebali bi snositi posljedice i urednici Jutarnjeg koji popuštaju i dopuštaju Kuljišu ovakvo pisanje. Pravna država i novinarsko društvo etički (moralni) kodeks struke imaju se čime baviti i na što reagirati. Ja se skromno nadam kako ova podjela ipak neće uspjeti, jer vjerujem u slobodarski gundulićevski duh hrvatskoga naroda koji je najbolje pokazan u Vukovaru gdje su i udareni čvrsti temelji suvremene i vječne demokratske države "Vukovarske" Republike Hrvatske.

S poštovanjem!

mr. sc. Krešo Bušić
Vukovar

Slijedi Kuljišev tekst.

ZAPADNA HRVATSKA JE PRAVI DOMAĆIN IRSKIM ROCKERIMA DOK U ISTOČNOJ DVONOŽNI DIVLJACI LOVE STRANCE, GAYEVE I BEZBOŽNIKE

Denis Kuljiš, www.jutarnji.hr – 12. kolovoza 2009.

Na koncert irske grupe U2 u Zagrebu došlo je šezdeset i pet tisuća ljudi, pa je za svaki slučaj dove-

deno tisuću zaštitara. No, pokazalo se da nije trebao ni jedan - stvar je trajala do ponoći, popilo se jezero pive, sve je bilo puno mladih, objesnih ljudi, a došlo je i puno svijeta iz Slovenije i Srbije i - nije se dogodio nikakav incident!

Koncert je, pritom, bio visokopolitiziran - Bono Vox koji osim irskog ima i bosanskohercegovački pasoš, što mu ga je izdao njegov jaran, Muhamed Šaćirbej, bivši bosanski ambasador u Ujedinjenim narodima, politički je angaži-

ran na sve strane. Zagrebački koncert posvetio je burmanskoj šefici opozicije kojoj je vlada oduzela izbornu pobjedu, i u Maksimiru poveo skandiranje za crnog južnoafričkog protestantskog biskupa Desmond Tutua.

Kako bi taj koncert izgledao da je umjesto Bona i U2 nastupio Marko Perković Thompson sa svojim raspjevanim ustašama, naoružan obrednim Excaliburom, koji isuče na početku svake priredbe? Bilo bi više zaštitara nego publike, kojoj bi se karte, uostalom, dijelile, jer oni nemaju ni sto kuna, a nekmoli sto dolara za ulaznicu - da ih i imaju, potrošili bi ih na alkohol, da se opiju do izbezumljenosti. Napravili bi na stadionu milijun sranja, potukli se sa svima u gradu, izazvali ulične neredne, prevrtali automobile, pozdravljali nacističkim pozdravom, skandirali protiv predsjednika Mesića, zazivali nadbiskupa Alojzija Stepinca i od Vijeća sigurnosti ultimativno zahtijevali da pusti Antu Gotovinu na slobodu. Jer inače...

Denis Kuljiš i Dragutin Lučić

Upravo takvu priredbu, ali na nešto manjoj skali, priredio je Thompson u Biogradu, u povodu godišnjice Oluje. On Oluju komemorira zasebno, a ne u Kninu s državnim vrhom i pripadnicima vojske koja je pobjedu izvojevala. U Knin ga ne bi nitko ni zvao, pošto je u Domovinskom ratu odigrao samo trećerazrednu ulogu: s grupom krezebuh likova motao se po Čavoglavama, odakle su ih Srbi odmah istjerali, pa zbrisao u Zagreb, napravio zube i započeo estradnu karijeru. Iz svoga Thompsona najviše je pucao dok se snimala glazbena kulisa za njegove pjesme. Nije stoga slučajno heroj fantomske armije od 500 tisuća branite-

lja Domovinskog rata - od kojih su više od trećine čisti foliranti. Marko Perković njihov je muzički heroj.

U Hrvatskoj kao da supostoje dva ljudska soja - čavoglavci i normalni Hrvati-punoglavci, samo što ih je teško razlikovati po vanjštini, po imovnom stanju i mjestu obitavanja... Razlikuje ih zapravo stanje duha, pa u Zagrebu, na samo nekoliko četvornih kilometara, imaš i jednu i drugu populaciju masovno zastupljene. No, ipak, kad se napravi precizna sociološka analiza, ustanoviš da su ta dva dijela hrvatskog narodnog korpusa ipak separirana, odnosno polarizirana, te da jedan naseljava Zapadnu, a drugi Istočnu Hrvatsku.

Zemlja je sastavljena od dviju posve različitih država, povezanih jedino modernim prometnicama. Zapadna Hrvatska poprilično je napredna i europeizirana zemlja s razvijenom ekonomijom, niskom stopom nezaposlenosti i strahovito skupim nekretninama. Tu se dosta dobro živi - puno se polaže i daje za kulturu, otvaraju se vrhunski restorani, buja zabava, noćni život, a japiji koji rade u komunikacijskom ili financijskom sektoru te se bave privatnim poduzetništvom, stvaraju bogatstva osnivajući kompanije koje se dinamično razvijaju. Jedina je ozbiljna zapreka napretku - javni, državni sektor, te krupni, monopolski interesi, privatne korporacije slizane s vlašću.

Problem je u tome što se vlada ne bira samo političkom voljom emancipiranih, obrazovanih ljudi

na hrvatskom Zapadu, nego se formira kao rezultanta političkog procesa u obje hrvatske zemlje. A Istočna Hrvatska izrazito je zaostala, primitivna i ekonomski nerazvijena; tu vladaju siromaštvo i kriminal, pa je teritorij depopuliran, a život nesiguran. I dalje nekažnjeno haraju bande sastavljene od ratnih zločinaca, koje kontroliraju tržište droge, nameću reket i upravljaju lokalnom politikom. Vlast i mediji ne usuđuju im se suprotstaviti, dok ih Crkva ne osuđuje, nego ekskulpira zbog tobožnjih patriotskih zasluga, no zapravo zbog podložnosti, zatacnosti i netrpeljivosti prema pripadnicima drugih religija. Istočna Hrvatska živi od subvencija Zapadne Hrvatske koje prima posredstvom Vlade.

Istočna Hrvatska sastoji se od deset županija i nekoliko bosanskohercegovačkih kantona, što skupa sačinjavaju pet izbornih jedinica. I Zapadna Hrvatska sastoji se od deset županija, te metropole koja sama obuhvaća gotovo petinu stanovništva cijele države, a sa širom zonom predstavlja osamdeset posto nacionalne ekonomije. Ova europska Hrvatska obuhvaća šest izbornih jedinica. U Zapadnoj Hrvatskoj na izborima premoćno pobjeđuje ljevica, u Istočnoj - desnica.

Istočna Hrvatska stvara jedva deset posto nominalnog nacionalnog dohotka. Ljudi su neobrazovani, jer postoji samo nekoliko malih, loših sveučilišta i provincijskih kazališta, pa uz ekonomsku, vlada duhovna bijeda, osim preko ljeta u primorskim županijama, kad se u ta inače primitivna seoca i gradiće, iz velegradova spusti nomadska populacija turista.

Po principu "jedan čovjek - jedan glas", lumpenproletarijat i primitivci, white trash, imaju isto glasačko pravo kao i obrazovani lju-

di, a koriste ga tako da masovno glasaju za one koji se obraćaju njihovim najnižim instinktima. Crkva ih indoktrinira u duhu najcrnjeg nacionalizma, mobilizira protiv zapadnog i liberalnog duha, protiv ideja progresa i emancipacije, protiv moderne znanosti, umjetnosti i civilizacije, protiv jednakosti muškaraca i žena. Potiče predrasude, rehabilitira fašizam i

fašiste, te isto tako umanjuju zločine koje je banda počinila u Domovinskom ratu.

Pobuđuje se religiozni fanatizam, te potajno podržavaju blasfemični kultovi i prošteništa lažnih čudesa. Na ozemlju Istočne Hrvatske mogla bi se uspostaviti desničarsko-fašistička diktatura, Republika Čavoglave, pa bi na najljepšoj lokaciji u Europi nastala jedinstve-

na turistička atrakcija: nacionalističko etno-selo, safari-park s dvo-nožnim divljim životinjama koje slobodno love posjetioce - homoseksualce, bezbožnike, te strance, pripadnike nepoćudnih nacija, ne strahujući od kazne u postupku pred gospićkim županijskim sudom, gdje stoluju najsumnjiviji likovi...

KULJIŠ - NAKARADNA JUGO-MRCINA

Zvonimir Došen, Hamilton, Kanada

U današnjoj Hrvatskoj vidljivo je da neki tipovi nisu samo postali od majmuna, nego su intelektualno puno zaostali i od najprimitivnije vrste majmuna. Jedina razlika između njih i njihovih rođaka u Africi je ta što oni u Africi imaju samo crvenu stražnjicu, a ovi, kojima je, ne znam za što, dozvoljeno da žive u Hrvatskoj i da ju blate, crveni su od svoje majmunске glave do peta svojih zadnjih nogu.

Povrh toga, ovi u Hrvatskoj, poput toga Kuljiša, te Mesića, Pusičke, Milanovića i dr., još nisu u stanju razumjeti da nije korisno gristi ruku koja ih hrani. Kad se Kuljiš, ta nakaradna jugo/mrcina, usuđuje dijeliti iovako malu Hrvatsku na ,po njemu,"divlji, neobrazovani, siromašni i neproductivni istok" i na "bogati, kulturni, visoko produktivni zapad", on u svoje zakržljalom majmunskom mozgu nije kadar kompjutirati da ta "istočna" Hrvatska, uglavnom Slavonija, Srijem i Baranja, proizvode 90% žitarica i ostalih poljoprivrednih namirnica za prehranu hrvatskoga pučanstva, pa tako i

Nikad nisam bila na Thompsonovu koncertu, ne volim ustaške pjesme!

samog njega i njegovih crvenih majmuna.

Što se tiče Marka Perkovića Thompsona, versus U2, ova jugoizmetina prije svega ne razumije da je U2 zapravo akronim za YOU

TOO (vi isto), poziv Ircima (isto kao i Thompsonove opomene Hrvatima) da otvore oči i da se probudi iz letargičnog stoicizma, koji mu je nametnut od šake izdajnika.

Ipak, u ovih Darwinovih prethodnika ljudskoga roda ostala je jedna odlika, a ta je "survival of the species". Pa kao i njihova braća babuni, oni pod svaku cijenu pokušavaju zaštititi svoje sunarodnjake. Za to se Kuljiš oštro suprotavlja revoltu hrvatske publike protiv njegovog brata po podrijetlu, Stevana Mesića.

I ja sam rođen u toj "zapadnoj" Hrvatskoj, kod Gospića, no vjerujte mi da ću utrošiti i posljednji dah svoga života da se Hrvatska već jednom otrese od ove majmunске jugogamadi.

КАТОЛИЧКА ЦРКВА ЗАРАТИЛА С МЕСИЋЕМ

www.politika.rs, Tanjug, 12. kolovoza 2009.

ЗАГРЕБ – Католичка црква у Хрватској наставља да напада и вређа председника Стјепана Месића који је најавио иницијативу за уклањање крстова из објеката државних служби.

Након коментара у коме је индиректно Месића оценио велеиздајником, Иван Микленић, главни уредник „Гласа концила“, формално гласила Загребачке недбискупије, а у пракси и Католичке цркве у Хрватској, опет индиректно Месића назива психички неуравнотеженим.

Он је написао да би наредни председник који ће се бирати крајем ове или почетком наредне године требало да буде здрава и психички уравнотежена особа, способна да окупи некомпромитиване и компетентне сараднике, из чега се може закључити да сматра да се актуални председник тим особинама не може похвалити.

У свом коментару, Микленић износи тезу да је за све оно лоше што се дешавало у последњих 20 година у Хрватској крива левица, односно они њени припадници које је покојни председник Фрањо Туђман позвао да учествују у изградњи нове Хрватске.

Они су, како се наводи, заузели све релевантне политичке странке, кључне положаје у привреди у време приватизацији, кључне положаје у структурама државних власти на свим нивоима, медијима, култури и

укупном друштвеном животу, а истовремено сачували и организовали различите центре моћи ван државних и друштвених структура.

Последица тога левичарског освајања су скоро све садашње недаће: од незадовољавајућег остваривања хрватских националних циљева и функционисања законитости, једнакости и правне државе, преко структуралне кризе хрватске привреде, застоја стварних демократских процеса и све дубље моралне и етичке кризе у друштву, па све до обезвређивања, од идеолошког и политичког до медијског, аутентичних хрватских вредности, компаративних предности и људског потенцијала, сматра Микленић који ни једном речју не оптужује покојног председника Туђмана и најверније сараднике из редова емиграната и усташких симпатизера.

Микленић истиче и да је након што су левичари, којих у Хрватској никад није било више од 10 одсто, две деценије показали своје дomete, „куцнуо час да нови председник, било као страначка било као нестраначка особа, дође из оне ћутљиве хрватске већине“.

Микленић каже и да будући председник не би свео имати искуство у репресији над грађанима Хрватске и да би требао бити лишен левог и десног екстремизма.

Истовремено од будућег

председника тражи да никад није био члан Савеза комуниста или Социјалистичке омладине, опет не помињући неке друге страначке или политичке структуре, па ни Хрватску демократску заједницу из 1990-их година.

Месић је последњих месеци тражио да се Католичка црква огради од Микленићевог писања, па му је директор листа Неђељко Пинтарић рекао да је могао послати одговор као писмо читаоца, на шта га је Месић подсетио да „Глас концила“ никад није објављивао писма читалаца.

Месић је од Католичке цркве тражио и да се огради од умешаности цркве у протесте у Минхену, кад су по црквама дељени леци с његовом сликом, на којој је на глави имао шајкачу с петокраком и кад су свештеници позивали вернике да учествују на протесту, али до данас није добио одговор.

Но, кад је Месић у разговору за Хрватски радио изјавио да не могу у војсци у којој су и

Јевреји и муслимани и католици и протестанти и атеисти бити јавно извешени само симболи једне црквене заједнице и да верским симболима, за разлику од грба и заставе, није место у полицијским станицама, касарнама и другим државним установама, већ само у капелицама за време верских обреда, одмах се огласио теолог Адалберт Ребић који је такав став оценио опасним и Месића поредио са Стаљином.

BILO JEDNOM U ZAVNOHAAŠKOJ HRVATSKOJ

Davor Dijanović, Zagreb

Pišući svoju redovitu kolumnu imena "Sveta politika" urednik jednog zadarskog tjednika nedavno je zapisao: "Hrvatska je raj za one koji ju nisu htjeli". Iako u prvi tren ovakva konstatacija može izgledati pretjerana, kada ju se dublje proanalizira dojma sam da je u njoj sadržana sva društvena i politička zbilja današnje Hrvatske. Svima nam je poznato da se je komunističko-udbaška klika devedesetih, kada joj je prijetio politički pokop i odlazak u ropotarnicu povijesti, uspješno infiltrirala u institucije i novouspostavljenu državnu vlast. Poznato je također da su mnogi od njih u to doba ne samo nastupali s pozicija hrvatskih nacionalista, nego i otvoreno veličali NDH i ustaški pokret. Čak dapače, takvi su bivši udbaši tada znali i prednjačiti u davanju radikalnih izjava. Što zbog rata, što zbog ideje nacionalne pomirbe, koja je - kratkoročno gledano - bila djelotvorno mobilizacijsko sredstvo, nekadašnji komunistički i udbaški kadrovi nikada nisu lustrirani iz političkog i javnog života. Iako se je značajan dio udbo-komunističkog kadra uspješno infiltrirao i u Tuđmanovu vlast, njihov je utjecaj radi participacije emigrantskog kadra u vlasti ipak bio dosta oslabljen.

Nakon smjene vlasti 2000. g. od nos snaga bitno se mijenja. Čistkom državotvornih kadrova iz državnih institucija, poglavito vojske, policije, obavještajnih službi i, dakako, medija, položeni su temelji za instalaciju kriptokomunističkog terora u Hrvatskoj. I tako, iako se raspala i Jugoslavija i komunistički poredak, akteri i legitimatori jugoslavenskog državnog

terorizma ponovno preuzimaju vlast, dok nekadašnji jugonovinari i suradnici UD-BA-e postaju kreatori javnog mišljenja, glavni čuvari demokracije, "moralna savjest" društva. Doista je zanimljiv preobražaj nekadašnjih komunističkih totalitarista u socijal-demokrate (koje su komunisti prije toga častili kojekakvim pogrđnim epitetima) i propagatore liberalnih ideja (iako su se komunisti još do jučer grozili trulih liberalno-kapitalističkih demokracija). Kakav je integritet takvih ljudi "koji neimaju ljubav ni za narod, ni za domovinu, ni za svoje obitelji, ni za svoju detcu: za ništa izvan svojih terbutah" (Ante Starčević) – kojima je jedina ideologija materijalizam, a bog novac – znade svaki ozbiljan i pošten čovjek. Posljedica toga je da Hrvatska danas doista nije raj za one koji su stvarali hrvatsku državu, nego upravo za one koji ju nikada nisu htjeli ili su je samo prividno prihvatili kao nužno zlo. Propašću komunističke Jugoslavije ta je – da se poslužimo starčevićanskim rječnikom - sužanjska pasmina, koja se do jučer klanjala Beogradu i Moskvi te marljivo radila protiv ideje hrvatske samostalnosti, izgubila sve što je gradila: raspala im se država, propala je komunistička ideologija, urušilo se je sve što na čemu su radili gotovo pola stoljeća. Logično je stoga da im je Hrvatska država, protiv koje su radili punih 50 godina, predstavljala trn u oku. Hrvatsku državu nikada nisu prihvatili. Ipak je riječ o ljudima "koji su po svojoj sužanjskoj naravi proti svemu što je dobro, slavno, veličanstveno; koji su se kao zakleli narod hervatski sbrisati s lica zemlje, te o tomu i rade" (A.S., Nekolike uspomene, 1870).

"Slavoserbi stvoriše i proglašiše dogmu koja uči da Hervati ne mogu o sebi biti, nego da moraju ili pod Magjare, ili pod Austriu", zapisao je Ante Starčević 1870 g. Kao instrument razbijanja hrvatske kao nacionalne države hrvatskog naroda – nakon preuzimanja vlasti – zakoniti potomci slavoserbske sužanjske pasmine iskoristili su europske integracije tvrdeći kako alternative tome putu nikako nema niti smije biti. Metoda kojom su se poslužili kako bi obranili dogmu da je Hrvatska nemoguća bez Europske Unije – koja nije nikakva zajednica ravnopravnih naroda već prije tržišno-ideološki klub odabranih i njihovih slugu – vrlo je slična onoj koju su rabili njihovi politički prethodnici u Starčevićevo doba: "udri na one koji su proti njoj protiv dogme udri na nje psovka, lažmi, sofistériami, obsenami, udri javno i potajno, udri svimi sredstvi, koja pita zla stvar i pruža lupežtina". I doista, na sve one koji su – poučeni lošim povijesnim iskustvom - upozoravali da ne treba žuriti s ulaskom u bilo kakve integracije, već da se prije ulaska moraju realno sagledati sve prednosti i nedostaci ulaska, udarilo se svim raspoloživim sredstvima: lažima, objesnama, diskvalifikacijama različitih vrsta. Bolje je ni ne spominjati kakvim su sve pridjevima bili čašćeni protivnici žurnog ulaska u Europsku Uniju: naši su

"europejci", naime, vrlo dobro shvatili Orwellovu mudrost "riječi su oružje".

Danas gledajući, od svih silnih obećanja – radi kojih su pogaženi temelji nacionalni interesi – ne vidimo da je ikoje ispunjeno. "Detuđmanizacija" koja je proglašena kao nužan preduvjet ulaska u EUniju urodila je dehrvatizacijom i rasulom: stigmatiziran je i sotoniziran obrambeni Domovinski rat, izručeni su generali pobjedničke vojske (što je bez presedana u povijesti), Oluju se želi prikazati kao etničko čišćenje, u rajske dvore EUnije nismo ušli (ali zato vlak za Zapadni Balkan ide bez zastoja!), država se nalazi pred bankrotom, inozemni dug premašio je 40 milijardi (naprama 10 milijardi iz Tuđmanovog doba!), nepotizam, korupcija i kriminal cvjetaju, državi prijete socijalni nemiri, branitelji si oduzimaju živote, a bivši udbaši provode na skupocjenim jahtama, Katolička Crkva konstantno se demonizira, dragovoljcima se zabranjuju koncerti, bivše četnike gledamo na izbornim listama, u medijima i na vlasti, svakodnevno smo izloženi teroru bivših komunisto-antifašista koji i dalje slave

Križni Put

komunističke zločine štiteći tako svoje biografije, očeve i stričeve, država sponzorira proslavu četničkog ustanka protiv NDH u kojemu su pobijeni hrvatski civili, a katolički svećenik ispečen na ražnju... Bilo jednom u ZAVNOHaaškoj Hrvatskoj: Hrvatskoj koja je pakao za one koji su je stvarali, a raj za one koji ju nisu htjeli; raj u kojemu nekadašnji komunisti, udbaši, suradnici KOS-a i javno poznati atentatori na hrvatske političke emigrante uživaju sve moguće povlastice i imaju otvorena vrata svih medija. A u tome, dakako, imaju zaštitu sa samog državnog vrha!

"Bez povijesti nema narodne svijesti. I tko danas hoće da mu njegov narod bude svjež i snažan, taj

ne smije da razara narodno pamćenje. Time, samo time može ga učiniti plijenom svojih egoističkih susjeda". Ovu je istinu napisao u svoje doba hrvatski znanstvenik, pisac i pravaš Milan Šufflay. Neki tu istinu, nažalost, ni danas ne vide: oni radije propovijedaju potrebu zaborava i anuliraju sve vrijednosti stvarane u Domovinskome ratu, a s druge se strane čude kada nas kasnije ucjenjuje tko i kada hoće, čude se kada nam se postavljaju ultimatumima i uvjeti, čude se kada se svojata hrvatski teritorij. Čude se jer nisu naučili da nam prošlost "u prvom redu ne može reći što trebamo raditi, nego što trebamo izbjegavati" (Ortega y Gasset). A srljati kao guske u maglu je ono što nam povijest pokazuje da trebamo izbjegavati. Dakako, izbjegavati ukoliko želimo sačuvati nacionalni i kulturni identitet te konačno postati subjektom umjesto objektom. Jer, "tko ne razmišlja, tko ne prisposobljava prošlost sa sadašnjosti, taj ne vidi očita čudesa koja mu pod nosom biva" (A.S.).

BIJEG OD TAMJANA I STRAH OD KRIŽA

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Današnja mass-media u Hrvatskoj redaju čudnovate vijesti, po čemu se vidi da je kampanja za izbor narednog šefa države već počela, pa makar u srcu ljeta.

Stipa Mesić, nakon što je pobjegao od tamjana u Kninu pokaza strah od svetog Križa, kojeg se toliko boji da se ne usuđuje ući ni

u hrvatske vojarne ni u policijske postaje. Zašto?

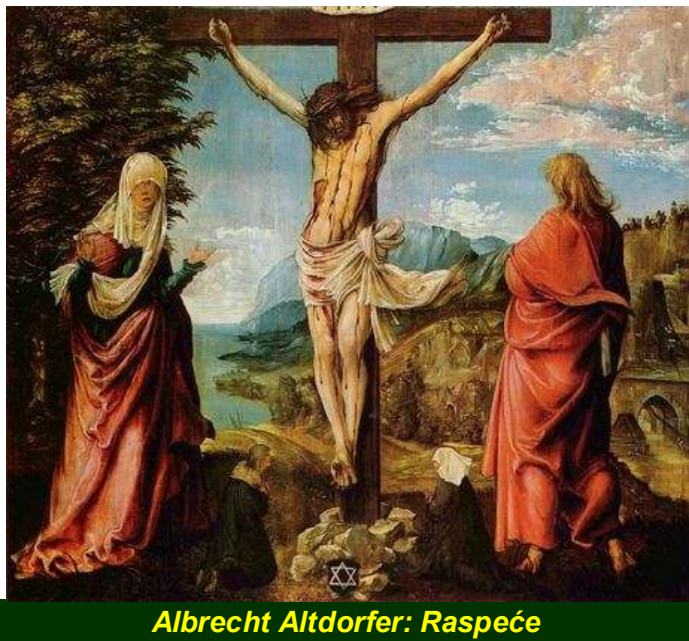
Titov nasljednik na čelu Jugoslavije i Vrhovnog komandanta JNA-a, Stjepan Mesić je izjavio zagrebačkom tjedniku 'Danas' - mjesec dana nakon IZDAJE VUKOVARA i Hrvatskog podunavlja, da mu Beograd kasni s isplatom plaće za mjesec listopad i studeni 1991, kad je Hrvatska najžešće rušena!

Još javnost ne zna kakvi su sve

papiri potpisani, da bi se Hrvatsko podunavlja, intrigama i metodama Veleizdaje - četrdeset dana nakon što je Hrvatski Državni Sabor prekinuo sve državno-pravne odnose s Beogradom - predao stranoj državi i stranoj vojnoj sili - na čijem čelu je i dalje ostao Stjepan Mesić. Nije to mali problem, jer jednoga dana s tim papirima u ruci, Srbijanci mogu pokrenuti pred Međunarodnim sudom pravde postupak o restituciji Hrvats-

kog podunavlja, koji su joj predali Tuđman i Mešić!

Stoga je hitno potrebno sudskim postupkom razmrsiti taj opasni 'gordijski čvor' i utvrditi kakve to ima veze s ustavno-pravim jamstvom da ikoji pojedinac na kormilu države može odlučivati o pitanjima nacionalnog interesa koje je nemoguće pravno izvesti bez - Referenduma, odnosno kolektivno izražene volje hrvatske nacije!

Albrecht Altdorfer: Raspeće

Jer, kad je, nakon što su mu Srbi janci dali nogu u tur, Mešić ponovno došao u Zagreb koncem 1991., on je kao onaj koji je tuđoj zemlji predao Hrvatsko podunavlje, i tako počinio akt veleizdaje, morao biti uhapšen i - ne zgažen nogama kao hrvatski narodni heroj i budući maršal Hrvatske Mile Dedaković - nego li suđen zbog veleizdaje i poslan na doživotnu robiju. Da se pravno dokaže da njegov akt veleizdaje odbija hrvatsko pravosuđe.

Umjesto toga neka nama nepoznata (vele?)sila je omogućila novčano i intenzivnom promidžbom kako bi baš Mešić, nakon što je jašio za vratom Dušana Bilandžića, zajašio na grbaču Hrvatske, i izivljavao se već - deset godina, na de facto obespravljenosti hrvatskoj naciji, jer otkad je Mešić došao na vlast niti se ne spominje Referendum za nezavisnost hrvatske države od 19.05.1991.

I evo, najnovije provokacije svih nas u univerzalnosti hrvatske nacije: nakon što je pobjegao od tamjana u crkvi Svetog Ante u Kninu, on se okrenu protiv svetog Križa po svim hrvatskim ustanovama. Sad nam je jasno zašto su onako kampanjski napadali preuz-

višenog biskupa Milu Bogovića, kad je odbio na Udbini podići svetište u obliku šajkače, pa počeo izgradnju svetišta u obliku - svetog Križa...

'Večernjak' je zapalio vatru oko članka vlč. Miklenića o tome kakav Hrvatskoj treba novi šef države i došao do zaključka da Miklenićeva definicija idućeg šefa Hrvatske ni u čemu ne definira osobine Stjepana Mešića, pa prema tome, dolazi do deduktivnog zaključka, da je Mešić 'psihički neuravnotežena osoba' što implicite znači, da ga treba poslati u Vrapče na psihijatrijsko promatranje, da bar tamo nastavi svoje solilokvije pred stručnjacima za mitomaniju, megalomaniju i sadomazohistički izljev, kako to zapisa Ante Kovačević - 'secretio glandulae characteris'.

Naime, jedna francuska poslovice kaže: 'Seul un fou dit tout ce qui lui passe par la tete', što u zrcalu znači - da pametan čovjek dobro razmisli prije nego li nešto kaže, budući da se u slobodnom društvu (čak i Hrvatske, kao 'socijalne države', kako izjavi danas Mešić, a ne 'pravne države'), svaka službena izjava podliježe potrebnoj kriti-

ci ikojeg građanina, jer se izjave šefa države odnose na sudbinu svakoga od nas.

No, možda je i te kako dobro da se je Mešić pozvao na 'socijalnu državu' i usmjerio na Križ u Hrvatskoj stvarnosti, bas sad na početku izborne kampanje za onoga kome ne će biti lako ispraviti baš sve što je ovaj krampus nabenaivio u cirkusu hrvatske socijale.

Jer, sad će novinari moći postavljati pitanje svakom od kandidata s liste pretendenata na Pantovčak, željan da sjedne na stolac pred Titovim poprsjem: Šta koji misli i o izdaji Hrvatskog podunavlja, i o udaru po hrvatskim generalima odmah nakon dolaska Mešića u Titovu pojatu na Pantovčaku, a osobito - šta misli o Mešićevu napadu na Križ?!

Upozorimo naše čitatelje da se na zastavama niza zapadnoeuropskih zemalja nalazi znak Svetog Križa, da se isti taj znak s državne zastave nalazi u svim uredima, pa i u privatnim domovima ponosnih državljana tih zemalja. I osobito: sad kad je Hrvatska Vojska postala punopravna članica NATO Saveza, hoće li iz naših vojarni biti izbačen znak Križa, budući da je Križ službeni amblem NATO Saveza. Izbaciti jedan Križ i na njegovo mjesto postaviti - drugi Križ? Velehavle, što bi rekli naši bosanski fratres minores, kad se radi o 'demens maximus'-ima...

Je li moguće da ustanove Hrvatske vojske odbiju na istaknuta službena mjesta postaviti bar amblem NATO Saveza - lijepi Križ u savršenoj kružnici koja simbolizira Duh Sveti koji vodi vojske udružene u Atlantski Savez?!

That's the question!

ANTIKRIST JE SKINUO MASKU

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski preveo **Vladimir Biondić**

Zadnjih nekoliko dana intenzivno pratim štampu. Situacija je onak kak bi rekli zelo " zašpičena ".

Kako ...

Počele su gadne restrikcije i strah me da se to ne reflektira i na kvalitetu moje klope.

Zasad su mom gazdi maznuli samo dva posto, ali se je jasneće, da buju taj harač i povećali.

A i stanje duha ni Bog zna kaj.

Javil se pak onaj antikrist z Pantovčaka i pokazal svoje pravo lice. A podrške niotkud.

Sva rulja ko siromašna, a u gradu ni pesa, krivo, ipak su pesi tu, uglavnom pohitani po Dumovcu i privatnim pesjim hotelima po Agramu i njegovoj okolic.

A stoka sitnog zuba prešla na more, jedino je moj siroti gazda ostal dime. Veli on – poradi mene.

Da ne bi, malo zavtra. Mlekari nam spremaju štrajka, a i sve krave su tu polek. Fali jedino ona rasna,

Milka. Zvali su druge kravice i nju da dojde. Al veli ona, šef ne da.

A kaj nam sad pak sprema teta Jaca v svojem loncu. Samo da nisu oni čuveni vrući krumpiri.

No izgleda da bumo mali koji dan mira, jer veliju da je na urlaubu. Kad bi barem tam i ostala.

I tak teče dan za danom. Vele stari pesi: U strahu se velke oči, al niko niš ne priča, kaj je s trbuhom. I onda zazuj telefon. Fest vruća lajna.

I na drugoj strani žice poznati glas, al nekak kak da dolazi z dubine. Velim ja, herr maršal, otkud se pak Vi javljate, kaj niste v Moskvi.

Veli on meni – Nemoj se zekati, stvar je zelo žmahka. V pecku su od nekud prihajali neki talibani, izgleda da imaju veze i s onim Vašim antikristom, i vrag je od mene i Staljina tražil, da se hitno v pakel vratimo i da tu uvedemo malo reda. I sad smo mi tu, ali situacija je skroz na skroz nejasna. Potrebni su nam glasi z Bele hiže u vezi s talibanima i tu nam samo Ti moreš pomoći. Naime znaš, Obama je za Belu

... su nas ...

hižu nabavil onog malog pesa imenom Bo. Taj je sigurno zelo fest obavešten i Tvoj zadatak bu, da s njim hitno stupiš v vezu i vidiš kaj se spelava. Zelo nam je važno kaj bu Amerik na se to. Onaj Vaš antikrist spet se otel kontoli i očito bu trebal hiten pregled psihijatra. Lepo je od nas dobil se naputke, da se do kraja mandata zmiri i napada z žbuna, a viš ga kaj spelava. Tolko se splašil tih križeva, izgleda da ih se više boji od našeg gazde, da više i ne zna kaj radi.

Ni ovaj naš gazda u paklu ga niš ne razme. A mi smo z njim sasvim zgubili vezu.

Kak i on z mozgom.

Više on ni onog našeg Lončara niš ne sluša. A i Puslica se ko divlji maček otimle kontroli, izgleda da je pukel onaj lanac s kojim smo je bili zvezali. Kad gledamo odozdola, kod Vas zgleđi ko da se celi pakel k Vam preselil. Kad ne bi bar bilo onog zlatnog kame- na, još bi mi to i mogli nekak mat pod kontrolom. No ta dva kamena su Vam zelo opasni. A Vaši izbori za novog šefa su se bliže.

Kak povratiti kontrolu. Više nemre čovek verovati ni onom našem svetom Josipu. Ti si nam ostal jedina nada. Rekel sam generalisumusu, da v tebe mam puno poverenje i sad je čas da se iskažeš.

Prvo uvleči se lepo u crkvene redove. Ne moraš ko oni preobraćenici bit na misi v prvom redu, ali važ- no je, da se motaš oko onog Jezerinca.

Obećal sam maršalu, da bum napravil sve kaj je v ljudskoj, pardon, pesjoj mogućnosti.

I kaj sad, otkud da krenem. Možda da prvo špre- ham z Jacom, ali nis siguran da ta voli pese, ili da se morti javim Andrijančeku.

Mozgam ja, mozgam i setim se mog Rudija. Treba z njim pokušati nekaj, on zasigurno ima neku vruću lajnu s Obaminim pesom. Ipak je njegov gazda mo- gło bi se tak reč v svetskom vrhu.

Zvrcnem ja Rudija i padne z njim čvenk na Cvetnom placu. Jes da tu onaj građevinski mafijaš dela svi- njarije, ali u celoj toj gunguli naš bi sastanak mogel proć neopaženo. I najdemo se mi, i ja mu na brzaka se spripovedam.

Duma Rudi, duma i veli on – Prav za res ja Ti s tim pesom mam fajn ve- ze, vruća lajna je tu.

Ali ta lajna bi po danu mogla bit pod kontrolom. A nihče pak ne voli da ga se smeta za radnog cajta.

Uz to sam mišljenja, da nam je taj čas naš vrli predsednik v prvom pla- nu.

On Ti inače fest drži do te Amerike. Sećaš se Ti kak je po povratku z Amerike kad su ga pitali kaj je zbavil v Americi mudro rekel – Niš nis zba- vil, ali taj niš v Americi vredi tri put više neg niš v Evropi.

Nu kad bi njega samo htel bar vrag

k sebi zeti, dok još nije sve ordenje pobral i nakitil z njimi one svoje. Al zgleđa da ga ni on nehće, taj bi mu i v paklu mogel gadne probleme spelavati.

Pogleč kaj samo pri nama spelava. Čul sam da je već počel micati i uništavati sve križe i da je puno opakiji od onih najgorih srpskih četnika. A i liči im fest, kaj je.

Dumamo mi dumamo, al rešenje nismo mogli najti, niš, vidimo se pak zavtra. Dan je pametnejši od ve- čera.

Al kaj, je, je – ANTIKRIST je skinul masku.

I evo Vam za prisjećanje na početak vladavine na- šeg antikrista jedna lijepa pjesmica o njemu, našeg poznatog humorista Vlade Simenca -

Kakva nas sudba uza nj stiže

Kakvu nam ON perspektivu pruža.

Nakon prvog izbornog kruga

Ta "šaka brade – pedalj muža"

U kući gazda, tuđincu sluga,

I kakvu nam izbornu poruku šalje ?

"Uza me Haag je sveudilj bliže

A Europa sve to dalje!"

A na sve to moj prijatelj Rino samo pita – Kad će već ta posljednja kavica.

... samo otkrili?

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, DR. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (15)

Marko Francišković, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ulomci

Ono što se ovdje htjelo izložiti je da Franjo Tuđman nije bio ni najmanje potčinjen ili opterećen unutarnjom hrvatskom scenom, nego se ponajprije potčinio liberalno-kapitalističkoj ideologiji koju je prihvatio nakon što je kao izuzetno pronicljivi povjesničar i političar spoznao neminovni krah boljševičkog političkog modela u ondašnjem SSSR-u, kao i u SFRJ. Pretpostavka je da taj nedovoljno kritički prihvati liberalno-kapitalističkog modela od strane Tuđmana dolazi iz razloga što on sam nije imao ništa drugo na čemu bi izgrađivao buduću Hrvatsku za koju se nesporno zalagao. Po onome što je poznato moguće je za pretpostaviti da Tuđman rezonira kako je kao društveno-političko uređenje liberalni-kapitalizam u svojoj potpuno oslobođenoj formi, a kakva se predviđjela za skoro ostvarenje na globalnom nivou, nešto neizbježno, nešto što neminovno dolazi i za što nema alternative.

Tako rezonirajući išao je na opciju koja mu se činila jedino prihvatljivom u tom kontekstu budućega svjetskoga poretka – tj. Novoga svjetskog poretka. To je opcija gdje se u spoznaji kako se budući svijet planira organizirati želi to buduće svjetsko ustrojstvo anticipirati na način da se što prije i što bolje uklopi u taj novonastajući svijet. Znači, Tuđman nije išao na konfrontaciju s konceptom Novoga svjetskog poretka, nego je smatrao njegovu neminovnost sigurnom i trajnom pa se trebalo što bolje uklopiti u ovaj novodobni koncept. Iz tih je razloga Tuđman svojom državničkom opcijom išao na prihvaćanje svih ekonomskih odredbi dobivenih po načelima monetarizma (Čikaška škola ekonomije Milтона Friedmana) bez obzira na sve primjedbe koje su mu

stizale.

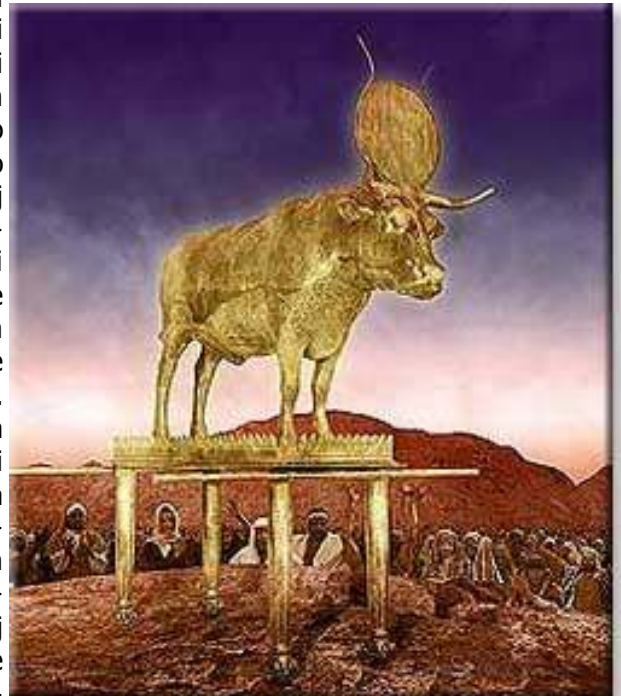
To na koncu dovodi do neuspješnog pokušaja da nekolicina izabranih Hrvata uđe u novu svjetsku elitu ili tzv. financijsku aristokraciju koja će biti ona koja će predstavljati vladajući sloj, one koji imaju ekskluzivnu moć u novodobnom svijetu. To su one njegove čuvene izjave o tome kako je nužno da Hrvatskom upravlja "200 bogatih obitelji" kao one odlučne društveno-ekonomske snage koja je trebala predstavljati nekakvu budućnost Hrvatske u tom "vrlome novom svijetu".

Jednako tako ovaj pristup problematici uređenja Hrvatske vidljiv je i onda kada Tuđman zbog žestokih napada i velikog nacionalnog nezadovoljstva zbog neposrednih posljedica provedbe monetarizma ogorčeno izjavljuje kako "nitko u Hrvatskoj nema pojma o stvarnim zbivanjima u svjetskoj politici" i "općem diletantizmu i politikantstvu onih koji ga kritiziraju". Tuđman je bio ogorčen zato što nije mogao otvoreno govoriti o toj svojoj viziji kojom želi osigurati mjesto Hrvatskoj i Hrvatima u novome dobu i nadolazećem novome svijetu koji je neposredno iza ugla. Zbog toga što misli da zna kako će to po sili globalne moći kapitala biti uspostavljeno, Tuđman radi ono što on smatra jedinom mogućom opcijom. U toj svojoj viziji računao je da je time što će postojati jedna moćna oligarhijska struktura

hrvatskog porijekla ujedno, po nekoj inerciji rodbinske sklonosti, Hrvatskoj i Hrvatima biva nešto bolje i da će te oligarhijske strukture barem donekle zaštititi hrvatske nacionalne

interese.

Naravno da je to promašena koncepcija opstanka hrvatske nacije i hrvatske države i to iz cijelog niza razloga, ali dva su dovoljno vrijedna da se posebno naglase. **Prvi je razlog** u tome što je ta financijska oligarhija zbog svoje organske navezanosti na novac u **potpunom otuđenju od bilo čega što ima elemente vrijednosti koje idu uz hrvatsku nacionalističku i uopće bilo koju državotvornu ideju**. Jednostavno, ta novodobna financijska oligarhija nema mogućnosti svojeg vlastitog opstanka ukoliko ne prihvati "pravila igre" po kojima je samo kapital onaj kome se sve ostalo podređuje. Samo se kapital smije štovati i po tome je taj kapital jednako ljubomorni bog poput onog koji se objavio Mojsiju: *Ta Jahve - ime mu je Ljubomorni - Bog je ljubomorani*. (Izl 34, 14).

Zlatno tele

Zbog toga je pogrešna ta Tuđmanova kalkulacija po kojoj je Hrvatskoj i Hrvatima išta bolja budućnost time što je financijskim oligarsima postala njih nekolicina koji bi po nekom

krvnom srodstvu trebali biti Hrvatima (čak ih dosta od tih "izabranika" nije niti u toj krvnoj hrvatskoj kategoriji). Novim svjetskim poretom istovremeno se stvara i novi čovjek koji je "oslobođen tereta prošlosti", kako se u modernoj frazeologiji govori o pojmovima poput nacije ili još gore – kršćanske vjere. Vjera (kršćanska ponajprije) i nacija su nespojive kategorije s novodobnom elitom koja će biti potpuno izdvojena iznad ostatka svijeta i doslovce živjeti jednim paralelnim životima u odnosu na one milijarde koje će ostati deprivirane za sve što bi trebalo biti u okvirima osnovne ljudskosti.

I to ljude deprivirane doslovce za sve, jer je oduzimanje volje i slobode ono što se planira učiniti s "neukom i primitivnom" svjetskom populacijom. Postojat će klasa povlaštenih izabranika, onih prosvijetljenih luciferijanskim blagoslovima potvrđenim novčanom numerologijom, i klasa ljudskog roblja zarobljenoga kroz scientološko-tehnološke metode pretvaranja čovjeka u jednu običnu lutku na koncu. Dakle, u ovakvim kategorijama je potpuno bezpredmetno razmišljati o Hrvatima i nekakvim "hrvatskim bogataškim obiteljima" kao zaštitnicima države i nacije jer nikakvih identiteta toga tipa neće biti. Biti će samo identitet onih "gore" i onih "dolje", onih s novčanim brojevnim iznosima i onih koji te brojke ne posjeduju, onih povlaštenih i onih potlačenih koji su tu zato da budu na isključivu korist (samo)izabranicima Novoga svjetskog poretka.

Drugi razlog zbog čega je krivo ovakvo strateško opredjeljenje koje je Tuđman izabrao kao ono kojim je htio zaštititi hrvatske nacionalne interese je puno jednostavniji jer se radi o suštinskom pridržavanju prve

Božje zapovijedi koja govori o **zabrani idolopoklonstva**, a kroz monetarizam se **prihvatilo Mamona – božanstvo novca**. Tu također vrijedi ona poznata i često citirana Isusova pouka: "Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu." (Mt 6, 24).

Klanjanje zlatnom teletu

Ne može biti jasnije od ovoga i nema mogućnosti nekakvog spajanja nepomirljivih kategorija i onaj koji tako radi najprije je samoga sebe stavio u zabludu.

Nepobitno je da je Tuđman imao strategiju u kontekstu raspada komunističkog bloka i zasnivala se na njegovom saznanju da se komunistički blok nepobitno urušava te se taj proces mora iskoristiti za stvaranje hrvatske države. Problem je u tome što Tuđman svoju strategiju i pripadno promišljanje o konceptu hrvatske države temelji na uvjerenju u trajnost (konstantu, dominaciju, neospornost) kapitalizma i liberalne demokracije. Tuđman ne sagledava dalje od liberalnog kapitalizma te slaže figure na pretpostavci njegove povijesne nepobitnosti. Uvjeren je da nema ničega na povijesnom obzoru što liberalni kapitalizam može skinuti sa svjetskoga trona, a ponajmanje nešto tako "primitivno" kao

što je to već **prva prepreka na koju liberalni kapitalizam nailazi: islam**.

Islam se svakako percipira kao budući oponent sekularizma, ali pretpostavlja se neosporno pokoravanje islama sekularnom modelu jednako kao što je to učinjeno s kršćanstvom. Kada se spominje kršćanstvo, o njemu se ovdje niti ne razmišlja kao o vjerodostojnom osporavatelju sekularnog liberalnog kapitalizma. Gleda ga se isključivo očima svjetovnjaka te je islam ozbiljan protivnik samo zato što ima određenu moć kroz svoj sekundarni utjecaj na svjetsku politiku kroz ekonomiku nafte kao i kroz visoku populacijsku ekspanziju.

Kršćanstvo kao takvo više nema nikakvu svjetovnu moć, odnosno svodi se na desetak švicarskih gardista koji čuvaju Vatikan, pa tako ovdje nema suštinskog napretka

od gledanja na Katoličku Crkvu od zajedljivog Staljinovog pitanja: "Koliko papa ima divizija?".

Tuđman ne uviđa neopstojnost i skoro urušenje sekularnog liberalnog kapitalizma te tome sukladne nužnosti promišljanja strategije opstanka hrvatske države i nacije u nadolazećem tektonskom događaju propasti sekularnog Zapada. Štoviše, ne smije se zadovoljiti samo pukim statiranjem nego aktivnim angažiranjem na tome da se sekularizam što prije ospori kao pravovaljani društveno-ekonomski koncept i istovremeno ponudi jedna spasonosna alternativa. Riječ je o svojevrsnoj "aktivnoj obrani" na planu ideološko-svjetonazornih sučeljavanja te se jedino opstaje ako se ne ostaje u pasivnom očekivanju događanja nego se isti anticipiraju i preduhitruju tako da se najbolje iskoriste svi državni i nacionalni potencijali.

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (23)

Eugen of Savoia

Je li politički islam novi oblik totalitarizma?

Činjenica je da postoje teroristički pokreti i terorističke organizacije s islamskim predznakom svuda u svijetu, činjenica je da postoji jedna vrsta "islamske internacionale" pod nazivom Al-Quaida. Kako se god ti pokreti i te organizacije razlikovali u strukturi, pa i u sadržaju i nakanama, svima je zajedničko jedno: borba protiv zapadne civilizacije i borba za vladanjem islamske religije u cijelom svijetu. Raditi na širenju islama dužnost je svakoga pravog i pobožnog muslimana - to je zadaća i kršćana u evangelizaciji. **Ta je svijest posve legitimna i prirodna svakom čovjeku koji je uvjeren da je njegova vjera ili religija istinita i na dobro čovjeka.**

Biti misionar svoje vjere zaista je prva dužnost svakog vjernika, i ujedno svjedočanstvo da on stvarno vjeruje što ispovijeda, da on stvarno mnogo drži do svoje vjere. Pritom je odlučujuće pitanje sredstava. Politički islam - islamisti - upotrebljava silu i nasilje, ubojstva nevinih, sije mržnju protiv svakog koji je drugi i drukčiji nego su "Alahovi borci", sve to služi samo jednoj svrsi: **učiniti islam jedinom religijom svijeta, osigurati islamskom načinu života vladavinu nad svijetom.** Politološki gledajući, taj je koncept **novi oblik totalitarizma s internacionalnim nakanama.**

Nakon pada komunističko-marksističkog projekta totalitarizma, nakon sloma fašističkog totalitarizma doživljava današnji svijet nešto što se smatralo nemogućim: da moderna civilizacija bude ozbiljno ugrožena od vjersko-religioznog totalitarizma. Internacionalno renomirani profesor za međunarodnu politiku Bassam Tibi - i drugi renomirani muslimani modernog tipa -

upozorava već godinama u svojim nastupima i publikacijama na strahovitu opasnost za zapadni svijet koja dolazi od političkoga islamskog radikalizma i fundamentalizma (Bassam Tibi, "Fundamentalismus im Islam. Eine Gefahr für den Weltfrieden?").

Mnogo je programa za islamizaciju svijeta

Radikalni islamisti rade svim silama na tome da ne dođe do preinterpretacije Kurana što se tiče džihada. Ali ne samo nje. Islamisti hoće pod svaku cijenu spriječiti svaku reformu islamske religije općenito i, specijalno, oni hoće spriječiti tumačenje Kurana po umijeću moderne hermeneutike i egzegeze. Islam mora ostati ono što on jest po svojoj naravi: totalitarni, s tendencijom postati totalitaristički, univerzalni i integralni, s tendencijom i nutarnjom logikom da postane univerzalistički i integralistički. Takav islam je zaista protivnik zapadne civilizacije.

Indonezijski muslimani

Islamisti se smatraju legitimnim nositeljima i svjedocima islamske religioznosti koja uključuje, među ostalim, spremnost na mučeništvo u obliku samoubilačkih atentata. Virtualno gledajući, njima je već sada uspjelo stvoriti kod muslimana **svijest općeg zajedništva - uma** - koje ne poznaje nacionalne niti državne granice; gdje god muslimani živjeli, pripadaju toj sveopćoj zajednici islamskih vjernika, bez

obzira na njihovu podjelu na sunite i šijite. Ta je islamska zajednica univerzalna, i kao takva teži k tome i radi na tome da čitavo čovječanstvo bude zahvaćeno, integrirano u tu zajednicu. Lako si možemo zamisliti da ta svijest zajedništva daje svakom muslimanu - onom na Bliskom istoku jednako kao i onom u Europi - životnu sigurnost i duboku samosvijest.

Naravno, istodobno ona stvara u duši svakog muslimana osjećaj lojalnosti i solidarnosti sa svime što se događa u islamskom svijetu i u odnosu između islamskog i zapadnog svijeta. Prije svega vrijedi ta lojalnost cilju islama da čitav svijet bude ujedinjen u jednoj vjeri - u islamu - prema religioznoj doktrini Din al-fitra koja uči da je **islam prirodna religija svih ljudi.** Što bi kraj te dogme mogla značiti teološko-filozofska izreka da je "svaki čovjek po naravi kršćanski" (anima humana naturaliter christiana)? Jedno je sigurno: osjećaj zajedništva i solidarnosti svih muslimana u svijetu je stvaran i učinkovit, a ne samo formalan. To potvrđuju masovni prosvjedi islamskog pučanstva Pakistana, Irana, Iraka, Indonezije, Turske i drugih protiv vojnih akcija Amerike u Afganistanu. Taj osjećaj zajedništva stvara među ostalim "Islamska liga" - Rabitat al-alam al-islami - u kojoj dominiraju fundamentalisti. Na zasjedanju Lige u Kairu krajem srpnja 1993. godine raspravljalo se o globalnoj politici islamiziranja u svijetu, konkretno o tome kako da se islamski centri, koji već postoje u velikom broju u gotovo svakom većem europskom gradu, mogu najefikasnije uključiti u islamizaciju u svjetskim razmjerima. **Programa za islamizaciju svijeta ima mnogo.** Među njima se nalazi i takozvani demografski program u kojem stoji moto: obiteljima s mnogobrojnom djecom pripada budućnost. Logična, učinkovita i humana računica, računica

u skladu s Božjom voljom! Stvaranjem života a ne uništavanjem života ratnim obračunavanjem osigurava se budućnost Europe, budućnost čovječanstva. Bilo bi spasonosno za Europu i za svijet kad bi stara Europa - nekada kršćanska - preuzela taj moto od muslimana i započela ozbiljno po njemu živjeti. Uvjeren sam da bi taj obrat europskoga javnog mijenja izbrisao mnoge konflikte i sukobe sa svjetske pozornice, u prvom redu u odnosima između europsko-američke i islamske civilizacije.

Džihad je Božja zapovijed i obveza za svakoga muslimana

Riječ "džihad" se u svakidašnjem govoru koristi kao sinonim za "sveti rat". To nije potpuno ispravno. Džihad doslovce znači duhovno-intelektualni "napor", nastojanje oko nečega, zauzetost za nešto. Islamski teolozi razlikuju između "velikoga džihada" - nastojanje, borba za vlastito osobno usavršavanje, za približavanje Bogu i "maloga džihada" - obrambeni rat protiv neprijatelja islama. Dok veliki džihad traje neprestano u svakidašnjem životu, mali džihad je uvjetovan aktualnim društveno-političkim prilikama, konkretnom povijesnom situacijom u kojoj se nalazi islamski svijet. Ta konkretna situacija u kojoj se nalazi islam zapravo je uvijek ista: **prema Kuranu, svijet se dijeli na vjernike i nevjernike**; oni se nalaze u nepomirljivoj oporbi jedni prema drugima, i to bez obzira postoji li između vjernika - to su **muslimani - i nevjernika - to su svi drugi** - suživot silom prilika, npr. u jednom multikulturalnom društvu, i to bez obzira nalaze li se muslimani s nevjernicima u dijalogu i određenom političkom konsenzusu. Za Kuran su vjera i nevjera proturječne suprotnosti: svaki je čovjek pozvan odlučiti se za jednu ili drugu stranu, **treće mogućnosti nema**. Tko odbija prihvatiti islamsku vjeru - upravo to znači biti nevjernik, arapski kafir - taj će biti kažnjen na drugom svijetu (usp. sura 47, 12). Tko odbija prihvatiti islamsku vjeru, radi protiv svoje na-

ravi i protiv svog razuma. Islamska se vjera - dakle ne religija ili vjera naprosto nego baš islamska vjera - traži da bi čovjek odgovorio svojoj naravi i svome razumu. U obratu to znači da svi drugi ljudi, nemuslimani, žive protunaravno i proturazumno. Taj temeljni stav islama predstavlja zapravo nepremostivi jaz između današnje moderne civilizacije i islamskog svijeta. Poznato je da se moderna civilizacija temelji na razumu, na znanstvenom razumu. Cijeli sustav znanosti - univerzitet - bilo prirodoslovnih bilo humanoduhovnih znanosti počiva na jednom jedinom izvoru spoznanja i spoznaje: na ljudskom razumu, na autonomnom ljudskom razumu. Taj "prosvjetiteljski" razum uzima si pravo istraživati, analizirati, kritizirati, problematizirati sve postojeće na svijetu, uključujući i religiju i vjeru, i to bez obzira radi li se o objavljenjima religiji - židovskoj, kršćanskoj i muslimanskoj - ili o religiji osnovanoj autoritetom jednoga religioznog virtuoza, npr. Bude. Kršćanstvo prihvaća taj ljudski razum. Teološka razmišljanja počivaju na razumu: spekulativnom ili praktičnom. Stoga je za katoličku teologiju posve naravno da problematizira vjerske postavke, da nastoji hermeneutski prići Svetim pismima i tumačiti ih i razumjeti snagom razuma. Sve to je nemoguće u islamu. Problematiciranje vjere za islam je uvijek znak nerazuma i neposlušnosti Alahu. To stajalište može voditi do teških napetosti u jednom pluralnom društvu, a u društvu koje je većinski muslimansko vodi nužno do socijalne diskriminacije ljudi nemuslimana. Ta je socijalna i pravno-politička diskriminacija, primjerice, kršćanskih vjernika u pojedinim islamskim državama na dnevnom redu, sve tamo do kažnjavanja zatvorom onoga tko se usudi javno živjeti i djelovati kao kršćanin.

Indonezijski muslimani

Džihad u nekim slučajevima uključuje i vojnu silu

Raditi na tome da današnje čovječanstvo bude oblikovano i organizirano kao jedna velika obitelj po načelima islama (Saudijska Arabija kao model?) jest džihad, jest obveza svakog muslimana. Zalagati se svim duhovno-intelektualnim i materijalnim snagama - islamisti uključuju i nasilje, teror u tu svrhu - da islam postane jedina religija na svijetu (politički gledano barem većinska u svakoj državi), to je džihad, to je zapovijed Kurana (usp. 2, 190-193). Braniti islamska područja pred napadom izvana, pa i pred ideološkim napadima, npr. zapadne civilizacije, etike i morala modernih društava, kršćanske religije, i to je džihad koji uključuje u ovom slučaju i vojnu silu. Ta svijest džihada određivala je povijesni put islama kroz srednji vijek pa sve do početka 20. stoljeća. Pitamo se postaje li ta svijest ponovno aktualna i učinkovita kod muslimana našeg vremena? Izgleda da je tako, iako ima islamskih mislilaca koji se zalažu za preinterpretaciju džihada, za prilagođivanje te ratne etike i volje za ekspanzijom uvjetima i okolnostima današnjeg vremena i današnjega globaliziranog svijeta. Radikalni islamisti rade svim silama na tome da ne dođe do preinterpretacije Kurana što se tiče džihada. Ali ne samo njega. Islamisti hoće pod svaku cijenu spriječiti svaku reformu islamske religije općenito, i specijalno oni hoće spriječiti tumačenje Kurana po umijeću moderne hermeneutike i egzegeze. Islam mora ostati ono što on jest po svojoj naravi: totalitarni, s tendencijom postati totalitaristički, univerzalni i integralni s tendencijom i nutarnjom logikom da postane univerzalistički i integralistički. Takav je islam zaista protivnik zapadne civilizacije; takav je islam jedina ozbiljna alternativa civilizaciji Zapada, koju muslimani intelektualci smatraju dekadentnom i osuđenom na propast. Zar je dakle sukob civilizacija ipak neizbježan, usprkos globalizaciji ili upravo radi nje?

LIJET SARMATSKOG SOKOLA (2)

Zbirka pjesama liječnika, izabrao i priredio **Zijad Duraković**, "SIPAR", Zagreb, 1996.

IMA JEDNA ZEMLJA

Bruno Baršić

Kad se nad glavom sklopi tama,
I kad ti dušu zebnja slama,
Kamo poći u toj noći,
Kojim smjerom vodi put?

Kad se nad glavom ptice gnijezde,
I krilima crnim sakriju zvijezde,
Kamo ići, kamo stići,
Kojim smjerom vodi put?

Poći ću tamo gdje bagremi cvatu,
Tamo gdje djeca ne govore o ratu,
Tamo gdje ljudi borove sade,
Ne ruše jele za barikade.

Ima jedna takva zemlja,
Satkana od naših želja!
Danas samo vjerom do nje mogu stići,
Molitvom je taknut, mišlju joj prići!

Domovino već te ćutim,
Dok ljepotu tvoju tek ovdje slutim.

Bruno Baršić sin jedinac Branke i Stanka Baršića, rođen je u Zagrebu. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Zagrebu, kao i srednju glazbenu školu "Pavao Markovac" za predmet truba. Diplomirao je na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Tijekom studija nagrađen je nagradom rektora za znanstveni rad studenata. Radi u klinici za infektivne bolesti u Zagrebu.

Specijalistički ispit iz infektologije položio je u Zagrebu. Završio je poslijediplomski studij iz kliničke farmakologije, obranio je magistarski rad a potom i doktorsku disertaciju na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Izabran je za docenta iz

prof. dr. sc. Bruno Baršić

predmeta infektologija na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Do sada je objavio više znanstvenih i stručnih radova u zemlji i u inozemnoj literaturi, kao i nastavnih tekstova. Član je The New York Academy od Sciences od 1989. godine, član je Hrvatskog liječničkog zbora i brojnih mu sekcija, tajnik je hrvatskog društva za kemoterapiju. Uz stručni rad bavi se glazbom. Većina pjesama koje se pojavljuju u ovoj zbirci je uglazbljena. Nekoliko eseja tiskano u knjizi: Duhovna misao.

Aktualni dodatak: Usavršavanje 1972-1977. Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, 1979 - 1983 , specijalizacija iz infektivnih bolesti 'dr Fran Mihaljević' Zagreb, Poslijediplomski studij kliničke farmakologije, 1989. magisterij iz kliničke farmakologije, 1995- 1997 usavršavanje u Hitchcock Medical Center - Lebanon, N.H., USA, 1984- 1996. asistent Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu. 1996 - 2000. docent, 2000. profesor, 2002. do danas Predstojnik instituta za neuroinfekcije i intenzivnu skrb, 2002. do danas Predstojnik Klinike. Objavio oko 70 stručnih i znanstvenih radova.

PATNJE HERCEGOVAČKIH FRANJEVACA 1945. - 1990. (3)

prof. dr. fra Andrija Nikić,
Mostar

3. Povratak časti uznicima

Skupljajući podatke o hercegovačkim franjevačkim i hrvatskim uznicima, zaključio sam da su oni nepravедno osuđeni čime je nanesena nepravda i uvrjeda franjevačkoj zajednici i katoličkomu hrvatskom narodu, a da ni Provincija, ni hrvatski narod, ni Katolička crkva nikada nisu priznali osudu hercegovačkih franjevaca i svećenika, hrvatskih rodoljuba. Vrijeme je da najviše predstavničko tijelo Bosne i Hercegovine ispravi povijesnu nepravdu izricanjem jasnoga stava prema nepravедnoj osudi mostarsko-duvanjskoga biskupa dr. Petra Čule, franjevačkih uznika, svećenika i hrvatskih rodoljuba. Prema općeprihvaćenomu mišljenju u javnosti, a osobito među pravnim stručnjacima, sazrela je zamisao da se obnovi postupak protiv biskupa dr. Petra Čule, franjevačkih uznika, svećenika i hrvatskih rodoljuba. Njih su sudovi bivše države osudili u doba komunističke vladavine za politička kaznena djela, politički osmišljena i obrazložena kaznena djela ili druga kaznena djela, a osuđeni su zloporabom političke moći. Budući da ratni zločini ne zastarijevaju, a pogotovo ne bi smjeli zastarijevati "zločini nepravde", tj. "juridički zločini" prema devedeset i jednom hercegovačkom franjevцу, desetak biskupijskih svećenika, nekolicini časnih sestara i tisućama hrvatskih domoljuba koji su nevino osuđeni, a izdržavali su zatvorsku kaznu u jugoslavenskim tamnicama samo zato "što su drukčije mislili", uvjeren sam, na temelju pravnih propisa,

da je sazrelo vrijeme da se ta povijesna nepravda ispravi¹.

Povratak časti i dostojanstva bivšim političkim zatočenicima ne bi smio biti razlučan zato što se nije radilo samo o disidentima, nego i o policijsko-sudskom progonu franjevaca koji su drukčije mislili od komunističke vlasti. Radi se o "političkim krivcima" koje nazivamo zatočenicima savjesti. Bez zakonodavnog otklanjanja, makar nekih posljedica, ne može se izvršiti prijelaz iz planskoga u tržišno gospodarstvo, koje je toliko nužno, a uvjet je povratka (ili ulaska) Bosne i Hercegovine u europsku zajednicu naroda kojoj ona pripada zemljopisno, zemljopolitički, kulturološki, uljudbeno i vjerski.

Brojni osuđenici više nisu živi, ali je živa franjevačka provincija, bliži rođaci i prijatelji. Naprotiv, još ih se živo sjećamo! Da bi se otklonila ova očigledna i povijesno neopravdana pogriješka, treba odmah započeti vraćati čast i dostojanstvo uznicima i osuđenima pa predlažem da to bude sveobuhvatno. Ne bi se smjela prihvatiti politička, narodnosna, vjerska ili bilo koja druga mjerila izbora. To bi se odnosilo na žive, pokojne i političke osuđenike.

Pravosudni je posao kako to treba ostvariti. Povratak časti i dostojanstva političkim osuđenima mogao

bi se ostvariti donošenjem pravnih odredaba:

* poništenjem presuda na temelju kojih su politički neistomišljenici komunističke vlasti bili osuđeni;

* vraćanjem imovine političkim osuđenima kojima je osim zatvorske kazne izrečena i sporedna – oduzimanje imovine;

* nadoknadom duhovne i tvarne štete bivšim političkim osuđenima, ovisno o izdržanoj zatvorskoj kazni;

* živim političkim osuđenima vrijeme provedeno u pritvoru ili u zatvoru priznati kao radni staž te kao staž za stjecanje mirovine;

* imenovanjem ulica u Mostaru i drugim velikim gradovima u Bosni i Hercegovini, gradnjom spomenika kao i drugim oblicima čuvanja spomena otrgnuti od zaborava sjećanje na nevine žrtve komunističke vlasti.

Ovaj poticaj podrazumijeva i novac za to ostvarenje. Ako država nema taj novac, predlažem da Vlada ili nevladine udruge traže taj novac od država europske zajednice kako je to činjeno za neka dobrotvorna djela.

Ovo sam iznio pred našu javnost da bih čuo što o tomu misle hercegovački franjevci, naši vjernici, sugrađani i čitatelji.

**Hercegovački franjevci
djeluju u hrvatskim katoličkim misijama**

¹ Usp. Izjavu sa znanstvenoga skupa "Kardinal Alojzije Stepinac – svjedok vremena i vizionar za treće tisućljeće", koji su priredile Varaždinska biskupija i župa Lepoglava, 5. prosinca 2008.; Darko Pavičić, Crkva traži reviziju procesa Stepincu, *Jutarnji list*, 7. prosinca 2008., str. 4.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (23)

Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

Ima stanovite analogije među našim pojedinačnim historijama, ali samo do određenog stupnja. Ono što je rečeno za Slovence vrijedi djelomice i za Makedonce, bolje reći za njihovu prošlost.

Ne znam ima li još ijedan primjer danas u Evropi sličan makedonskom: manje od polovice ih je okupljeno s nama u Jugoslaviji (ne znam je li podatak da ih je u SR Makedoniji samo 38 % posve pouz-

dan: tu je uopće teško biti priznan); u Bugarskoj su potpuno nepriznati kao nacija i izbrisani kao nacionalna manjina; ni u Grčkoj, čak i nakon pobjede socijalista, situacija se do danas nije bitno promijenila: makedonska manjina nije službeno potvrđena; u Albaniji ih je ostalo vrlo malo, razasutih kojekuda, obespravljenih kao i ostali građani te zemlje.

Tri su komunističke partije između dva rata imale svaka svoje poglede na makedonsko nacionalno pitanje: jugoslavenska, grčka i bugarska, na čelu s Kominternom koja je i sama mijenjala gledišta. Nisam sigurno prvi koji navodi sve te podatke.¹⁸

Na geografskim kartama Velike Albanije, koje producira iredenta u Tirani, otkida se pola današnjeg makedonskog teritorija s ovu stranu naše granice: u Grčkoj se kida druga polovica; u Bugarskoj cjelina. Bugarski šovinisti ne priznaju nikakve posebnosti makedonskog jezika. Glavari Srpske pravoslavne crkve ne pristaju na crkvenu autokefalnost pravoslavnih Makedonaca. Kako je moguće biti Makedonac a ne biti na sve to osjetljiv?

¹⁸ Usp. Ivan Katardžijev: „Makedonsko pitanje“, str. 199, 238, 270. Izd. Globus, Zagreb 1983.

KNJIŽEVNO-KULTURNO DJELO HRVATSKIH MUSLIMANA I NAJNOVIJI POKUŠAJI NJIHOVA OTHRVAĆIVANJA (10)

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1996.

Od najvećeg značenja bio je rad Safvet-bega Bašagića i Edhema Mulabdića koji se tada prvi put pojavljuje u književnosti, prvi s ilirskom poezijom: ljubavnom i patriotskom, drugi s pričama i romanima koji se razlikuju od Osman Azizovih jer su više literarni, realistički, iako često na površinu izbija i didaktički karakter: osvjestiti i prosvjetliti muslimane, idealizirati novi društveni sustav te uočiti njegove prednosti i loše strane. "S pojavom časopisa 'Nada' u Sarajevu 1895. godine, koji uređuje Silvije Strahimir Kranjčević,¹⁷ ti pisci počinju intenzivnije književno djelovati, a posebno su aktivni kad je osnovan obiteljski časopis 'Behar' (1. svibnja 1900.) odgojni i zabavni časopis. Zadaća časopisa bila je širiti odgoj među bosansko-hercegovačkim muslimanima, **formirati njihove spoznaje u zapadnom duhu i buditi hrvatsku nacionalnu svi-**

Edhem Mulabdić

jest. Sve je to rađeno uz velike obzire jer su muslimani Bosne i Hercegovine bili patrijarhalno odgajani, po vjeri konzervativni, nepovjerljivi prema svemu što je dolazilo od ljudi druge vjere, od 'mudraca' (srednjo-europskih), i stoga još više treba cijeniti kulturno djelo tih literata hrvatskih muslimana."

Ipak, Hrvatski narodni preporod među bosansko-hercegovačkim muslimanima već je bio uhvatio korijene i dao prve plodove. Muslimani Bosne i Hercegovine prihvaćaju hrvatsko latinsko pismo i hrvatski književni jezik (ijekavski govor zapadno štokavskoga narječja i hrvatski leksik), ulaze u hrvatski suvremeni kulturni krug i šire svoju

čitalačku publiku ne samo među svim Hrvatima te, istodobno, velikom većinom, odbijaju srpsku ćirilicu i srpski književni jezik (ekavski govor istočno štokavskoga narječja i srpski leksik).

Od tog vremena ili od godine 1883.¹⁸ počinje književno stvaralaštvo bosanskih muslimana u hrvatskoj modernoj literaturi, osim rijetkih iznimaka. **U razdoblju od 1883. do 1945. godine bosanski muslimanski pisci, priznati zbog umjetničkog dosega svojih djela, uglavnom pripadaju hrvatskoj književnosti.** Naime, 25 pisaca izražava svoju pripadnost hrvatskoj, a samo pet srpskoj literaturi. Istodobno se 22 istaknuta znanstvenika, kulturna djelatnika, slikara i kazališna umjetnika deklariraju Hrvatima. Prema tome, odnos bi bio: 47 Hrvata muslimana prema 5 "Srba-muhamedanaca"¹⁹.

Hrvati su pisci i pjesnici: **Salih Alić, Abdulah Alijagić, Safvet beg Bašagić, Hivzi Bjelevac, Husnija Čengić, Enver Čolaković, Musa Ćazim Ćatić, Hamid**

Dizdar, Mak-Mehmedalija Dizdar, Ilijas Dobardžić, Husein Đogo (Dubravić), Rasim Filipović, Mustafa H. Grabčanović, Riza beg Kapetanović-Ljubušak, Hasan Kikić, Edhem Mulabdić, Hamdija Mulić, Ahmed Muradbegović, Alija Nametak, Abdurahman Nametak, Sait Orahovac, Šukrija Pandžo, Šemsudin Sarajlić, Hamid Šahinović i Ismet Žunić;

istaknute ličnosti u kulturi i znanosti: **Alija Bejtić, dr. Abdulah Bukvica, prof. Mustafa Busuladžić, Džemaludin ef. Čaušević, Vejsil Čurčić, Kasim Gujić, Muhamed Hadžijahić, dr. Atif Hadžikadić, Mehmed-beg Kapetanović Ljubušak, dr. Hamdija Kreševljaković, Safet Krupić, Ademaga Mešić, Ismet ef. Muftić, Fehim ef. Spaho, prof. Hazim Šabanović, Munir Šahimović Ekremov, Seid Traljić, dr. Salih Udžarlić i H. Ismet Varatanović;**

u području likovnih umjetnosti ističu se **Omer Mujadžić i Rizah Štetić**, a u kazalištu **Salko Repak**.

Među Srbima "muhamedanske vjere"²⁰ u istom razdoblju (1883-1945) u području kulture i znanosti određenu važnost se može dati samo petorici pisaca i pjesnika: **Osman Đikić, Hamza Humo,**

Hasan Helko, Safet Burina, Avdo S. Karabegović i Avdo Hasanbegov Karabegović.

Od 25 spomenutih pisaca i pjesnika Hrvata muslimana, u pregledu hrvatske literature do 1945. god. općenito ulazi 12 pisaca (**Alić, Bašagić, Čolaković, Mak Dizdar, Filipović, Osman Nuri Hadžić,¹⁹ Nametak, Kikić, Mulabdić,¹⁹ Muradbegović, Žunić**), dok su neki od 13 preostalih nepravedno izostavljeni, što je posljedica nedostataka produbljene kritičko-estetske procjene djela tih pisaca i činjenice da neki nisu dovoljno privukli pažnju kritičara.

Džemaludin ef. Čaušević

documentacije. Među primijenjenim kriterijima o pripadnosti su jezik na kojem pišu (hrvatski ijekavski ili srpski ekavski), pismo kojim se služe (hrvatska latinica i arabica²¹ ili

srpska ćirilica) te revije i novine u kojima objavljuju svoja djela (hrvatske ili srpske).

¹⁷ – Silvije Strahimir Kranjčević (1865-1908), najveći hrvatski pjesnik između Romantizma i Moderne.

¹⁸ – Te godine (1883) Mehmed beg Kapetanović – Ljubušak objavljuje svoje prvo djelo na latinici i na hrvatskome književnom jeziku.

¹⁹ – Djela S. Bašagića, E. Mulabdića i Osmana Nuri Hadžića danas se, prema našem mišljenju, nepravedno predstavljaju kao djela više od povijesno-književnog interesa s didaktičko-kulturnom primjesom.

²⁰ – Muslimani nisu prihvatili izraz "muhamedanski" budući da je sačinjen analogno izrazu "kršćanski", i zato što u Islamu Muhamed nema ono mjesto koje ima Krist u kršćanstvu. Pa ipak, "muhamedanski" se često upotrebljava u nekim jezicima, kao na primjer u njemačkom, srpskom itd.

²¹ – Džemaludin ef. Čaušević prilagodio je arapsko pismo hrvatskom jeziku, što se zove hrvatica ili arabica, a koje kroatofobi nazivaju matufovica. Ta je prilagodba učinjena s ciljem nastavljanja aljamiado hrvatske literature na suvremenom hrvatskom jeziku. Pokušaj, na žalost, nije naišao na opće prihvaćanje, budući da je na hrvatici objavljena zadnja knjiga tijekom drugog svjetskog rata.

BOSANSKI JEZIK (16)

Historijske činjenice, gramatika, razlike Izvor: **Helga Kanzler**, ispravke: **ing. Salih Čavkić** Odbrao: **akademik Mirko Vidović**

skraćene kod kojih se skraćivanje označava tačkom:

br. (broj) tzv. (tako zvan) z.r. (ženski rod) uc. (učenik) i sl. (i slično) v.d. (vršilac dužnosti) str. (strani) tj. (to jest) o.g. (ove godine)

- skraćene za mjere, veličine, novčane jedinice koje se pišu bez tačke:

m (metar) g (gram) USD (američki dolar) cm (centimetar) t (tona) EUR (euro) km (kilometar) l (litar) JPY (japanski jen) kg (kilogram) dcl (decilitar) GBP (britanska funta) mg (miligram) hl (hektolitar) SIT (slovenački tolar)

- Bez tačke se pišu i sljedeće skraćene:

dr (doktor), gdja (gospodja), gdjica (gospodjica).

ŽALOBNO SJEĆANJE ZA POGINULE USTANIKE

prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, Mostar

U subotu, 25. srpnja prijepodne, u Ogorju Gornjemu, kraj Muća, a popodne, u Trnbusima, kraj Blata na Cetini, održana su žalobna sjećanja na poginule članove skupine Fenix '72. Njih su pripremili: Klub hrvatskih povratnika iz iseljeničtva, iz Zagreba, i Hrvatsko dobrotvorno katoličko društvo, iz Sarajeva, a u dogovoru s rodbinom pripadnika Skupine. Pokrovitelji žalobnoga sjećanja bili su: HVIDRA Republike Hrvatske, HVIDRA HVO-a i udruga Hrvatska uzdanica.

Kao što je poznato, naoružanu skupinu 'Operacija

Propovijed

Draga braćo i sestre, okupljeni smo oko Kristova oltara, kao oko Krista Gospodina, kojega su njegovi sunarodnjaci nevinu izdali, osudili i sramotno pogubili, ali Isus Krist je uskrsnuo. - Okupila nas je ljubav prema našima poginulim, prešućenim i umorenim sunarodnjacima. Neki su od njih iskusili gorku sudbinu zbog svoga domoljublja i čovjekoljublja a drugi zbog bogoljublja. Katolička Crkva i Hrvati-katolici bili su nekima, kako su neki govorili, njihovi 'klasni neprijatelji', unaprijed i bez suda osuđeni. Sotonini suradnici nisu mogli podnijeti Božje prijatelje. Mislili su da su uspjeli. Prevarili su se. (Usp. govor biskupa Valentina Požaića, u Macelju, 5. lipnja 2009. g.). Vjerujemo da su i ovi naši junaci koji su dali svoje živote za našu domovinu u Kristovoj slavi.

Mi želimo biti i živjeti dostojno svetoga imena kojemu pripadamo, a to je ime Isus Krist, raspeti, umrli ali uskrsnuli. To je ono sveto ime po kojemu se kršćanima zovemo. Bog sve zna. On je pravedan, nepristran i sudac svakoj savjesti. Samo onaj tko prizna i kaje se za svoje grijeha i želi živjeti u svjetlosti istine i pravde, samo on može dobiti oproštenje grijeha i s Bogom se pomiriti.

Braćo i sestre! Poštovatelji Bugojanske skupine. Ili prema nazivu samih sudionika, 'Operacija Matilda' 1972! Hvala vam da ste se pridružili skupini vjernika, koja se, posljednjih godina, okuplja i na ovom mjestu, da bismo, u tišini pred Bogom, sa svojim poznanicima i prijateljima i u svojoj duši prebrali ono što se dogodilo, prije 37 godina, s hrvatskom mladeži, koja je dobrim i plemenitim namjerama pokušala zapaliti iskrnu nade, koja bi ne samo podržavala nego i najavila slobodu hrvatskomu narodu. Vjerovali su da nisu bili sami. Imali su povjerenje u svoje predvodnike da će se

Matilda' utemeljila je iseljenička udruga Hrvatsko revolucionarno bratstvo. Njezini članovi, rodom iz Bosne i Hercegovine i Republike Hrvatske, tajno su, godine 1972., prešli granicu tadanje države, da bi podignuli ustanak i oslobodili hrvatske krajeve, a povod zato su im bili Hrvatsko proljeće i sveučilištarski prosvjedi u Zagrebu.

Tada su, u Ogorju Gornjemu, 24. srpnja 1972., pripadnici JNA, čuvari Jugoslavije i milicija ubila: **Iliju Glavaša, Filipa Bešlića i Stipu Ljubasa, a Petar Bakula** je zarobljen a poslije je ubijen bez suđenja.

U Trnbusima su, 21. srpnja 1972., ubili vođe skupine 'Operacija Matilda' '72. **Ambroza Andrića i Pavu Vegara.**

Na sv. misi, u župnoj crkvi, u Trnbusima okupilo se oko tristotinjak ljudi, koji su molili za 19 ubijenih feniksovaca. Misu su slavili svećenici: **dr. fra Andrija Nikić, don Marijan Kancijanić, brat pok. Viktora Kancijanića, iz Istre, don Anto Jelić, iz Sarajeva, fra Vinko Prlić, fra Vjekoslav Lasić, OP, fra Martin Planinić. Bio je nazočan i don Ivan Kovačević trnbuški župnik.**

U propovijedi fra Andrija je rekao:

Crkva Sv. Luke, Trnbusi (grad Omiš)

sve odvijati prema njihovu naumu.

Uvjereni smo da su 'Bugojanci' vjerovali u pobjedu istine, pravde i ljubavi, ali stvarnost je bila drukčija. Bili su članovi Hrvatskoga revolucionarnog bratstva. Učlanili su se u nj, jer su vjerovali da je ono hrvatska udruga i da će uspjeti potaknuti slobodu hrvatske države. Kada su vođe te Udruge nagovarali Hrvate, najprije su imali u vidu mlade ljude koji su se rodili u obiteljima koje je protunarodna vlast bivše države proganjala i zatvarala. Iz takvih su obitelji potekli 'Bugojanci'. Vođa hrvatskih domoljuba upoznao je oduševljene mladiće da će se vođe, iz australskih i europskih ogranaka njihove Udruge, sa stotinama svojih članova pridružiti 'Bugojancima', čim oni započnu svoj pothvat. Udruga je nastajala od od 1961. do 1972. godine.

Iskreni hrvatski rodoljubi, u prisilnomu iseljentištvu, shvatili su da je hrvatski narod u bivšoj državi nazvan 'klasnim neprijateljem', jer je katolički. Vlast je ponižavala obezglavljeni narod, onemogućivala i protjerivala umne radnike i sudila uglednim i čestitim domoljubima i svima mogućim protivnicima.

Hrvatski narod nije bio (pripravan) za ustanak. 'Bugojanci' su ostali sami, njih devetnaest (Ambroz i Adolf Andrić, Nikola Antonac, Petar Bakula, Filip Bešlić, Vidak Buntić, Vilim Eršeg, Ilija Glavaš, Đuro Horvat, Viktor Kancijanić, Vejsil Keškić, Vinko Knez, Ilija Lovrić, Stjepan Ljubas, Vlatko Miletić, Ivan Prlić, Pavao Vegar, Mirko Vlasnović i Ludvig Pavlović) protiv trideset tisuća vojnika, desetke tisuća teritorijalne obrane, na tisuće milicije i veliki broj suradnika Udbe.. Puna dva mjeseca borili su se lavovski, jedan po jedan bio je ubijen ili uhićen. Ubijeni su i ovi hrvatsku mučenici jer je jedini zajednički grijeh bio što su voljeli hrvatski narod i svoju domovinu. Njihovom prolivenom hrvatskom krvlju ovo tlo postalo je sveto. Na tom svetom tlu izrasli su novi mladići koji su dvadesetak godina poslije uz Božju pomoć i s krunicom oko vrata ostvarili snove minulih pokoljenja stvorivši samostalnu Republiku Hrvatsku.

Tako su 'Bugojanci' 1972. razbili privid o moći vojske bivše države, njezine nepobjedivosti i postojanosti. Hrabri su 'Bugojanci' uzdrмали njezine temelje, pa se bivša država počela urušavati u se i nije se više nikada upostojila a 19 godina nakon

Adolf Andrić, Pavo Vegar, Ambroz Andrić i Đuro Horvat

Početkom mjeseca lipnja 1972. godine 'Bugojanci' su, u malim skupinama, došli u mjesto na austrijskoj granici. Ondje su ostali nekoliko dana, gdje su im njihovi vođe dali posljednje upute. Međusobnim su glasovanjem izabrali vođe svoje skupine: Ambroza Andrića, Pavu Vegara i Adolfa Andrića. Tadanji su im prosvjedi hrvatskih sveučilištaraca i politička previranja u Hrvatskoj bili uvjerljivi dokaz da je hrvatski narod pripravan za ustanak i da je sve bilo istina što su im njihovi vođe govorili. 'Bugojanci' su pošli za svojim poslom, uvjereni da će se sve odvijati prema naumu njihova vodstva. Međutim, stvarnost je bila drukčija.

uništenja 'Bugojanske skupine' raspala se a Republika se Hrvatska osamostalila.

Cilj neprijatelja slobode hrvatskoga naroda bio je proganjanje Hrvata svugdje u svijetu i u bivšoj državi. Njihov je cilj bio poniziti Hrvate, slomiti im duh i u njima ubiti nadu i vjeru o njihovoj slobodnoj državi. Međutim, dogodilo se obratno. Prisjetimo se da Adolf – Ado Andrić, koji je brzo pucao i izvrsno gađao, nije ubio 'desetara Boška' dok je popravljao pušku svjedočanstvo da njegova duša koja je u biti čeznula za univerzalnom pravdom, nije toga trenutka mogla ubiti drugog čovjeka, ma tko on bio. Ado je bio revolucionar u kojem je u smrtnom času prevladala zanesenjačka crta

njegova buntovnog, ali čovjekoljubljivoga karaktera. Gledao je neprijatelja u oči i nije pucao!

To je razlog zašto je poginuo, ali i još jedan dokaz da feniksovci nisu bili bezdušni teroristi – već doista iznimke, ljudski i hrvatski ponos. (Svjedoči njegovo poznavatelj Ivo Butković, Hrvatski list, 18.VI. 2009., str.6.-7.). - Bugojanska je skupina imala samo jedan cilj: svojim poštenim radom osigurati sebi bolju budućnost i novčano pomagati njihove roditelje. Oni su bili brižni mladići s njihovim rodoljubnim i ljudskim plemenitim osjećajima. Imali su od 18 do 33 godine, kada su uvedeni u zamku da su bili pobijeni. Samo je Mirko Vlasnović imao 40 godina. 'Bugojanci' su bili časni ljudi, hrvatski domoljubi i mučenici. Njihov pothvat, njihova ljubav za našu domovinu i njihova hrabrost, vrijedni su divljenja i čuđenja. Poginuli su mladi za Hrvatsku. Za njihove se grobove ne zna.

Danas, ovdje u ozračju hrvatske slobode, možemo govoriti i svjedočiti istinu o svakomu od onih koji su započeli Rat prije rata, kako je naslovljen serijal u gotovo 30 nastavaka, u Hrvatskomu listu (Zadar, 2008.-2009.).

Tijekom cijele povijesti čovječanstva neprekidno se bori dobro i zlo. U čovjekovoj je naravi, budući da je on Božji stvor, biti opredijeljen za dobro. Na ovakvim i sličnim skupovima, čovjek spoznaje da svako nasilje, nakon nanijetih zala, nestaje.

Nitko ne može predvidjeti ni reći koliko će se naših hrvatskih vitezova i junaka-mučenika za slobodu Domovine hrvatski narod sjećati i koliko će ih spominjati.

O povratku, sličnoga junaka, Zvonke Bušića u njegov zavičaj, Pjesnikinja bolno svjedočeći piše:
- (...)

U tvomu dolasku vidim dolazak moga brata Stjepana,-

dolazak svakog nestalog Hrvata.

Za njima jecaju prazne, stare, kamene kuće, ognjišta.

**Nema tko odškrinuti vrata,
sjesti na kamen ispred kuće,
dočekati sina, brata, strica...**

**Nema očevih i majčinih žuljevitih ruku,
da te zagrlje.**

Nema.

**Nema tko odškrinuti vrata,
suzama ti umiti lice,
osmijehom orositi srce... –**

(S. Bernardina Crnogorac, Plamena čežnja, proljeće 2009.)

Moram izreći bolnu činjenicu da i u Republici Hrvatskoj, u našoj narodnoj Majci, kao da nema mjesta za dobre i plemenite ljude. Cijena osobnoga svjedočenja istine u ljubavi za svoju Domovinu i narod, na koje se Hrvat odluči, ovdje se još uvijek skupo plaća! Kada se, ovdje ili bilo gdje, sjetimo naših poginulih vitezova za našu narodnu slobodu, bojimo li se Boga, kao narod i pojedinci? Što to činimo? Gdje se 'zagubilo' naše 'hrvatsko' ljudstvo i kršćanstvo? Vratimo se i vjerujmo živomu Bogu, našem jedinom Spasitelju i cilju našega života i povijesti! Samo nas on može spasiti iz dužničkoga jada i duševnoga pogubnog bezizlazja.

Pravo je, spominjući 'Bugojance', ovdje spomenuti i nju, Kraljicu Mira i najvjerniju hrvatsku Odvjetnicu. Njima koji više nisu u (ovomu) vremenu, neka je vječna hvala i radost u Bogu, a živima-ožalošćenima, neka je utjeha i neumrla nada u pobjedu istine i pravednosti. -Neka je slava hrvatsk im narodnim mučenicima i vitezovima, svima znanim i neznanim žrtvama i 'Feniksovcima' za slobodu hrvatskoga naroda. Poštovani sunarodnjaci! Počivajte u miru Božjemu! Neka za Vaš spas moli i sva hrvatska zemlja, za koju ste poginuli i u kojoj ste rođeni.

Hvala svima vama koji ste došli na ovu sv. misu, da bismo zajedno zahvalili Bogu za nesebične sinove-domoljube i što čuvamo zajedničku uspomenu na zaboravljene tvorce hrvatske države i one osobe koje su poginule za slobodu i opstojnost hrvatskoga naroda.- Danas se ovdje s poštovanjem molimo za sve one Hrvate čije je dostojanstvo pogaženo, čiji je život naprasno zatrt! Molimo da ubuduće, u hrvatskoj domovini, bude poštivano dostojanstvo i pravo Boga i čovjeka, da svaki čovjek na ovoj Zemlji gdje živi hrvatski narod, slavi i časti sveto Božje ime, čovjekova Stvoritelja i čovjekoljubca.

Čuvajmo i poštujujmo dostojanstveno sva mjesta mučeništva i smrti naših vitezova kao svjedočanstvo zla koje se događalo. Nevine žrtve koje tu počivaju to zaslužuju. Neka im je vječna hvala i slava. Pokoj vječni daruj im Gospodine. Počivali u miru Božjem – poručio je večerašnji propovjednik.

Don Marijan Kancijanić je poslije kraj spomenika naglasio važnost spoznaje istine i njezino prenošenje mlađim naraštajima.

Po završetku svečanog i prigodnog molitvenog i kome-morativnog druženja, evociranje uspomena nastavilo se do kasno u noć. Potom smo se rastali s obećanjem da ćemo se susretati i idućih godina.

ZBOG UKLANJANJA KRIŽA BRANITELJI TRAŽE REFERENDUM ZA OPOZIV MESIĆA

Lada Kalmeta, "Slobodna Dalmacija", Split, 20. kolovoza 2009.

U Zadru, a potom i u drugim hrvatskim gradovima, sljedećega tjedna započinje skupljanje potpisa potrebnih za raspisivanje referenduma o izglasavanju nepovjerenja predsjedniku RH Stjepanu Mesiću i njegovoj smjeni s funkcije predsjednika države. Inicijativa je krenula iz Zadra gdje je Koordinacija udruga proizišlih iz Domovinskog rata na izvanrednoj sjednici 18. kolovoza donijela ovu odluku, te uz pomoć braniteljskih udruga iz cijele Hrvatske priprema prikupljanje potrebnih 300 tisuća potpisa.

"Stekli su se svi uvjeti, sukladno članku 104. Ustava Republike Hrvatske, da se pokrene postupak za utvrđivanje odgovornosti predsjednika Mesića i za njegov opoziv, jer svojim izjavama o potrebi uklanjanja križeva iz državnih ustanova krši odredbe Ustava RH. Tim su odredbama zajamčena prava na

Marinko Radas, predsjednik "Hrvatskog domobrana"

vjersku slobodu. Predsjednik Republike je odgovoran za povredu Ustava koju počinu u obavljanju svojih dužnosti i mi želimo da snosi odgovornost" - kaže dragovoljac Marinko Radas, predsjednik udruge "Hrvatski domobran" koja je član Koordinacije udruga proizišlih iz Domovinskog rata Zadarske županije.

U odluci koordinacije o skupljanju potpisa radi izglasavanja referenduma o nepovjerenju predsjedniku Mesiću stoji, među ostalim:

"Dirajući u Kristov križ i tražeći njegovo uklanjanje iz javnih prostora, Mesić dira u najdublje vjerske osjećaje hrvatskog naroda čime vrši povredu Ustavom zajamčenih vjerskih osjećaja i sloboda. Njegova najnovija protuhrvatska inicijativa je kulminacija grubih napada na prava hrvatskog naroda. Mi moramo složno istupiti i skupiti potpise za izglasavanje referenduma o nepovjerenju sadašnjem predsjedniku RH i dodijeliti mu nečasni otpust s te časne funkcije, kao poruku svima i za sva vremena da se u hrvatske svetinje ne može nekažnjeno dirati", stoji u odluci koordinacije čiji je predsjednik Ante Martinac.

U odluci se iskazuje uvjerenje da će svi Hrvati i sve udruge proistekle iz Domovinskog rata poduprijeti ovu akciju i na taj način pokazati i obraniti svoj nacionalni i vjerski ponos.

Prikupljanje potpisa provodit će se u organizaciji koordinacije, o čemu će biti obaviještene sve braniteljske udruge u Hrvatskoj.

VELEIZDAJNIK MESIĆ VODI HRVATSKU

Branko Stojković, Bjelovar

Hrvatski narode!

Indijski guru Svamiđi duguje Hrvatskoj 60 milijuna kuna poreza. A predsjednik RH Stjepan Mesić primio ga je na Pantovčaku u više navrata.

Jao tebi zemljo Hrvatska, dok ti je "urlikavac i krvnik" šef države.

Hrvatskom Saboru sjede "zlatni telci" koji zavode i krađu narod.

GODIŠNJICA SMRTI BLAŽA KRALJEVIĆA

Sjećanje na jednog od najvećih Hrvata svih vremena, neka mu je laka Hrvatska zemlja

Lisice kraj Ljubuškog, 17. rujna 1947. - Kruševo, 9. kolovoza 1992.

Šime Tolić, Stuttgart

Nakon što je HOS oslobodio dijelove općine Trebinje, Mate Boban je pozvao Blaža Kraljevića na sastanak u Mostar, dana 9. kolovoza 1992., tobože radi dogovora o daljnjem tijeku ratnih operacija protiv srpskih paravojski. Ratni zločinac Vinko Martinović Štela odveo je generala Kraljevića na mjesto sastanka. Sastanku je navodno nazočio i Bruno Stojić "minister obrane Hrvatske zajednice Herceg-Bosne".

Na tom sastanku Mate Boban je zatražio od Blaža Kraljevića da razoruža Bošnjake u HOS-u jer su oni svi "balijski izdajnici koji će Hrvatima zabiti nož u leđa" što je Kraljević odbio.

Pri povratku sa sastanka zapovjednik Blaž Kraljević je s osam pobočnika Hrvatskih obrambenih snaga (Gordan Ču-

Ijak, Šahdo Delić, Ivan Gračić, Rasim Krasniqi, Osman Maksić, Mario Medić, Vinko Primorac i Marko Stjepanović) upao u unaprijed postavljenu klopku Hrvatskog vijeća obrane. Kraljevićeva pratnja zasipana je iz 20 automatskih pušaka. Vodstvo Hrvatskih obrambenih snaga bilo je likvidirano.

Blaž Kraljević

Ubojice su pokušali tajno tijela odvesti do mora te ih baciti na pučini kako bi zataškali zločin, ali je vozilo s tijelima pronašla Hrvatska policija.

Blaž Kraljević je sahranjen u rodnom mjestu Lisice 13.

kolovoza 1992. Vodstvo Hrvatske stranke prava ga je posmrtno unaprijedilo u čin krilnika, najviši čin u Hrvatskim obrambenim snagama.

Nakon toga HOS u BiH se raspao, a krajem 1992. je između bosansko-hercegovačkih Hrvata i Bošnjaka izbio krvav sukob koji je okončan tek početkom 1994. Neki od ubojica su uhićeni ali im nikada nije suđeno zbog ubojstva Kraljevića.

ZAŠTO JE HRVATSKA ODJEDNOM PUNA FAŠISTA?

Diana Majhen, Zagreb

Odgovor na pitanje vrlo je jednostavan.

Fašiste nitko ne uzima za ozbiljno, a kada ih i uzima, onda je to isključivo iz razloga kako bi im se zabranilo bilo kakvo javno djelovanje. Dovoljno je spomenuti fašizam, pa da osobe na koje su naši jugonostalgici uprli prstom budu obilježeni kao pobornici zle ideologije, koji predstavljaju potencijalnu opasnost za samu državu i našu budućnost.

A od kuda odjednom taj ogroman broj „fašista“ koje na svakom koraku vide likovi poput Mesića, Kajina, Pusičke i sličnih?

Pa stvoreni su, potpuno neovisno o tome što s fašizmom nemaju nikakve veze. Svatko tko govori protiv bilo kakvih jugo integracija, svatko tko se protivi kojekakvim inicijativama kojima je jedini cilj vratiti Jugoslaviju na mala vrata u Hrvatsku, svatko je fašist. Najjednostavnije ga je obilježiti kao takvog i osigurati se da ni građani ove zemlje, a ni svijet neće čuti čemu se taj „fašist“ zapravo protivi i za što se u stvari zalaže.

Danas je čovjek u Hrvatskoj fašist ukoliko nastoji zadržati sjećanje na Domovinski rat i prenijeti taj dio naše povijesti za buduće generacije. Da nije fašist, njegovao bi dalje bratstvo i jedinstvo i rata se više ni sjećao ne bi.

Fašist je i svatko onaj tko odlazi na koncerte „fašista“ Marka Perkovića Thompsona. Nije bitno što Thom-

pson pjeva o vjeri, ljubavi i Domovini, čim spominje Domovinski rat i branitelje sigurno je fašist. Kao što je sigurno pozdrav Za Dom Spremni ustaški i fašistički, potpuno nevezano na to što je isti uredno registriran kao sastavni dio grba jedinica HOS-a i prema tome zakonski i te kako pravovaljan.

Istovremeno, oni koji su napunili dvoranu na koncertu četnikuše Lepe Brene sigurno nisu fašisti. Pa kakve veze ima ako je Brena u četničkoj uniformi hrabrila četnike da mogu što bolje klati po našoj zemlji, to se nikako ne naziva ni fašizmom niti se etiketira kao nešto loše. To se naziva nostalgijom za prošlim vremenima, u kojima se JNA kretala po našoj zemlji sijući smrt na svakom koraku. I to je moralno, dopušteno i nikog se radi toga ne proziva, kao što se nikoga ne proziva ako maše jugoslavenskom zastavom i petokrakom. Malo su nas ubijali, pa što? Kažu, bilo i prošlo, idemo dalje. A to dalje vodi naravno samo u jednom jedinom pravcu. U nove balkanske integracije, u neku novu Jugoslaviju koja će se eventualno možda samo drugačije zvati, kako bi po ne znam koji put prevarili hrvatski Ustav. Ustav, koji je uredno tu svaki put kada se treba pozivati na te „fašiste“ koji su neka nezgodna prepreka prema ostvarenju snova svih jugovića i komunjara.

Nema većeg licemjerja od onog kojim se služe svi kojima su puna usta demokracije i građanskih sloboda, dok istovremeno proglašavaju fašis-

tima sve koji imaju drugačije mišljenje od njih. I sva ta prava i slobode oduzeli bi taj čas svojim neistomišljenicima, samo kada bi bili u poziciji da mogu. Naravno, baš zato je neistomišljenike potrebno proglasiti fašistima. Nije bitno što oni to nisu, bitno je da im se zalijepi ta etiketa, kako bi sebi stvorili alibi za sve pokušaje ušutkavanja neistomišljenika.

Ta je strategija u ex Jugoslaviji jako dobro funkcionirala, pa je očito ostavila za sobom i u neovisnoj Hrvatskoj popriličan broj sljedbenika. Onda je bilo dovoljno nekoga proglasiti antidržavnim elementom, neprijateljem naroda i partije, pa ga ostaviti bez posla i strpati u zatvor, te učiniti da se njegove riječi više nikada javno ne čuju. No, napravljena je mala greška u koracima, jer iako je postupak isti, država je druga, pa slijedom toga, stvari se ne odvijaju onako kako su mnogi zamislili u svojim glavama da će se odvijati.

Čovjek nije fašista zato što o NDH i ustašama piše nešto drugo izuzev toga da su ubijali i stvorili Jasenovac. Pa nisu to radili 24/7, zar ne? U međuvremenu, bilo je sportskih događanja, kulturnih događanja, a sve

je to dio naše povijesti, koja je nekada bila slavna, a nekada sramotna, ali jeste naša i ne možemo o njoj pisati i govoriti selektivno, samo zato što se tako moralo raditi desetljećima.

Čovjek također sigurno nije fašista zato što slijepo ne prihvaća popis jasenovačkih žrtava kao ispravan i mjerodavan. Ja sam, primjerice, u samo pet minuta na tom čuvenom popisu jučer pronašla ravno četiri rođaka svog supruga koji se vode kao poginuli i nestali u Jasenovcu, a svi su umrli prirodnom smrću za što postoje uredno izdane smrtovnice, a da Jasenovac ni vidjeli nisu.

Sad, vjerojatno sam i ja fašist, jer da nisam, ne bih nalazila za shodno osporavati taj popis. Čim se usuđujem pisati i govoriti o tome da je čak i sadašnje brojčano stanje njegovih žrtava gadno preuveličano, moram biti fašist, jer da nisam, valjda bih o

svojim sspoznajama šutjela.

Fašisti su i svi oni koji uporno traže osudu partizanskih i komunističkih zločina. Oni jednostavno moraju biti fašisti, kako ih nitko ne bi shvatio ozbiljno. Jer, da ih se shvati ozbiljno, pa da se tome pristupi onako kako treba, valjda bi se onda provela konačno i nekakva istraga, koju niti jedan "precdnik" ne bi bio u stanju stopirati u njenom začetku. Pa bi isplivala neugodna istina o rođacima mnogih naših političara i ljudima koji su danas na visokim funkcijama. Zato je puno bolje one koji istinu traže proglasiti fašistima i podmetnuti im sve živo i mrtvo, to se može pokazati čak efikasnijim od onog vapna kojim su zatrpavali pobijene Hrvate nakon Dugog svjetskog rata.

Izgleda da su u ovoj državi fašisti svi koji ne misle da Jugoslaviju treba vratiti, da je Tito bio najbolji čov-

jek svih vremena i da je pobio premalo ljudi, te da Franjo Tuđman nije ratni zločinac.

Optuživati sve i svakoga za fašizam odraz je vlastite nemoći i straha onih koji se ne mogu suočiti s tim da Jugoslavije više nema, da je bratstvo i jedinstvo prošla i svršena stvar, jednako kao što je NDH završeno poglavlje. I da nema više te sile koja će zaustaviti istinu.

Nekako mi se čini da „fašisti“ u ovoj zemlji spavaju mirno, dok „antifašistima“ to ide malo teže.

Ostalo je još tolika toga za sakriti, lažna se istina mora očajnički braniti svim sredstvima, a svakim je danom sve više očigledno da te laži neće živjeti vječno. I da nikakvo nazivanje neistomišljenika fašistima neće biti od pomoći, koliko god se trudili.

Ugodan vam san, drugovi „antifašisti“. Dolazi vrijeme za istinu.

NADBISKUP BARIŠIĆ NAKON UGRAĐIVANJA PACEMAKERA OSJEĆA SE DOBRO

Ivica Luetić, Split

Splitsko-makarsko nadbiskup Marin Barišić, nakon što mu je u srijedu 19. kolovoza u Klinici za unutarnje bolesti KBC-a Split na Križinama, ugrađen

pacemaker, smješten je na Intenzivnu njegu te se dan poslije operacije – u četvrtak – osjeća veoma dobro. Za to zahvaljuje prvenstveno dragom Bogu, liječnicima i medicinskom osoblju, ali i svima onima koji ga prate molitvama i dobrim željama u skoro ozdravljenju. "Dopiru do mene tolike vijesti od ljudi, koji u župama i zajednicama, zajedno i pojedinačno za mene mole. Od srca im zahvaljujem na njihovoj brizi i ljubavi ljudskoj, crkvenoj i vjerničkoj. Dok zahvaljujem, vjerujem da i ova bolest pridonosi mom vjernič-

Nadbiskup Marin Barišić nakon operacije

kom i pastirskom sazrijevanju. Posebno želim pozdraviti sve bolesnike koji se nalaze u svojim domovima te u ovim dvjema splitskim bolnicama na Križinama i Firulama", kazao je nadbiskup zahvalivši na molitvama, posjetima i pozivima kolega (nad)biskupa kojima ujedno preporuča da paze na svoje i tjelesno zdravlje.

Nadbiskupa Barišića su proteklih dana došli posjetiti i neki politički i društveni djelatnici, a drugi su zvali zanimajući se za njegovo zdravstveno stanje. Nadbiskup im svima zahvaljuje na brizi i solidarnosti zazvavši nad njih Božji blagoslov da "s dobrim zdravljem mogu dobro služiti svomu narodu". Osvrnuvši se na proteklih pet dana u bolnici bez mobitela, novina, televizije, nadbiskup je istaknuo kako je imao prigodu u

miru se susretati sa suputnicima bolesnicima koji se kao istinski vjernici s dubokim pouzdanjem prepuštaju Božjoj providnosti. „Na bolničkim hodnicima doživio sam kako me svi ne samo prepoznaju nego i poznaju, ali i ja njih. Kao da bolest omogućuje čovjeku da dublje i istinski doživi drugoga čovjeka, patnika bolesnika", kazao je nadbiskup. U svom šaljivom tonu komentirao je operativni zahvat koji je obavljen dan ranije, upitavši medicinsko osoblje: "Je li sada ove baterije zamjenjuju ljubav ili daju mogućnost srcu da se još više aktivira kako bi ljubilo bolje i više?" Liječnici su nadbiskupu potvrdili da ima jako i zdravo srce, koje će sada s ugrađenim pacemakerom imati mogućnost aktivirati se još i više. Nadajući se da će postoperativni tijek također proći u najboljem mogućem redu i da će uskoro biti otpušten na kućnu njegu nadbiskup Barišić na sve zaziva Božji blagoslov.

TOLERANCIJA

Jure Prpić, Zagreb

U svakodnevnom životu susrećemo se s pojmom tolerancije. Stoga se pitamo što je tolerancija? Na to pitanje najbolje će vam dati odgovor šegrta (učenici obrtničkih zanimanja). Na temu tolerancije napisane su mnoge knjige koje precizno u tehničkim znanostima označuju granice tolerancije. U društvenom životu taj pojam je dosta nedorečen. Malo je ljudi koji će vam, ukoliko ih upitate za pojam tolerancije, moći nešto više reći.

Tolerancija u svakodnevnom životu veoma je važan faktor. Bog je prilikom stvaranja svijeta primijenio toleranciju.

Jer, ako pogledamo najmanju materijalnu česticu - atom, vidimo idealan sklad energetskih čestica (protona, elektrona, neutrona i ostalih) u kretanju unutar atoma. Isto tako ako pogledamo u svemir vidimo kako se sva nebeska tijela skladno kreću prema utvrđenim stazama.

Međunarodni dan tolerancije

Iz svih gore navedenih činjenica možemo zaključiti da je Božjom milošću stvorena tolerancija. Jer uz ljubav i milosrđe vezana je tolerancija. Kad ne bi bilo tolerancije ne bi bilo ni života. Na toleranciji zasnivaju se sva kretanja.

Tolerancija je ugrađena u ljudskom tijelu, odnosno u svim zglobovima. Tako isvi strojevi koje koristimo u svakodnevnom životu baziraju se na toleranciji. Kako nam je od Boga dana tolerancija ljudi bi trebali shvatiti važnost tolerancije u svakodnevnom životu.

Unutar raznih zajednica u zadnje vrijeme kod nekih ljudi osjeća se netolerancija koja uzrokuje razaranja odnosa unutar društva. Koliko je zla počinjeno uslijed netolerancije. Pogledamo li u današnje vrijeme unutar nekih religija, gdje nema tolerancije, vidjet ćemo da vlada mržnja i zlo. Sve to zlo pokrivaju u ime Boga. U sklopu ljubavi i milosrđnosti Bog nam je dao i toleranciju.

Ako pogledamo Sveto pismo -

Novi zavjet Isus Krist nam je lijepo pokazao što je tolerancija. Sjetite se kako je Isus tolerirao grijeh preljubnice koju su Židovi htjeli kamenovati. Još bolji je primjer Isusa kada je razbojniku na križu obećao Kraljevstvo nebesko koji se je pokajao.

U radu s ljudima veoma je važna tolerancija jer i mala pogreška u toleranciji ima velike posljedice. Tako oštećene osobe izgube povjerenje u prijatelja, te se sve više uvlače u sebe odnosno u svoj vlastiti svijet što više otežava komunikaciju s ostalim članovima društva. Tako i u samoj obitelji gdje nema tolerancije dolazi do raspada takvog braka, što najviše pogađa djecu iz raspadnutih brakova.

Na kraju bih se osvrnuo na početak ovog članka, na pitanje na koje bi vam odgovorio svaki šegrta, odnosno tehnički djelatnik. To je sljedeća definicija:

"Tolerancija je dopušteno odstupanje od zadanog".

Drugim riječima, tolerancija je nešto što je kao određeno odstupanje dopustio sam Bog.

SNJEGULJICA ZBOG GOSPODARSKE KRIZE OTPUSTILA ČETIRI PATULJKA

Tomislav Gudar, Vinkovci

„Nekoć davno postojao je u zemlji Hrvatskoj jedan narod koji se zvalo – gle čuda – Hrvati. Bio je to ratnički narod, ali narod koji nije znao prepoznati lukavost i opasnost koja mu je dolazila od svojih susjeda i onih koji to baš i nisu...”

Tako će možda jednog dana, da-

na bez Hrvata, pisati u bajkama i pričama o starim vremenima i nekim narodima koji svoju sudbinu i život nisu znali zadržati u svojim rukama. No, budući da ja nisam fatalist, a bome ne želim svoju sudbinu predati ni u ruke Božje ni „međunarodne zajednice“, preostaje mi samo obavljati svoje držanje i dati barem mali obol hrvatskoj državotvornoj borbi koja, nažalost, još nije došla do tog

trenutka da svoj cilj ostvari. A cilja, (Nezavisne) Države Hrvatske, ne će ni biti ako nam tzv. „javno mnijenje“ budu tvorila piskarala poput Jergovića, Butkovića, Pilsele, Tomića, Dežulovića i drugova. **Jer, kako očekivati stvaranje Države, ako nema naroda koji bi ju stvorio, nastanjivao i izgrađivao? A kako očuvati narod od gospodarskog, moralnog i demografskog unište-**

nja, ako nam gore navedene budale izgrađuju stav i govore što da mislimo?

Dobro je **Mladen Schwartz**, hrvatski filozof i političar, rekao: „*Slobodni tisak mnogo je opširniji, brbljiviji od onog 'neslobodnog', mediji općenito neprestance diskutiraju, debatiraju, dijalogiziraju – ali velika većina sadržina što ih donose proizvedena je za makulaturu, za smetlište.*“ („Laž, zločin i smrt demokracije“, Iuvenalis Samizdat, 2003.).

Nije čudno što se sve dnevne tiskovine iz dana u dan sve više pune raznim komentarima čitatelja, kolumnama polupismenih novinara, osvrtima nevladinih organizacija, a ide se čak dotle da se komentari raznih nepismenih i politički neizgrađenih korisnika interneta prenose s internetskog izdanja dotičnih novina i objavljuju u tiskanom izdanju. U nedostatku pravih viesti ili, bolje rečeno, u nedostatku viesti koje čitatelj „treba znati“, novine se pune pornografskim uradcima hrvatske „estrade“, viestima o tzv. celebrityjima (ta koliko puta dnevno čujemo novosti o životnim i ljubavnim jadima Simonice i Ante?!), stalnim izvješćima s bezbrojnih nogometnih utakmica i ostalih športskih natjecanja, zatim raznim praznovjernim „astrološkim“ i „ezoteričnim“ sadržajima, i t.d. Naravno, **konstanta medijske slobode u svim tiskovinama i medijima u RH je – laž**. Bez toga ne ide, uostalom, ona i drži cijeli sustav na okupu kako se sve ne bi - kao one, po njih zloslutne, 1941. godine - razpalo. Iako se svečano deklamira o nekakvoj trodiobi vlasti na zakonodavnu, izvršnu i sudsku, novine bez imalo srama provode svoj utjecaj i na prvu i treću navedenu vlast. Zakoni, koje vlast donosi, detaljno se analiziraju te

zatim lijevo liberalni oporbenjaci, koji imaju novinskom prostoru zajamčen pristup, iznose svoju jednostranu kritiku zakonodavnog pristupa vladajućih. Obtuženike, pa čak i osumnjičenike, osuđuje se prije nego i sud započne sa sudskim procesom (tako su, na primjer, Zagorec i Glavaš osuđeni za inkriminirano djelo već i prije početka samog procesa, a sada je Rončević kriv bio čak i prije podnošenja same kaznene prijave). Sudci koji ne udovolje medijskoj presudi, poput gospićkog sudca Milanovića, prikazuju se u tim medijima kao „luđaci“, „šovinisti“, kao ljudi koji ne znaju svoj posao (pritom nema veze što za taj posao imaju veću legitimaciju nego novinari koji o njima pišu). Sada dolazimo do te **novinarske kvalifikacije koja se upućuje nepodobnim osobama u javnom životu**. Njih se karakterizira kao nazadnjake koji se usuđuju ne prihvatiti *progresivne (naprednjačke) ideje liberal-demokracije*. Još 1944. George Orwell, britanski književnik i novinar, osvrnuo se na stalno kvalificiranje „fašistima“ svih političkih i inih neistomišljenika, pa tako on govori da „*rieč 'fašizam', kad se koristi, je skoro uvijek bez značenja. U razgovoru, naravno, ona je rabljena u još širem značenju nego u tisku. Čuo sam da ona upućuje na farmere, trgovce, davatelje kredita, (...) Rudyarda Kiplinga, Gandhija, Čang Kai-Šeka, homoseksualce, astrologe, žene, pse i što sve ne.*“ („What is Fascism?“, Tribune, 1944.).

Spomen na Chiang Kai-shek

Orwell kasnije u svojim romanima „Životinjska farma“ i „1984.“ provlači kritiku kako komunizma tako i prikrivenog totalitarizma liberal-demokracije. Hrvatski diplomat, politolog i bivši politički emigrant, dr. Tomislav Sunić (koji je, inače, u svijetu cijenjen kao teoretičar europske Nove Desnice) piše o tom fenomenu ovako: „*Liberalni sistem po svojoj povijesnoj dinamici i intelektualnoj logici, izbjegava stvaranje političkih žrtava. On ne koristi represiju nego, nekad 'vaudeville', a danas televiziju i 'non stop light-show'. Sve ono što komunizam nije mogao postići putem Gulaga, Lepoglave, Bleiburga, Urengoja, Draguča, itd., itd., liberalni sistem uspijeva na miran, mekan, smiren i 'pluralistički' način. U komunizmu je nekad postojala šačica disidentata; u liberalizmu je svaka pomisao na istinsku oporbu nezamisliva. Pojedinaac koji danas sumnja u liberalne aksiome, tj. teologiju tržišta, ideologiju ljudskih prava, pojedinac koji dvoji u eklezijastiku kraja povijesti ili u dogmu o vječitom ekonomskom rastu, biva u liberalnom katekizmu proglašen luđakom. Takvog luđaka liberalni sistem ne ubija niti ne zatvara; njega se diskretno medijski izolira, ili još gore, njemu se oduzima mikrofoni i javno liberalno glasiilo.*“ („Fragmenti metapolitike“, naklada K. Krešimir, 1998.).

Svakome je poznato na koji način se danas Adolfa Hitlera sotonizira – naziva ga se luđakom. Slične izraze i raspoloženje mediji imaju i prema **Mladenu Schwartzu koji, uz Dobroslava Paragu, zauzima prvo mjesto na popisu ljudi koji ne smiju imati pristup medijima u ovoj Republici Hrvatskoj**.

Svoje manipulacije i senzacije, umanjivanja i preuveličavanja, mudrovanja i laži, **novinar u ve-**

ćini slučajeva začinjava pretenzionim i lažnim naslovom (čija je veličina obrnuto proporcionalna njegovoj istinitosti) koji govori sve osim o – sadržaju članka. Zato ovaj svoj mali uradak i naslovih na taj način, i to šalom koja je izrečena u jednoj hrvatskoj humorističnoj emisiji.

Želimo li sve to stanje popraviti, da jednog dana ljudi ne bi mogli rabiti Thompsonovu sintagmu

Dobroslav Paraga

„*bilo jednom u Hrvatskoj*“, moramo se uistinu probuditi te hrabro i mudro, uz priznavanje pune istine (ovaj put i uz punu cieniu), razmisliti kakvu budućnost želimo Hrvatskoj i Hrvatima. Kada će hrvatski narod postati Narod, a hrvatska država postati Država, ovisi o nama i našoj spremnosti za nacionalnu žrtvu, bez koje nema niti je ikad bilo obstanka za narodnu zajednicu.

MLADEN BARIŠIĆ I ANTUN ULJAR, "CARINSKI SPECIJALISTI" - "GROBARI" CARINSKE STRUKE I PROFESIONALNIH PRAVA ZAPOSLENIKA

Željko Popović, Zagreb, predsjednik Nezavisnog sindikata carinika Hrvatske

Nezavisni sindikat carinika Hrvatske ponovo upozorava državne dužnosnike i javnost zbog neviđenih devijacija i vratolomija u carinskom sustavu, kadrovskih križaljki, novim uvjetima za raspored na radna ili položajna mjesta u službi, a koje se temelje isključivo na političkoj i nepotističkoj podobnosti, postupcima i metodama ispiranja prava dugogodišnjim uposlenicima, a ne na odgovarajućoj valorizaciji rada u carinskoj struci i pravilima, koja definiraju pravila Deklaracija Svjetske carinske organizacije (Arusha Deklaracija WCO), a koja su postala sastavnim dijelom nacionalnih propisa (NN 14-/03 MU), jer se Hrvatska već odavno nalazi u članstvu Svjetske trgovinske organizacije i Svjetske carinske organizacije, Konvencije o osnivanju vijeća za carinsku suradnju (NN 10-/94 MU).

Kako smo već godinama upozoravali na devijacijske procese, gdje je mjerilo za pristup višim

radnim ili položajnim mjestima bila podobnost, politička ili nepotistička, gdje se kroz različite neispravne propise grubo ispirala prava postojećim uposlenicima, koji nisu proizvod navedenih podobnosti, a u korist onih koji su dolazili kao nadnavorani kandidati i direktno raspoređivani na položajna mjesta, za što su direktno odgovorni bivši ravnatelji Carinske uprave, Anton Uljar ali i sadašnji ravnatelj Mladen Barišić. Najzanimljivije je upravo to da su ova dvojca navedenih : „djeca carinske struke i službe“, koji su bili zaposleni na poslovima sa srednjom stručnom spremom, kao vježbenici, a koji su kasnije se doškolovali za vrijeme rada u carinskoj službi i napredovali, sve do najviših mjesta, ravnatelja Carinske uprave.

Željko Popović

Znači da su isti navedeni konzumirali sava profesionalna prava i carinske struke, prošli sva radna ili položajna mjesta redovnim napredovanjima, a koja su kasnije uskraćivali mnogim carinskim službenicima, različitim metodama ili postupcima, a direktno su odgovorni kao nositelji i kreatori prijedloga ili

primjena propisa, koji se odnose na službenike carinske službe i njihovih profesionalnih prava, koja se direktno konzumiraju iz Međunarodnih pravila, pravila carinske struke ili su trebali postati sastavnim dijelovima nacionalnih propisa, koje je Hrvatska prihvatila, ratificirala i objavila.

Naprotiv ono što se sustavno događa u carinskoj službi Republike Hrvatske teško je opisati u par riječi, ali prvenstveno je to uzurpacija viših radnih ili položajnih mjesta, gdje su raspoređeni nepotistički kandidati i podobnici raznih vrsta, čija je svrha očuvanja korupcijskog sustava, gdje je jedino mjerilo uspjeha u službi poslušnost i politička podobnost, a ne sposobnost i odgovarajuća valorizacija rada iz carinske službe.

Novi uvjeti u sistematizaciji Ministarstva financija za Carinsku upravu upravo dokazuju sve navedeno, gdje je donesena Uredba o izmjenama i dopunama Uredbe o unutar-njem ustrojstvu Ministarstva financija (NN 29/09), a kasnije, 08. lipnja 2009. godine, Pravilnik o unutar-njem redu Ministarstva financija, kl.: 023-03/09-01/23 i ur. broj: 513-03/09-11 na temelju kojeg je napravljen raspored službenika na radna ili položajna mjesta u Carinskoj upravi, bez znanja Sindikata, bez sagledavanja utjecaja zapošljavanja ili premještanja novih zaposlenika, na

položaj postojećih, što apsolutno nije ništa novo, ali predstavlja ne samo grubu povredu socijalnog dijaloga, kršenjem predviđene propisne procedure prema odredbama Zakona o radu (NN 137/04) i Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike (NN 93/08), već i povredu profesionalnih prava, ljudskih i građanskih prava iz Ustava RH, uposlenika carinske službe.

Kako je „sporost suđenja“ u Hrvatskoj poznata metoda i postupak, kojim se nekoga „briše“, a drugima pogoduje u karijerama, temeljenim na političkim ili nepotističkim podobnostima, gdje službenici nailaze na nepremostive prepreke dolaska do svih prava, najprije na žalbenom postupku drugog stupnja koji se vodi pri Odboru za državnu službu, duže od godine dana iako je Zakonom o državnim službenicima izričito navedeno da se isti mora završiti u roku od 30 dana, zatim na sudskom postupku Upravnog suda, gdje sudovanje traje duže od pet i više godina, kasnije na općinskim i županijskim sudovima RH, radi naknade štete, što znači proces koji traje duže od deset i više godina, a koji direktno pogoduje korupcijskoj ekipi rukovoditelja, koji jesu odgovorni za nezakonitosti, ali u procesima političke korupcije postižu cilj, ali kasnije za svoje neispravne ili nezakonite postupke nikom ne odgovaraju i naprave „životne karijere“ na ovim opisanim osnovama.

Kada se zbog ovakvih povika sindikata ili zbog masovnih kršenja ljudskih i profesionalnih prava uposlenika smjenjuje, tada redovito odlaze na još bolja „zaslužena mjesta“, koje im osiguravaju odstupnicu „naručitelji ovakvih opisanih postupaka“. Dokaz ovome je tužba između mnogih, kojom sam tužio Ministarstvo financija, Carinsku upravu još davne 1998. godine za nezakoniti premještaj u Pazin, iniciran od Druge Brhana, čije je supruga zap-

ravo, sestrična od Antona Uljara (rođaka), a gdje sam spor dobio i nadoknadu štete, tek 2008. godine, a da zbog toga što je napravio nezakonito, Brhan nije odgovarao, već otišao u mirovinu. Štetu koju uzrokuje politički egzekutori i rođaci, plaćaju građani Republike Hrvatske, što nema nikakve logike, jer tada zaista svatko može biti „rukovoditelj“, pa čak i potpuno neškolovana osoba.

Najnoviji slučaj, gdje se jednog carinskog službenika, voditelja carinske smjene u Carinarnici Ploče premješta na niže radno mjesto, a na njegovo dovodi osoba koja se tek zaposlila u carinskoj službi, što se događalo i prije, jest u stvari dokaz nastavka brutalne politizacije Carinske uprave, na koju neovisni sindikalisti upozoravaju godinama. Pročelnica koja je putem svojeg oca bliska jednom najvišem dužnosniku, koja je zbog te veze i postavljena na to mjesto, još se sprda sa službenikom, kojem se ionako mala plaća umanjuje za cijelih 1.500 kuna, koji godinama radi u službi, a gdje se službeniku govori, da je to za njega „napredovanje“, a ustvari čovjeka i službenika degradira s položajnog mjesta na niže radno mjesto, sa voditelja smjene na mjesto nižeg službenika, carinika II. vrste.

Mladen Barišić

Službenik je član NSCH i tražio je pomoć i posredovanje svojeg matičnog sindikata u procesu žalbe i tužbe, ali i pokretanja drugih zakonskih predviđenih radnji.

Iza takvih brutalnih kršenja prava uposlenika carinske službe upravo stoje u sjeni naručitelji, najviši dužnosnici u Republici Hrvatskoj, jer to mi pratimo godinama, znamo i čekamo početak sudskih procesa da to i javno dokažemo. Sve se to ponavlja, negativni procesi kršenja prava uposlenika ili potrebne različite podobnosti za pristup radnom ili polo-

žajnom mjestu ne prestaju, iako je Hrvatska preuzela obvezu iz CARDS 2001 programa depolitizacije državne uprave.

Sudionici i učesnici negativnih procesa, zaštitnici kriminalnih radnji se nagrađuju višim radnim ili položajnim mjestima, dok se one koji otkrivaju šverc i kriminal velikih razmjera, kao u slučaju g Roberta Matijevića, ali i druge službenike, na kraju i mene osobno šikanira, zbog toga ili konstantno degradira, kao i što se odnose prema onima, koji ukazuju na takve procese.

Bivši ravnatelj, Anton Uljar je rekorder po broju zaposlenih rođaka iz svojeg rodbinskog klana u Carinarnici Pula, Carinarnici Rijeka i Područnom uredu Porezne uprave u Rijeci. Isti je dolaskom i postavljanjem na mjesto ravnatelja Carinske uprave, početkom 2002. Godine, javno izjavio u intervjuu za Novi List, citiram; „... Znamo tko je u Carini korumpiran!...“

Nakon što je za ravnatelja Carinske uprave potkraj prošle godine imenovan bivši v.d. pročelnika splitske Carinarnice, a godinama pročelnik riječke Carinarnice Anton Uljar – u tijeku je i natječaj za sve rukovodne razine Carinske uprave, što će, nedvojbeno, izazvati i brojne kadrovske promjene. ...“

Te tada najavljene kadrovske promjene upravo su bile neviđeno do tada brisanje prava postojećim uposlenicima i postavljanje potpuno novih, političkih ili nepotističkih kandidata na najodgovornija mjesta, između ostalog i gomila iz njegovog rodbinskog klana.

Propisi su tada bili namješteni u Zakonu o državnim službenicima i namještenicima (NN 27/01), kako bi jednim priznali nepostojeća prava, priznavali im carinske ispite koje nikad nisu polagali, a radili su u carinskoj službi prije 1980. godine, zatim i onima koji posebni carinski dio državnog stručnog ispita nisu nikad polagali, a premješteni su u Carinu iz drugih državnih tijela.

Evo sad novi uvjeti u sistematizaciji za raspored na viša radna ili položajna mjesta dokazuju da je sindikat bio u pravu, te da je takav devijantan Zakon i pravila iz 2001. godine, napisan i namjerno egzistirao, kako bi izvršili „zamjenu“ i postavili političke i nepotističke podobnike na viša radna ili položajna mjesta u Carinskoj upravi.

Nova pravila u Navedenoj sistematizaciji izjednačuju specijalista struke, magistra i doktora znanosti s nekim tko je završio I. stupanj (bivšu višu školu), kako bi još jače „zbili redove“ i izabrali najpogodnije kandidate, koji će sačuvati sustav stvoren na nepotizmu i političkoj korupciji, „kao zjenicu oka svoga“!

To smo već nebrojeno puta opisali u detalje, gdje sam izjavio javno u emisiji „Latinica“, da je jedini način da se izbroje svi nepotistički kandidati u Carinarnici Pula, DNA analiza svih zaposlenika, jer ih je ovako jednostavno nemoguće izbrojati!

Tada mi je još 2002. Godine, Državna Tajnica u Ministarstvu financija, Gorenka Bulj, prilikom pregovora radi održavanja štrajka carinika, kojeg smo organizirali između ostalog zbog kršenja prava uposlenika, rekla, citiram; „...dodite s nama Popoviću, jer inače ćete ostati na početničkom mjestu u Carini do mirovine...“. Ja se njenih „iskrenih riječi“ u tom trenutku jako dobro sjećam, kao i svih događanja u Carinskoj upravi, koji ustvari očito imaju jedan jedinstveni cilj, kojeg uopće nije teško prepoznati i zaključiti što se događa. Postavljam pitanje sebi i Vama, tko su to zapravo ONI?!

Mladen Barišić je nakon Uljara, koji nije bio opterećen utegom svoje rodbine u Ministarstvu financija, kao njegov prethodnik, išao korak dalje, umjesto da ispravi kadrovske vratolomije prethodnika, organizirao udar na sindikat, putem svojih političkih lakomisenika, podobnika i poslušnika, koje su ubacili u Carinski sindikat na mjesto sindikalnih

povjerenika. Uspio je isprovocirati skupštinu, gdje se Goran Vlahov našao kao jedini i pravi „sindikalni vođa“, član HDZ i kako je govorio tada, prije što su i njega izbacili iz sindikata; „...Meni se Ministar financija smije i ja ugodno i lijepo razgovaram s njime...“ gdje je nakon moje isprovocirane smjene, neočekivano izabran sasvim drugi novi predsjednik, Darko Cvrković, koji je neovlašteno povukao sindikalnu tužbu sa suda, koja je podnesena odlukom predsjedništva Sindikata, radi poništenja odluka poslodavca, koja su se temeljila na nezakonitom zapošljavanju novih uposlenika u Carini, koja su realizirana bez znanja sindikat i bez sagledavanja utjecaja zapošljavanja na položaj postojećih uposlenika. Ovaj primjer Gorana Vlahova dokazuje i pokazuje, kako se politička vrhuška odnosi i obračunava sa službenicima, gdje je isti netom kao više nepotreban i suvišan, potpuno odbačen iz „igre“, a kasnije i prisiljen da izađe iz Carinskog sindikata. Dokazano je da cilj ne bira sredstvo! Ovdje jako opisuje dobro situaciju ona narodna uzrečica; „tko pod drugim jamu kopa, sam u nju pada“!

Anton Uljar

Tražimo smjenu ravnatelja carinske uprave, Mladena Barišića, koji sustavno i planski vrši brutalnu politizaciju Carinske uprave, gdje smo sa dokazima o tome poslali dopis različitim državnim i progonskim tijelima, jer je poticanje na političko organiziranje u državnoj upravi zakonom zabranjeno, izvan je pravila carinske struke a i Barišić se nalazi u nedozvoljenoj poziciji ravnatelja Carinske uprave i člana

predsjedništva političke stranke, koji takvim nepropisnim načinom i sustavom, direktno pogoduje i postavlja političke podobnike na viša radna ili položajna mjesta.

Isto tako tražimo smjenu zbog progona, šikaniranja i vršenja diskriminacije prema onim službenicima koji su otkrivali kriminal i šverc u velikim razmjerima, kao i prema onima koji ukazuju na to, posebno prema nezavisnim sindikalistima. Sve je to već napisano i dokazano, jer je Nezavisni sindikat carinika Hrvatske, poslao različite dopise, tražio istragu o navedenom od progonskih tijela i Saborskog antikorupcijskog vijeća.

Zatim tražimo smjenu radi zaštite političkih podobnika, instaliranih pročelnika koji vrše različite pritiske na službenike, a potenciraju i izmišljaju disciplinske postupke protiv jednih, a za druge prikrivaju i teža kaznena i druga djela.

Tražimo smjenu radi afere u nepostojećem carinskom odjeljku Kanfanar, koji je tek nakon što je sindikat otkrio manipulacije, sasvim slučajno, braneći službenika, člana sindikata od namještene egzekucije, jer se zamjerio „obijesnom“ pročelniku i koji je instalirao šefa navedenog odjeljka, koji nije funkcionirao, ali je taj šef primao plaću, jer su isti prijateljski i po drugim osnovama, povezani. Sve su pokušali zataškati, a u svrhu zaštite politički podobnog pročelnika, koji je odgovoran, kao i ravnatelj, koji je sve znao a ništa nije poduzeo.

Tražimo smjenu jer se na najgrublji mogući način miješao u rad sindikata, pokušavajući putem svojih predstavnika djelovati tako da se članovi sindikata ispišu iz NSCH i organizirao ilegalan sastanak jednog sindikata (CSH) u kancelariji, odnosno radnoj prostoriji predsjednika drugog sindikata (NSCH), kako bi se moguće izazvao nekakav incident ili slično.

Tražimo smjenu zbog diskriminacije sindikalnih predstavnika, izazva-

nu nelegalnim premještajima ili uskraćivanjem prava dostupnosti do viših radnih ili položajnih mjesta.

Tražimo smjenu radi zapošljavanja novih zaposlenika u Carinskoj upravi bez znanja sindikata i bez sagledavanja utjecaja zapošljavanja novih zaposlenika na položaj postojećih zaposlenika i diskriminacije, koja su rezultat političke korupcije.

Tražimo smjenu, jer nije niti dužno sazivao kao predsjednik, a niti

održavao sastanke Odbora zaštite na radu u Carinskoj upravi svaka tri mjeseca, kao što je to predviđeno Zakonom o zaštiti na radu. Mnogi objekti, okoliš i prostori na kojima rade i djeluju carinski službenici, vrše carinski nadzor i druge zakonski predviđene radnje, nemaju uporabne dozvole, nemaju procjene štetnosti i opasnosti, koje su definirane propisima, a iako smo tražili objašnjenje i razloge, nikad nismo dužno dobili odgovore na postavljena pitanja.

Osim ovog obraćanja najvišim dužnosnicima, Sindikat će se obratiti nadležnim institucijama i organizacijama u inozemstvu, radi zaštite profesionalnih, ljudskih i građanskih prava carinskih službenika, članova Nezavisnog sindikata carnika Hrvatske i drugih službenika, sukladno ulogama i obvezama sindikalnih povjerenika i predstavnika iz različitih Međunarodnih i nacionalnih propisa.

SAMOPONIŠTENJE ZLOČINACA

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Nakon urušenja komunizma kao kule od karata, vrijeme je nadnijeti se nad dijalektiku njihovog ideološkog temelja. Naime, još se nije pojavila značajnija analitička studija o tome kako je 'željezni zastor' nestao kao magla u jutarnjim satima, a da iz tog 'naučni radnici' nisu izvukli pouke, ako ne radi sebe, ono bar radi svog potomstva.

Prvo što, ovdje, treba dozvati u sjećanje je 'Komunistički manifest' u kojem su zadani kriteriji kojih se treba striktno pridržavati u postupku i metodici 'naučnog mišljenja'. U tom odnosu Descartesa bi jednako progonili boljševici kao i Inkvizicija, ako ne zbog 'zdrava razuma', ono i osobito zbog 'faktora sumnje'. Naime, Descartes je u svojoj 'Raspravi o metodi' sustavnom analizom smislenog išao postupkom eliminacije dvojbenog i u tome postupku traženja istine nikakvi propisi ne mogu nadomjestiti, a kamo li eliminirati, samo običnom, normalnom ljudskom biću po prirodi Stvaranja, darovan zdrav razum.

U 'Komunističkom manifestu',

između ostalog, kategorički se odbacuje postojanje ljudske duše, odnosno osobne savjesti; niječe se postojanje Boga i tvrdi se da je čovjek 'društveno biće', odnosno ono što nauči od roditelja, učitelja, prijatelja pa i neprijatelja. Perifrastičan način objašnjenja 'Tabule rase' Richarda Goriotte-a. 'Komunistički manifest' je tražio i ukidanje obiteljske ćelije, odnosno serijsku proizvodnju 'Caucescu-ove djece'. Koje od rođenja treba odgajati i programirati u posebnim zavodima za igru živim lutkama, da znanje, mentalitet i navike roditelja ne bi prešle u naslijeđe potomstva.

No, i kod djeteta koje nikad od rođenja nije sjedilo na materinu krilu niti vidjelo oca, kad odraste i nauči pisati, uočimo da mu rukopis neobično slični na rukopis jednog od roditelja...

A poradi svega toga treće i najdulje poglavlje 'Komunističkog manifesta' zahtijeva da se pisci i pjesnici stave u službu marksističke ideologije. Taj imperativ ponovio je i Mihail Gorbačov u svojoj 'Perestroiki' uz izričitu napomenu da će time marksistička inteligencija dokazati prednosti planske privrede pred tržišnom

privredom, a time i samu osnovu modernog humanizma. Svašta.

Sve te ideje začele su se u svijesti debusoliranih probisvjeta, pustolova, apatrida i mentalno rastrojenih ljudi, koji nisu mogli ni smisliti onu poruku, kao do met misaonosti uopće, na pročelju Apolonova hrama u Delfima: Upoznaj sebe samoga!

A kako ćeš upoznati sebe samoga, ako se sastojiš samo od onoga čemu su te drugi naučili, ako ne posjeduješ urođeno svojstvo vrednovanja i logičnog zaključivanja? Ateistički pisci i teoretičari priznaju i kod čovjeka, kao i kod ostalih pripadnika faune, postojanje 'instinkta', a kategorički niječu i postojanje ljudske savjesti od koje potječe intuicija.

A intuicija je isključivi izvor matematičke logike koju ništa u prirodi stvari ni u ljudskim iskustvima ne proizvodi niti može objasniti, nego baš obratno: bez matematičke logike, svedene na simboličku izražajne logike nemoguće je išta sigurno shvatiti ni definirati, pa prema tome ni prenijeti na one koji to nisu otkrili ili naučili.

Svi veliki pustolovi, propovijedajući impulse instinkta, stvorili su uvjete za međuljudski razdor,

mržnju, sukobe i masovne likvidacije. Samo uškopljenik može slaviti kineskog cara koji mu je odcvikao muda!

Sav 'naučni pogled na svijet' se svodi na onu pučku: Tko je jači – taj tabači. Krapinac s toljagom, za kojeg Njegoš reče da mu 'zakon leži u topuzu' i da mu 'tragovi smrde nečovještvom'. Jes' bogumi!

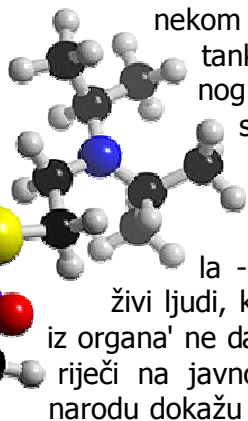
Marksova mržnja prema Hrvatima, u povodu vojnih napora Bana Jelačića da u okviru zajedničkog carstva Hrvati budu jednaki Mađarima, postala je poslovična i kod komunista i kod fašista, a hrvatski rodoljubi ni danas ne uspijevaju dokazati da ljudska braća potječu od jednog oca i da je pisano, da će svaki 'u kući Oca imati svoj stan'.

Staljin je zabranio Rusima da se smatraju pripadnicima ruskog naroda. Izmislio je 'sovjetski narod' i sve rusko i nerusko, pod Staljinom je postalo - sovjetsko. Ogromna industrija bande iz propagande je imala zadaću da širi ateizam i briše tragove vjere u Boga. Naprotiv, favorizirani su naponi reaktualizacije starih poganskih običaja i božanstava, oni koji nikad nisu postojali trebali su biti zamjena Stvoritelju svijeta koji i dalje ukazuje na postojanje Stvoritelja, a najviše u ljudskoj savjesti. Prvi od staljinista koji je propao i upropastio 'društvene interese' bio je šarlatan Lisienko, na području dijalektički shvaćene genetike.

Hitler, zadojen Nietzsche-ovom paranojačkom vizijom snage instinkta, je, nijećući postojanje Boga i veličajući svoju 'rasu', kad je planirao osvajati tuđe zemlje, u njima je izmišljao neke predšasnike ili rođake Germana, a pos-

tojeće negermansko pučanstvo proglašavao - uljezima.

Stara habsburška zabluda, pokazana i u praksi pseudopovjesničara Dumlera i u teoriji Marksa, postoji i danas kod 'naučnih radnika' u Hrvatskoj (za svim katedrama, po 'partijskom zadatku', i dan danas!: Panslavizam i jugomarksizam ih i dalje motiviraju u ponavljanju mitomanskih priča o 'seobi Slavena' i

nekom suludom nesanku veoma brojnog starosjediteljskog ilirskog pučanstva. Od kojih - genetika je dokazala - potječemo mi živi ljudi, kojima 'drugovi iz organa' ne daju da dođu do riječi na javnoj sceni. I da narodu dokažu da imaju posla s mafijom mitomana i kleptomana, koje novi imperijalisti i osvajači svijeta, poput u 'Knjizi Makabejaca' održavaju na pozicijama vlasti - da nastave nijekati da mi postojimo, kako bi, poput Hitlera, sve alijenirali - ugušili u nama i savjest i samosvijest, i pretvorili našu stvarnost u neki suludi Hollywooda s glavnim gradom - Las Vegasom.

No, ta suluda teorija o superiornosti klase, rase i osobito 'Caucesku-ove djece' nad nama koji se ponosimo time što smo ljudska bića i odbijamo biti ikakvi 'übermenschi', homo sovieticus ili supermani, zapostavlja nedvojbenu psihološku postojanost smisla za točno, koje je ljudska mentalna sadašnjost u svim vremenima.

Odista, moguće je i ljudska bića 'pavlovizirati' - canisirati, tj. načiniti ih da budu ono što su postali svi 'partijski komesari' u 'naučnom pogledu na svijet'. Ta-

kvih ima na pretek i to u svim modernim društvima, koje je mentalno raskoljeno: jedno misli, drugo govori, treće radi, četvrtom se nada, a peto drži kao - izlaz iz krize u najtežoj situaciji. Ako je ikako moguće.

Postoje zakoni koji zabranjuju normalnim ljudima pravo na istinu po savjesti. Prvi put u ljudskoj povijesti ljudski zdrav razum je sudski vrednovan kao - zločin. Tako nešto u praksu i to tako flagrantno nisu uvodili ni nacisti ni komunisti. 'Naci' i 'komu' su nestali, a ostali su samo - isti. Potpuno isti.

Elem, ima u svemu tome, što bi 'burazeri' rekli, jedna naoko mala ali fatalna 'začkoljica'.

Svačija djeca se rađaju normalna i ideološke budalaštine je nemoguće genetski programirati, bar za sada. Pa kad bi im to i pošlo za rukom, završilo bi kao i 'transgenični' kukuruz 'reganac' (kako ga nazva beogradski 'NIN'): nakon par ponovnih usjeva, ono vjestačko nestane, a, kako to kažu Francuzi 'la nature reprend ses droits'. Vive Bové!

I šta? U ljudskoj je prirodi da odrastamo u obitelji, da se razvijemo u susjedstvu, u školskim ustanovama i u životu uopće. U ljudskoj prirodi je i to da, nakon svega šta smo od drugih čuli, po završetku puberteta u nama se probudi naša osobnost koja sve prosuđuje po vlastitoj savjesti. Tu više nikakve prinude ne mogu spriječiti Svetlanu Aliluevu da se odrekne svog monstruoznog oca Staljina.

Kad djeca zlikovaca postanu odrasli ljudi, mala je mogućnost da se u društvu ponašaju ponoseći se sa svojim ocem koji je toliko zla načinio ljudskom rodu. Nap-

rotiv, njih od prokletstva može zaštititi samo zaborav ili - naglašeno djelovanje po slobodnoj savjesti i poštivanju drugih, naše ljudske braće.

I na kraju: Dostoievsky je u svom romanu 'Braća Karamazovi', zapisao onu poučnu i opomenjuću misao: A tko ne želi smrt svoga oca!?

U ljudskoj prirodi je da u doba svoje zrelosti ne misli mozgom svoga oca, nego li svojim vlastitim. Ubiti oca kod Dostojevskog znači - ponašati se samostalno mimo očeve tiranije volje. Što su nasilniji gnusniji i odvratniji, u

duši svog potomstva zao rod ostavit će porod koji će ga se ne samo odreći, nego li stabilizacijom, u istini po zdravu razumu i - poništiti u svom pamćenju. Samoponištenje je sudbina velikih zlikovaca. A njihove žrtve ulaze u život vječni i ostaju trajno zapamćeni.

Potomci velikih zločinaca postat će ponosni na to što su posebne osobe, što imaju slobodnu savjest, što pripadaju svom narodu i ljudskom rodu.

Uskoro će u Hrvatskoj nastati pravi preporod duha: intenzivno istraživanje istine o povijesti na-

roda koji nas je rodio po svim svojstvima neosvajačkog, po mentalitetu neagresivnog naroda, naroda čija je etika uvijek bila prožeta privrženosti istini i jednakopravnosti među ljudima: Tuđe poštuju, a svojim se diči!

Mi ćemo, razumije se, svi (p) ostati Hrvati, jer - Hrvatska će biti u nama - naša stvarnost, naša zvijezda vodilja i u buduće vijeke vjekova.

Molit ćemo Boga da se smiluje onima koji su čineći zlo drugima, poništili sami sebe.

HRT-U ZBOG PEDOFILIJE (1)

fra Martin Planinić, Ploče-Tepečići, 10. rujna 2007.

Cijenjeni Naslove, vrlo dobro se sjećam kako sam, nakon izrečene smrtno osude vodniku Arisanoviću, zbog ubojstva vlastite žene i vlastitog djeteta, kao mladi svećenik (zareden 1967., a ovo se, o čemu je riječ, zbilo u svibnju 1968.), reagirao u sarajevskom tramvaju na jednoglasno odobravanje nazočnih putnika:

- Je li smrtnom kaznom riješen problem?, upitah.
- Ne će više biti takvih slučajeva, čuo sam glasine.
- Ne bi se problem riješio, rekoh, ni kad bi bila pogubljena većina jugoslavenskih podoficira i oficira.
- Povlači riječ, čulo se negodovanje.
- Ne! Ne povlačim, već pitam: O čemu pričaju vojnici, kad je deset minuta voljno? Koju prvu vijest donese starješina među vojnike? Nisam davno bio u vojsci. Čuo sam mnogo

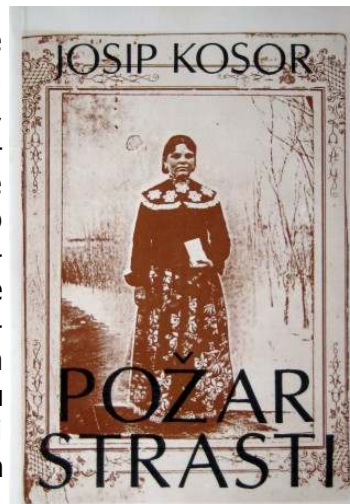
puta. kako se oni, neovisno o svom bračnom stanju, hvale svojim noćasnjim seksualnim avanturama. Ovo treba i liječiti i izliječiti u jugoslavenskoj armiji, pa ne će biti ovakvih zala. Dokle god to bude u njoj, bit će takvih zala i ubuduće. Vodnik Arisanović nije ubio svoju ženu i svoje dijete zato što ga je krasila bračna vjernost. Već zato što je potonuo u bračnoj nevjernosti.

- Tko će to istrijebiti?
- Nisam propisao način trijebljenja ovakvoga zla već sam upro u uzroke ovakvih i sličnih zala.

Otprilike ili iste godine ili možda 1969., Ikanović, radnik u Njemačkoj, potajnice je otišao kući, ubio ženu i četvero djece pa se potajnice vratio natrag. Dimalo mu je stigla tužna vijest da su mu smrtno stradali i žena i djeca. On

je, dobivši tu vijest, odglumio pad u nesvijest zbog velike žalosti. I otišao je kući. Dok je "oplakivao" smrt svoje obitelji, dobio je lisice na ruke, otišao pod istragu, na smrt osuđen i pogubljen.

Pitam: Je li Ikanović prije odlaska u Njemačku maštao, kako će doći potajnice iz Njemačke, ubiti ženu i djecu pa se potajnice natrag vratiti? Ne! Ni govora! Te mu misli nisu bile ni nakraj pameti. No, ipak je on ubio i izabranicu svoje mladosti i plod svoje utrobe. Zašto? Zato što je pogazio bračnu vjernost. Srce muškarca može u potpunosti pripadati samo jednoj ženi, i obrnuto. A kad mu dođe u zagrljaj neka druga? Tada se polako, ali sigurno počne kovati i ostvarivati plan likvidacije vlastite žene. I mnogi to učine. Dok sam bio župnik u Kongori znam sigurno da je jedna žena, koja se s Kola, sela pokraj

Duvna, udala za momka s područja Buškog Blata, stradala u Njemačkoj kao žrtva muževne razvratnosti. Ubijena je rukom svoga muža.

Poruka gore iznesenoga je ono čemu mi se narugao "Feral":

"Ako zbilja želimo ući u okršaj sa sidom, hrabro se borimo. Do krvi, ali vlastite. To ćemo ostvariti ispravnim stavom prema spolnosti. Isključimo istospolne odnose kao neprirodnu pojavu; oduševimo mladež za predbrač-

nu ili stalnu uzdržljivost; isključimo izvanbračne spolne odnose; uključimo i bračnu vjernost i doživotni celibat; obračunajmo s pornografijom, i ne pouzdavajmo se u prezervativ."

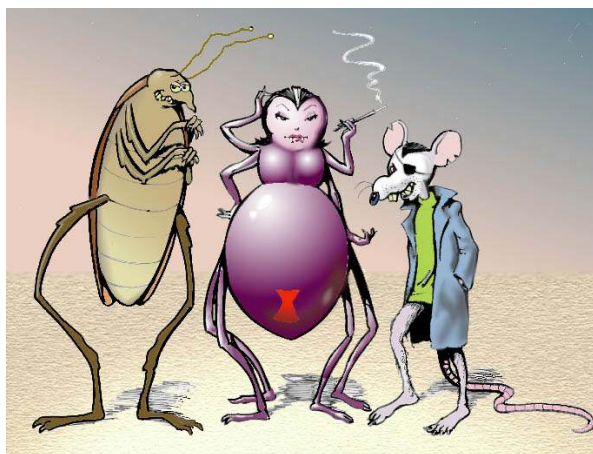
TITOVE ŠTETOČINE I DALJE GOSPODARE HRVATSKOM!

Branko Stojković, Bjelovar

Kada se normalni svijet u SAD-u politički opredijelio i usprotivio poslije Drugog svjetskog rata bujanju komunističkih elemenata, te se je počeo okupljati oko senatora Josepha Mc Cartneya i njegove zdrave ideje – pod nazivom makartizam. U Jugoslaviji i drugim komunističkim zemljama, tada se je govorilo – da neki luđaci priječe rad „naprednim“ osobama. Činjenica je, da su to bile sve laži, pod kojima smo živjeli gotovo oko 45 godina. Svaki čovjek koji je dobro pročitao i proučio knjigu: „Kennedy – drama u Dallasu“ izdavačke kuće „Stvarnost“ Zagreb, mogao je otkriti (sada) veliku i strašnu istinu. Američki senator Joseph Mc Cartney, kada je pokrenuo tzv. tadašnji „mračni“ makartizam, rekao je: „da će mu jednog dana američki narod podići spomenik veći od svih koji postoje, jer hrabro vodi borbu protiv komunističke opasnosti u SAD-u.“ Tom masovnom zboru je pristupio i general Edwin Walker, koji je zahtijevao za vrijeme svoje službe u oružnim snagama Amerike - da se baci atomska bomba i na Kinu.

Makartisti, pristaše Mc Cartneya u Dallasu su pretukli do smrti svakog komunistu, koji bi se pojavio da bi širio - tu svoju „kugu i pošast“. Oni su čak donijeli za-

kon da smrtno kazne svakog onog koji pronosi takvo „šugavo“ učenje. Makartisti su tvrdili i za Kennedyja i bivšeg predsjednika Roosevelta i Trumana da su komunisti, pa čak i da su oni članovi komunističke partije, da je predsjednik Eisenhower njima sličan, u stvari da su povezani s Moskvom i da su agenti SSSR-a. U državi Texas, u Dallasu makartisti su razvlastili sve one, u koje su posumnjali da gaje simpatije prema komunistima. Jednom prilikom makartisti otkrili da su se neki komunisti uvukli u sindikat, te da su u jednom poduzeću organizirali štrajk, odnosno pobunili su radnike. Makartisti su došli s palicama i na licu mjesta su ih pretukli do smrti. Tada su poubijali 30-tak komunista i 67 ih teško ranili.

Kakve je sve patnje hrvatski narod proživio od komunista, dok je napredna Amerika je išla naprijed. Komunisti su „pili krv“ Hrvatima, ti paraziti i neradnici,

lopovi i ništarije... Ta „crvena bagra“ uvukla se je i danas u sve pore našeg društva. Dok se s tim bivšim komunistima ne obračunamo – nama Hrvatima nema budućnosti. Komunisti su htjeli svoje korijenje pustiti i u Americi, ali im to nisu dozvolili pametni i napredni ljudi. General Walker je govorio: „Komunisti su se infiltrirali u američku vladu. Nikakvo čudo ako se Čombe optužuje da je imao komuniste u vladi. Ja sam napustio vojsku i neću da služim onim koji su protiv suvereniteta Sjedinjenih Američkih Država.“ Dokazao je, da je Amerika doživjela najveću opasnost iznutra, ne izvana. Robert Welch je donio „plavu knjigu“ u čast Johnu Birchju, koji je strijeljan u Kini kao agent obavještajne službe CIA. U toj knjizi su svi naputci – kako otkriti i likvidirati svakog komunistu, ili bolje rečeno voditi borbu protiv komunizma. Makartisti su bili ljudi koji su kraj svojih osobnih zanimanja i rada – besplatno obavljali - aktivnosti u toj organizaciji – u zatiranju bolesti. Ako želimo da Hrvatska postane zemlja napretka, onda iz cijele hrvatske politike pod hitno

moramo maknuti bivše komunističke kadrove i njihove potomke. Pitam vas: Kako se možemo obraniti od lažnih političara, ako ih nismo u stanju prepoznati?

PROŠIRENJE SJEVERNE ILICE DO FRANKOPANSKE ULICE I UREĐENJE PROSTORA DO GRIČA (7)

ing. Milan Panjković, „Zagreb“,
Revija Društva zagrebcana, srpanj
-prosinac 1944.

Da SGZ može sve ovo provesti, dobiva onu razliku državnog poreza i gradskih dažbina, koju plaćaju više nove zgrade od sada postojećih kroz doba od 20 godina, t. j. onaj dohodak kojeg država i grad nemaju, ali bi imale taj prihod nakon provedenja ove osnove, a koji ne bi imao nitko, ako se ova ustanova ne oživotvori, t. j. ako ostane nepromijenjeno stanje od danas, kao što bi bio to n. pr. slučaj, kada ne bi postojala nova zgrada AsGe, već stara kuća na Jelačićevom trgu 3.

1. U prvom redu provela bi se iz vlastba svih današnjih nekretnina i to najprije zemljišta: a) od Ilice do **osovine** Srednje ulice, koje ne smije biti skuplje od nekadanjeg zakladnog zemljišta zakladne bolnice na Jelačićevom trgu, koje je bilo prodano dobrovoljnom dražbom; b) zemljište u drugom redu bilo bi od osovine Srednje ulice linije **FD** produženo do Dežmanovog prolaza, koje mora biti barem 20 % jeftinije od prvog ad a); c) treće zemljište daljnjih 20 % jeftinije, bilo sjeverno od linije **FD** prema Strossmayerovom šetalištu, potrebno za izvedbu serpentina i spremišta samovoza; d) zatim bi se ustanovile sve odštete za sve postojeće zgrade bez zemljišta tako, da se procijene najviše na 50 % troškova novogradnje, koja ne može preći 50 % troškova AsGe novogradnje; e) svi ovi troškovi uz redoviti kamatnjak Hrvatske državne banke ne mogu prelaziti današnje valovane prosječne brutto prihode zadnjih triju godina prije rata.
2. Sadanji vlasnici mogu birati, da im se izplaćuje ta odšteta za nekretnine: a) izplatom mjesečne ili godišnje rente izkazanih (valovanih) današnjih brutto prihoda, gruntovno osiguranih s novim nekretninama putem njihovog staleškog saveza; b) ili da se čitava odšteta glavnicom izplati u novcu najednom; c) ili da vlasnici dobiju nove ili stare nekretnine iste vrijednosti na drugom mjestu u zamjenu; d) da se vlasniku obračunaju troškovi novogradnje na bloku ili diela odbivši trošak njegovih izvlaštenih dielova.
3. SGZ dužna je isplatiti podpunu sudbeno dosuđenu procjenu, ako se ne može polučiti nagodba sadanjeg vlasnika i SGD.
4. Svi iz vlastbeni troškovi između Ilice i **HMK** linije, razdijelit će se na predviđena **2 reda blokova** i to čista gradilišta bez ulica, pa će se na taj način točno ustanoviti cijena po 1 m² južnog reda blokova i cijena po 1 m² sjevernog reda blokova, koji će platiti gore rečene ustanove. Južni red bit će 20 % skuplji.
5. SGZ sporazumno s interesiranim ustanovama, razdijelit će građevne blokove istima prema svrsi i prema zahtjevu i potrebnoj veličini bloka uz cijenu polučenu ad 4. Ukoliko ne bi došlo do sporazuma, to će se gradilišta ili dražbovati ili će odlučiti Ministarsko vijeće nakon saslušanja izvješća nadležnog ministra, kojemu pripada dotična ustanova SGZ.
6. Stara građa dobivena od razrušenih starih zgrada, pripada SGZ i ona raspolaže i dieli staru građu, izuzevši ako sam vlasnik stare zgrade ponovno upotrebljava tvorivo kod svoje nove zgrade ovdje ili drugdje. Ruše-

nje obavlja se pod nadzorom SGZ, a isto i odvoz.

7. SGZ vrši razdiobu poslova kao **glavni poslodavac** na pojedine poduzetnike i obrtnike i vrši **glavni** nadzor nad radom, dogovorno s dotičnim ustanovama, koje grade zbog toga, da svi radovi idu bez zapletaja i bez smetanja jedan drugome, zatim bez pretjerivanja cijena ili izrabljivanja radništva. Svrha treba biti, da se novogradnje izvedu sa što manje smetnja jedan drugome, s normalnim oblastno utvrđenim cijenama, da se sve izvede **solidno, dobro i liepo** po propisima i želji ustanova, a da svi zaposleni dobiju zaslužene zarade.
8. SGZ zapravo zamienjuje ovdje oblast i, dok se radi po propisu i uputama ne će se SGZ miešati i pačati u djelokrug izvađajuće ustanove, te dokgod to ne izazovu kakva trvenja i komplikacije između ustanova i poduzetnika susjednih blokova.

Vilma Nožinić
Veliki uspjeh hrvatskih opernih umjetnika u Bukureštu 1. i 3. veljače 1943. ("Aida" i "Krabuljni ples")
Izvor: "Hrvatska pozornica", Zagreb, br. 21 – 21. veljače 1943.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (15)

Prema knjizi: **Marko Samardžija** – **JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 24

JETRA. Riječ jetra praslavenska je i u tom je jeziku po svoj prilici glasila jentra. U staroslavenskom jeziku dolazi u obliku jetro (srednji rod), ali češći je oblik jetra (nominativ plurala). U slavenskim jezicima u kojima ta riječ dolazi, imamo također pluralni oblik: isporodi sloven-

ski jetra, češki jatra, gornjolužički jatra, donjolužički jetiša.

U starom hrvatskom jeziku shvatio se taj pluralni oblik kao imenica ženskog roda, što se vidi iz primjera: "Al će kol orlovi gladnih vezan stati jatru, ka se novi, ki mu će kusati" (Hanibal Lucić), ili: "Što je za jetri bolje, to pluću kolje" (Narodna).

Iz ovog drugog primjera vidljivo je, da se često u narodu i riječ pluća shvaća kao imenica ženskog roda.

Ima međutim primjera iz još veće starine, koji potvrđuju, da se riječ jetra upotrebljavala i u pluralu: Jegda bolet jetra. Togde razumej jako raspaljijut jetra.

U naše vrijeme iskristalizirala se u književnom jeziku upotreba s riječ j e t r a u pluralu srednjeg roda, pa je tako taj oblik ušao i u "Rječnik razlika između hrvatskoga i srpskog jezika" od Krstića i Gubrine kao tipičniji za hrvatski književni jezik. (ABK)

VLASTITA IMENA (19)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

5. nazivi v j e r s k i h z a j e d n i c a, nauka, sljedba, stranačke pripadnosti i sl., pa makar bili izvedeni i od vlastitih imena; na pr. kršćanstvo, islam, katolicizam, protestantizam, kalvinizam, arijanstvo, bogumilstvo, budizam, šintoizam; ilirizam, starčevićanstvo, marksizam, boljševizam.

Prema tome piše se i hrvatstvo, niemstvo, slavenstvo i sl. u značenju svojstva, uvjerenja, nazora, ali velikim slovom Hrvatstvo, u značenju: hrvatski narod, cjelokupnost svih Hrvata; slično Slavenstvo i dr.

Imena stranaka pišu se velikim početnim slovom (81).

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (25)

Mirko Deanović

Nije dakle samo po sebi postojani priliv Hrvata iz zaleđa u stare jadranske gradove odlučio o njihovu nacionalnom karakteru. Dok su Hrvati u tim gradovima bili još u manjini, počela se tu pojavljivati simbioza među njima i starim Romanima. Brojčano jači i kulturno napredniji Romani nisu ih ni tada mogli potpuno asimilirati ni odnaroditi. Ne samo da su oni i tada zadržavali svoja imena, nego su ih čak i Romani počeli poprimati, tako da je vrlo rano bilo slavenskih imena i kod osoba, koje imadu romansko prezime.

Jesu li možda ti naši pređi bili indiferentni ili hostilni prema toj za njih novoj civilizaciji zapada, s kojom su se tu po prvi put upoznali? Je li im

valjda takovo negativno držanje sačuvalo narodne osobine ?

Ne nikako. Oni su, baš obratno, od početka pokazali osobite sposobnosti, da asimiliraju tu civilizaciju na svoj način, i upravo tu civilizaciju, koja ih je očarala svojim sjajem, kojom su se oni koristili u svom javnom i privatnom životu, kojom su i oni rado komplicirali svoj način života i pogled na svijet, svoju pravnu svijest i ukus. Tako su se u razmjerno kratko vrijeme podigli, da su se mogli takmiti sa susjednom stare kulture. Upravo se u toj njihovoj sposobnosti, da prilagode svome slavenskom karakteru mnoge elemente zapadne kulture, može naći obja-

šnjenje pojavi, da su se oni održali i spasili svoju narodnost. Da nisu bili svijesni, da oni nisu ni Romani ni Talijani, da se nisu ponosili, što su Slovenci i Hrvati, pa makar i zaostali u kulturi, i da nisu imali toliko ambicije, da razviju sve svoje duševne sposobnosti, da ih afirmiraju na svim poljima – pa i u knji-

ževnom jeziku – njih bi susjedi bili potpuno asimilirali uza sav priliv novog živilja iz zaleđa. To dakle nije samo problem brojčanog odnosa, nego je i kulturni i psihološki.

MR. SC. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (8)

ALFA, Zagreb, 2009. - str. 290

Priredio: dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

IV. PRVI BRITANSKI VITEZ

"Bio je kralj Artur koji je bio najčasniji vitez cijeloga svijeta, pravo zrcalo čistoga viteštva, plemenit i hrabar. Svoju je čast objavio kad je na očigled svega svijeta iščupao mač uspjeha iz nakovnja prigode. Otu da pa do kraja vijeka, opasan mačem Božje istine i zaštićen oklopom svoje vjere, vlastitu je čast potvrđivao svaki put kad je prihvaćao rizike i ulazio u borbe u kojima je kao pravi vođa naroda, na kušnju stavljao sve svoje viteške vrline - spremnost za žrtvu, nenatrunjenost, neporočnost i odvažnost."

Zato je smatran najomiljenijim i najpoštovanijim vitezom na cijelom svijetu.

"U svečanim prigodama Artur je sjedio na jednom stolcu okrugloga stola, koji je zbog njegova osobnog ugleda nazivan Kraljevskim stolcem i bio početak od kojega su se brojili svi drugi stolci. Uz Kralja i oko stola sjedilo je dvanaest starih i časnih vitezova Okrugloga stola, svi poznati po tome da su bili izvanredno blagi prema siromasima i ubogom svijetu, a u isto vrijeme strašno odlučni, jaki i vješti u viteškim okršajima."

Jedan od najodanijih Arturovih sljedbenika mladen naraštaja bio je princ Valiant.

Odjednom pojavile su se dvoumice glede neke čudnovate bolesti, koja je ugrozila temelje velikog Rimskog carstva, ali i mali Kamelot.

"Jednoga dana došlo je do bitne promjene. Jutro je objavilo zbunjujuću i do temelja uznemirujuću vijest: kralj Artur otputovao je na novi, dosad neviđen, najznačajniji i najteži viteški zadatak - u potragu za lijekom svih bolesti ljudi, naroda i carstva koje su se pojavile - za Svetim Gralom."

Drugi dan potrage

V. ETIKA OKRUGLOG STOLA

"Imala je moć da neslogu i zlobu, koje ljude razdvajaju, premeće u ljubaznost i prijateljstvo koji ljude spajaju. Sažeto se opisuje viteškom prisegom, u sedam zaziva, koju su vitezovi izgovarali ponavljajući riječi kralja Artura licem okrenutim prema križu na balčaku svoga mača, a glasi:

Prisežem da ću biti blag prema slabima.

Prisežem da ću biti hrabar prema jakima.

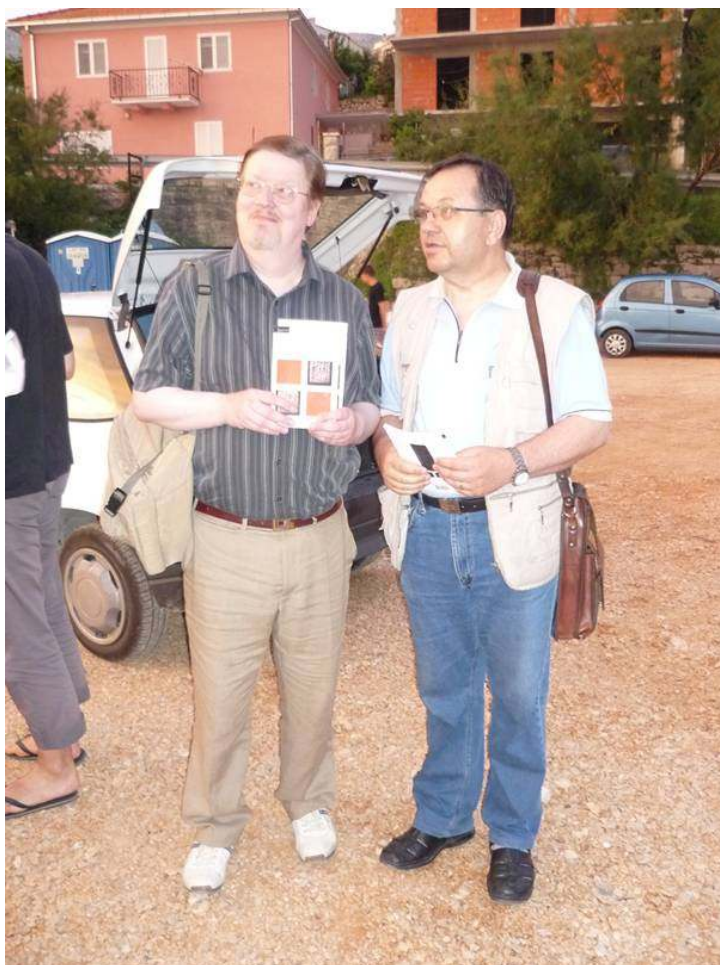
Prisežem da ću biti neumoljiv prema zlima i opakima.

Prisežem da ću braniti nemoćne.

Prisežem da ću poštovati svetost svih žena.

Prisežem da ću pomagati vitezovima Okruglog stola i svim drugim vitezovima kad god bude potrebe.

Prisežem da ću biti milosrdan prema svim ljudima, iskren u prijateljstvu i vjeran u ljubavi - da moja djela budu Bogu ugodna i narodu po volji."

Engleski povjesničar John Matthews i mr. sc. Luj Medvidović

HRVATSKA IZMEĐU SLOBODE I JUGOSLAVENSTVA (8)

Zbornik radova znanstvenog skupa, Naklada Trpimir i Zajednica udruga HVIDR-a GRADA ZAGREBA, Zagreb, 1009.

Prekinimo na čas prof. Matijevića, pa pogledajmo kako je o ovom pitanju pisao **dr. Mile Budak** ("**Rascvjetana trešnja**", I. dio, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1939. – str. 126.128.):

"Dujmović je na vrijeme pohvatao veze s nekim uglednim članovima Narodnog Vijeća, te je postao njihovom povjerljivom osobom u vojsci i vojničkim pitanjima.

Jednoga je jutra pukovnija stajala s bojnom opremom, da izide na vježbu, kad straža na vratima poviče u sav glas: "Pod oružje!" Nasta trka straže, nastala komešanje među časnicima, dok se na vratima ne pojavi povjerenik Narodnog Vijeća za narodnu obranu i s njime Dujmović kao pobornik. Zapovjednik pukovnije izda zapovijed za pozdrav, zapovjednici bataljuna viču, vojnici se ustremili, šake udaraju po kundacima kao male puške, a glave se okreću kao da su na čeličnim perima. Pravome je vojniku srce igralo, gledajući tu disciplinu i milinu, pogotovu kad je znao, koliko je muke trebalo prvih dana sloma, dok smo od one podivljale horde opet stvorili vojnike.

Pukovnik dojahuje pred povjerenika za narodnu obranu, pozdravlja ga kao najvišega pretpostavljenoga i predaje mu prijavak, a gospodin se povjerenik ljubazno smješka, odmahuje objema rukama, rukuje se i bratski ljubi s pukovnikom, te traži, na što bi se popeo. Donesoše mu brzo

stolac, klupu, što li, i on se pope, a pukovnik strogo vojnički izmače konja iza njega, zapovijeda "Po-zor!" i sve glavom daje znak svojim dragim momcima, da se pred svojim vrhovnim zapovjednikom drži oštro i ponosno.

Nasta tajac. Dah sustane, srce se stegnu, a duša tjera u grlo krik radosti i oduševljenja. Nema više Hazaia, nema više mađarskog ministra domobranstva! Hrvat je tu ministar, hrvatski progovara: "Draga moja braćo Hrvati!"

Krik sreće i blaženstva prolomi dvorištem iz tisuće momačkih grla, da su se na okolnim zgradama prozori potresli i sobe odjeknule. Jedva se je klicanje smirilo, da gospodin ministar može nastaviti. Došao je da kaže, da smo svi braća, da smo svi jednaki, da više nema časnika i vojnika, jer ne trebamo vojske, pa neka svatko ide svojoj kući i lati se svoga poštenoga rada, da ovdje ne dangubi.

Nasta opet zaglušno suludo klicanje, kape poletješe u zrak, teletenci frcaju, puške padaju. Lom, gužva, urnebes. Pukovnik približedi, ruka mu zadrhta i sablja ispade na pijesak. S konja se više svali nego sađe i objeručke mu se prihvati za grivu. Gospodin se ministar zadovoljno, blaženo smije i gleda podivljalu rulju. Ponosno silazi sa svojega podijuma i pruža ruku pukovniku. Ovaj toga ne vidi, jer mu suze zatvaraju vid, pa ruke ne prihvaća, već prostenje, isprekidano i bolno:

"Što učiniste, da od Boga nađete?!"

Gospodin ga ministar nije čuo, jer su ga okružili neki znanci i

prijatelji. Čas su stajali u toj gužvi, a zatim odoše, kako su i došli, gospodin ministar i njegov pobornik Dujmović.

"Živila sloboda!", orila se dvorišta, zvonile vojarne, odzvanjala cijela okolica.

Za pola sata nije u vojarni više bilo ni jednog vojnika, a što je htio, to je i ponio; što je htio, to je ostavio! Sobe su u vojarnama i dvorišta izgledale kao da su kroz njih projurili Tataři. Bile su slične ili razbojištu bez mrtvaca ili groblju bez križeva. Nastala je grobna, teška tišina. Vojarna je zamrla, a vika prešla na ulice i na vojna skladišta. Orilo se do nebesa: "Živila sloboda!" i pljačkalu, do česa je tko dospio.

Ostali su samo časnici i dalje služeći podčasnici, kojima je vojnička služba bila zanimanje i karijera. Ostali su, da čuvaju – svoje godine službe. Oko podne je pukovnik pozvao k sebi sve časnike. Ja ne znam, što nam je htio reći, jer od hropca i prigušenog jecaja nije ništa drugo smogao do jedinih riječi:

"Gospodo moja, ovo je krađa, otimačina, propast!", i zatim nam dao rukom znak, da odstupimo.

Time je završeno i moje vojevanje. Nastupio sam službu kod poreznog ureda, i ako je Zlata htjela, da ostanem u vojsci i zamolim, da opet budem stalno primljen. Nijesam imao snage, da skrštenih ruku u uniformi gledam, što se stvarno i događa, jer bi to bilo u meni ubilo oduševljenje i ljubav za slobodu i novu državu.

Otišao sam.

BAZALO (9)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Svećenik se je spustio na kamenu klupu pred kućnim vratima i pokazao i njemu rukom, da sjede, no Ivan odkloni ponudu i ostade na nogama. Razširio je ruke i tako niemo stajao pred starcem kao da čeka osudu.

- Nude, nude! Pripovidaj!

- I sve me j' ništo gonilo, da idem na Sveto Brdo --- a ja nisam pravo zna, po što bi gori iša i jer bi iša. Al eto: zna sam, da moram ići. Nisam nikom ništa reka nikad. Ni živoj duši, al sam vaik zna, da me goni i da će me i najzad odagnati na planinu. Unda sam prikupije i više nisam moga u sebi držati, pa sam reka majki. A i kome bi, a ko ne bi njoj?!

- E, da. Majka j' prva iza Svemogućeg.

- Vidije sam na njoj, da nije razumila, što mi je, a i kako bi razumila ona, kad ni ja sam nisam zna, što mi je. Zna sam samo, da moram gori i ništa više, a una ni toliko, samo j' vidila, da sam začorije ka lud ---

Ivan je govorio kao navijeno kolo, te je sam sviestno osjetio, kako je to kod njegov posve neobična pojava i ustavi se na njoj. Sjeti se, da s majkom, s rođenom svojom majkom nije htio ni rieči govoriti o onom čudu i ljepoti, koje je doživio, a sad se je razpripoviedao i razkvasio kao bara na proljeće i rieč mu navire preko rieči, te ne zna, što bi prije rekao.

- Ja to vami, plovane, sve ka na izpovidi - reče i zagleda se u svećenika nekim staračkim, mudrim, prodorinim pogledom, kao da ga na nj i zavjetuje i zaklinje - a ni

kom drugom ne bi ni tije ni moga - --

- Meni moreš, sinko, što ti drago, a sve kun da si zakopa u grob il kun da si ponije sa sobom na drugi svit. Nude, nude - ohrabri ga starac posve mirno i odlučno, te je Ivan osjetio, da ga sluša s najvećom pažnjom i ozbiljnošću, pa mu to uvjerenje uli u dušu još više i mira i odvažnosti, te produži pripoviedanje:

- Sve me j' ništo gonilo gori i u meni je gorilo ka klačina, a ja nisam zna, što j', dok ne stigo u Dušice - pripoviedao je, gledajući najprije preda se, a zatim se, sve neopazice, nenamjerno i nenapadno okrenu prema Velebitu i sveza pogled za vrh Svetog Brda, te nastavi kao izvan sebe:

- Eno ga i sad navr planine, vesela mi majka moja! ---

Razširio je ruke onako, kako ga je ono nešto već prije vazda gonilo, da ih razširi pod misom za podizanja, oborio pogled k zemlji i zamuknuo. Svećenik je ustao, prišao mu i zagledao se najprije za njegovim pogledom na Velebit, a zatim u njegovo lice i pozorno ga promatrao. Šanuo mu je posve blago i prijateljski:

- Reci mi, sinko, što si gori vidije?

- I sad Ga vidim, kadgod gori pogledam - odgovori Ivan, ne podižući glave, - vaik je gori.

- Ko ?!

- Gospodin, Njega vidim u sjaju, u suncu i velikoj vatri, kakve nije nikad nikad bilo - odgovori Ivan, podižući pogled prema svećeniku.

- Ivane - zovne ga starac veoma blago, al i odlučno.

- Nude, Gospodine?!

- Što ti divaniš?!

- Jer me tako pitate? - upita on posve iznenađen i ne shvaćajući, što plovani misli.

- Znaš li ti, što divaniš?!

- Bog bije s vami, plovane! - odgovori mu Ivan s tolikim mirom, da se je svećenik još više iznenadio, jer je mladićevo držanje bilo takovo, da je sasvim izključivalo svaku, i najmanju sumnju, da ne govori podpune istine.

- Ma koga si ti uprav vidije?! - upita ga u velikoj dvoumici.

- Gospodina! - odreza Ivan bez oklievanja. - ka vas sad.

Plovani se samo prekrsti niemo i razširi dlanove pred sobom.

- I razgovara š njim, ka sad s vami, plovane! - opet će Ivan. - reka mi je: "Ljubi Boga svoga i sve što j' on stvorio! Ničesa se ne boj. Mir s tobom!" Tako mi je, plovane, reka naš Gospodin, na pomoć nam bije ---

- Ma, moj sinko, Bog bije s tobom, što divaniš! - opominjao je starac u najvećem starhu pred Božjom svemoći.

- Divanim vam, što j' bilo i kako j' bilo.

- I uprav, veliš, ti si Ga vidije, na pomoć nam bije?!

- I vidije Ga i š njim divanije, ka što nas dva sad divanimo.

- Da ti to nisi sanja?!

- Sanja, ne sanja, plovane. Meni je svedno, kad ga i sad vidim, kadgod pogledam na Sveto Brdo. Meni je vaik gori i vaik Ga vidim, pa sad - bije san, bila java, meni je svedno.

- Pa, kako j' to bilo, moj po Bogu sinko?! - upita plovani poslije odlje šutnje i razmišljanja, baci pogled na Sveto Brdo i kad tamo ne vidje ništa neobično, opet se zag-

leda u Ivana. - Nego, moremo opet sisti.

Barac se je spuštio na klupu, no Ivan se nije ni ganuo.

- Kako j' bilo? - ponovi Ivan pitanje.

- E, e: kako j' bilo to? Pripovidač mi sve redom.

- A nu! - odgovori Ivan, slegne ramenima i nastavi: - Vami moram, pa i oču. Vi morate znati, kad vas je Svemogući posla u naš Sveti Rok, da sve znate i da s nami budete ---

Potanko mu je pripoviedio svoj put do na Dušice, zatim, kako je pao u nekakovu jamu i zaspao, zatim se probudio i pošao. Tad se je to dogodilo. Tu su se Ivanu usta osušila i nije više ni rieči progovorio.

- Nude, nude! - ponuka ga plovana.

- Što je dalje bilo?

- To sam vam već reka. Vidi je sam Gospodina ka veliku crikvu. I divanili smo. Divanili smo i kad smo mučali. Ja sam sve razumije i sve j' to ostalo u meni.

- Nude, nude, što j' ostalo u tebi?!

- To će i ostati u meni --- Samo ja sad ne mogu drugačije. Za to vam i pripovidač, da barem vi znate, kad drugi ne će znati.

- Al ja sve mislim, da si ti to sanja --- i kako bi - drugačije moglo biti?! - govorio je svećenik, gledajući uporno u zemlju kao da tu traži rješenje te teške zagonetke.

- Ako mislite, da j' to tako bolje,

nek bude, al ja mislim, da j' sve bilo na javi! - odgovori Ivan odlučno, časak pošuti, zagleda se oštro u svećenika, pa onda nenadano upita:

- A molim vas, plovane, znate li vi, koja j' razlika prid Stvoriteljem između sna i jave?!

- Na to se pitanje Barac trže, uspravi se gornjim tielom i oštro se zagleda u Ivana, koji je bio svoj pogled uperio u starca. U prvi se čas nije mogao snaći i sabrati od iznenađenja, a tad reče, otežući i naglašujući svaku pojedinu rieč:

- A, molim te, odkud tebi tako pitanje?!

- A nu! - odgovori Ivan i slegne ramenima. Ako ne virujete meni, virujte mojim pitanjima.

Na taj se odgovor svećenik prekrsti, ustane, stane sučelice Ivanu, položi mu svoje ruke na ramena i reče skoro šaptom:

- Moj sinko, između neba i zemlje ima toliko stvari i pojava, koje slabi ljudski um ne more dokučiti i razumiti, pa j' uvano tako i to s tobom. Nek se vrši volja Svemogućeg --- I uprav si sve tako doživje ---

Ivan je šutio, oborio glavu i gledao preda se u zemlju, osjećajući starački dah na licu kao izparivanje natrula drveta.

- A kako ti je sad, kad na to misliš?

- Eto - odgovori Ivan i zagleda mu se u oči: Tako mi je, da bi najvolije, da mogu zagrliti cili svit: i lju-

de i drvlje i kamenje i životinje i sve, sve, što je Stvoritelj tu postavi je ---

- Tako?!

- Uprav tako, plovane. I sve mi je, kun da pršem, a ne idem po zemlji, pa unda mislim: Bog bije sa mnom, da nisam poblunije?! A znam, da nisam. I ne boli me ništa, man mi je uprav lipše, neg mi je ikad prije bilo. I sve znam, da u sebi nosim sve une riči Gospodinove ka lik i ka Sveto Otajstvo --

-

- U Svemogućeg je sve moguće.

- A nu! Nikako man tako - potvrdi Ivan, pa nastavi: Sad sam vam sve reka i sad idem kući. Čudit će se stric Maleta, što me već nema.

- A esi li njemu reka, kud ideš?!

- Un me je posla, da budem ove godine na Rokovu kod majke, kad je i Bilać kod kuće. Tako: da budemo svi š njom. Al ja sam to tako uredije s didom Perjasom. Njemu sam reka da me ništa vuče i zove na Sveto Brdo, pa da moram ići, al da drugi ne znaju, jer bi mi se rugali. I un je unda sve lipo uredije sa stricom i strinom.

- A didu si reka?

- Tolko, kolko vam reko.

- A mogu li ja pripovidati, što si mi reka?

- To vi znate bolje neg ja, smi li se mnogo pripovidati o Božjim stvarima. Ja ne znam, man kolko uno u meni samo navre il zakračuna ---

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (8)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

...Što triba pomagati unom, kome Svemogući pomaže i daje mu svoj mir i blagoslov?

- Evo lika! Potlje lika nema više bolesnika! Naša vira, naša sila, štogod tila, vaik napravila! E l' nu, junače, ovako?!

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

ISTINA I LAŽ (3)

*razumijevana i gledana iz nebiblijske (ljudske)
i biblijske (Božje) perspektive*

Mi možemo biti spašeni vjerom u Krista i možemo biti zapečaćeni svetim Božjim Duhom, ali zbog našeg sklizanja unatrag i našeg otpora mi gubimo naš status s Bogom. Ako tada umremo, mi smo izgubljeni! U poslanici Hebrejima piše ovako o tome: "Zbilja je nemoguće one koji su jedanput prosvijetljeni i koji su okusili nebeski dar, koji su postali dionici Duha Svetoga i koji su okusili dobru riječ Božju i čudesa budućeg svijeta, pa ipak otpali, opet obnoviti (za to) da se obrate, njih koji za svoj vlastiti račun razapinju Sina Božjega i javno ga izlažu ruglu!" (Poslanica Hebrejima 6: 4-6)

Da bi se čovjek spasio mora prenijeti svoje vjerovanje samo u Krista, i prihvatiti ga kao svoga nosioca grijeha. Samo takova vjera dokaz je da ga je Bog promijenio! Spasenje je stvar vjerovanja u kvalificiranog Spasioca. Iskreno prihvaćanje Isusova djela je dovoljno. Zaista, ne postoji veći izvor radosti od radosti spasenja, i ne postoji veće poticanje od Svetog života i saznanja da su dar i Božje zvanje neopozivo!

Istina o laži (Sotoni)

Bog vas voli i ima divan plan za vas! To je dobra vijest. Loša je vijest da vas Sotona mrzi i ima poguban plan za vaš život. Ne trebamo se iznenaditi empirijskom dokazu da Sotona zaista postoji, jer smo ga sreli u našem osobnom životu i u iskustvima drugih ljudi.

Što je najbitnije, poznati su nam nevjerojatni detalji o Sotoni sa stranica Božje riječi, Biblije.

Sotona je osobno nama užasno odvratna. Znajući to, on se pojavljuje upotrebljavajući različite promjene i različita imena. Njegov je cilj da učinimo neš-

to što on žarko želi, a pri tome učini to tako da mislimo da je to bila naša vlastita ideja. Razumljivo, njegova glavna točka je napad na naš ljudski razum, a njegovo zanimanje i puno radno vrijeme je činiti grijeh tako da nama to izgleda jako dobro i privlačno. Ujedno on ima pod svojim autoritetom na tisuće i tisuće duhovno manje vrijednih pomoćnika, organiziranih najamnika demona različitih intelektualnih vrijednosti i snage!

I bez Sotone i njegovih demona svijet bi i dalje bio zatrovan lošim navikama, nasiljem i uništenim životima, jer imamo grješnu narav koja je u stanju učiniti i najveće zlo na ovome svijetu.

Sotona posjeduje toliko zasjeda, koliko u ljudi postoji i slabosti. Njegova je strategija da nam ispuni neke naše tajne strasti, naše ljudske žudnje ili neka skrivena izvršenja ili pobunu. Mi možemo slobodno birati što želimo od toga, vrata su nam širom otvorena.

Strah je najpopularnije Sotonovo oružje. Ljudi se boje grupe ljudi, boje se budućnosti, boje se mišljenja ljudi o njima, boje se svjedočiti i boje se živjeti. Apostol Ivan ovako piše o strahu:

"U ljubavi nema straha; naprotiv, savršena ljubav isključuje strah, jer strah pretpostavlja kaznu. A tko se boji, nije savršen u ljubavi." (Prva Ivanova poslanica 4:18,19)

"Sad, budući da djeca imaju zajedničku krv i meso, jednako i sam postade sudionik u tome da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavla i da oslobodi sve koji cijeli život bijahu podvrgnuti ropstvu strahom od smrti." (Poslanica Hebrejima 2:14,15)

Postoji nekoliko razloga zašto je snaga demona često iskorištavana u seksualnosti i izopačenosti. Jedan je razlog zbog izvanredno jakog prirodnog svojstva seksualnog privlačenja i želje za ispunjenjem. Sotona nas uvijek napada tamo gdje smo najslabiji. Drugi je razlog što je osnova našeg društva obitelj, a seksualni grijeh upropašćuje obiteljske odnose.

Sotona žarko želi da naše tijelo postane sklono prema alkoholu, drogi, nezasićenosti, ili seksualnim ovi-

Lenjin i Staljin

snostima svih vrsti. Sotona namjerno potpaljuje te naše želje kako bi zavladao našim životima.

Žudjeti za tuđim bogatstvom izgleda neopasno zanimanje. Naše društvo, (velika većina domovinskih i iseljenih Hrvata) nimalo se ne zbuňuje u potrazi za bogatstvom! Poznata je stvar da oni koji imaju mnogo novaca žele imati još više! Odakle dolazi ta privlačnost da imamo više nego što nam treba? Apostol Ivan upozorava nas:

"Jer ovo znajte dobro: nijedan bludnik, nijedan nečisti, nijedan lakomac - to jest idolopoklonik - nema dijela u Kristovu, Božjemu kraljevstvu!" (Poslanica Efežanima 5:5)

Pohlepnost je obožavanje, a iza svakog idola stoje demonski duhovi.

"Pa što želim reći? Da je meso žrtvovano idolima nešto? Ili da je idol nešto?" (Poslanica Korinćanima 10:19)

Sotoni nije uopće bitno kojeg idola izaberemo, tako dugo dok ne izaberemo pravog Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista. Mnogi ljudi (u domovinskoj i iseljenoj Hrvatskoj!) koji ne znaju apsolutno ništa o Sotoni, vragu ili đavlu postanu odani vjernici pohlepnim duhovima.

Sotona (laž) i Hrvatska

"Kako se boriti protiv te, toliko široke i toliko dugotrajne frontalne agresije laži na našu domovinu Hrvatsku, na naš narod, na našu povijest, na našu kulturu, na našu crkvu - ukratko na našu prošlost, na našu sadašnjost i na našu budućnost?" Postavlja pitanje gospodin Mile Prpa u svome tekstu "Agresija laži" i daje odgovor koji glasi:

"Strpljivo istinom, i samo istinom, čvrstom argumentiranom, boriti se u svakom segmentu, boriti se frontalno, ne samo braniti se, već boriti se - Agresijom istine. Ona mora izlaziti iz usta svakog našeg školarca i studenta, svakog radnika, činovnika i intelektualca, a posebno povjesničara i diplomata, ona mora izlaziti iz svih medija priopćavanja, iz svih znanstvenih, vjerskih i kulturnih, i državnih institucija, iz svih vjerskih zajednica, iz svih političkih stranaka - ona mora biti dugotrajna, uporna svenarodna fronta - Fronta istine. Jer - samo nas istina može osloboditi, ali i spasiti!"

Točno je gospodine Prpa, samo istina može nas Hrvate osloboditi, ali i spasiti! Ta istina je; naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist i nitko drugi.

"Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni!" (Ivan 14:6)

Sotona nas mrzi i ima poguban plan za nas, ali mi možemo poduzeti korake da se Sotonini planovi ne ostvare. Bog nam u Božjoj riječi, Bibliji obećaje sljedeće:

"Vi ste, dječice, od Boga i vi ste ih pobijedili, jer je veći onaj koji je u vama nego onaj koji je u svijetu!" (Prva Ivanova poslanica 4:4)

"Gospodin je vjeran i on će vas ojačati i sačuvati od Zloga". (Druga poslanica Solunjanima 3:3) Mi možemo znati da nas Bog voli. Mi možemo izabrati Njegov plan za naše živote!

Istina o smrti

Statistika o smrti je veoma impresivna, jedan prema jedan! Činjenica je da svaki čovjek mora umrijeti. Pitanje je samo, kada i na koji način ćemo umrijeti? Ljudski život gasi se iz razno raznih razloga.

Prisjetimo se samo koliko je ljudi ubijeno i izgubilo svoje živote u vrijeme Staljinova

režima. Podaci govore o 30 milijuna vlastitih građana! Razmislimo malo o ovoj činjenici. Ako su ti ljudi poubijani u razmaku od pet godina i to podijelimo sa 5 milijuna, onda dobijemo brojku od 16.400 ubijenih ljudi dnevno. Ne samo u jednom danu, već sedam dana u tjednu, 365 dana u godini tijekom dugih pet godina!

U vrijeme Mao Tse-tunga i revolucije u Kini, podaci govore o broju od 50-60 milijuna ljudi koji su izgubili svoje živote! Ako to matematički podijelimo onda dobijemo statistiku da je ubijeno sustavno na desetke tisuća ljudi svakoga dana iz godine u godinu!

Smrt je uvijek prisutna među nama. Nama je suđeno umrijeti. Ne samo da nam je suđeno umrijeti nego i kada ćemo umrijeti.

Mao Tse-Tung

**PRESVETO
TROJSTVO
GODINA B**

(Matej 28, 16-20)

**U ono
vrijeme:
Jedanaestori-
ca pođoše u
Galileju na
goru
kamo im je
naredio Isus.**

**Kad ga
ugledaše,
padoše ničice
preda nj.
A neki
posumnjaše.**

Isus im pristupi i prozbori:

**»Dana mi
je sva
vlast na
nebu i na
zemlji!**

**Pođite dakle
i učinite
mojim
učenicima
sve
narode**

**krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha
Svetoga**

**i učeći ih
čuvati sve
što sam vam
zapovjedio!**

**I evo, ja sam s vama u sve dane
- do svršetka svijeta.»**

Prezentaciju je izradio
**FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv.
Nikole Tavelića**

Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA

Tel. 051/ 641-449

Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-
sv.nikola@ri.htnet.hr

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (32)

Mieczystaw Malinski

MI NJEMU PRIPADAMO

Da, vjernici smo, ali čim u našem životu nešto ne pođe kako smo zamislili, čim doživimo neuspjeh, postajemo ogorčeni, tužimo se i optužujemo ljude oko sebe, Gospodina ponad sebe i svoju tešku sudbinu. I događa se: što vrijeme dulje prolazi, sve se više osjećamo nesretnima. I ta nas mora prati cijeli život.

Pa ipak, nismo mi nikakve orahove ljuske, koje valovi bacaju gore-dolje, tamo-amo, kako već vjetar puhne. Naprotiv, vodi nas Božja ruka. Svaka je promjena – nova zadaća. Možda to odmah ne ćeš opaziti, možda tek s vremenom, iz veće udaljenosti. Ali tada ćeš otkriti, da je sve bilo za tvoje dobro. To čovjek mora vjerovati.

7. vazmena nedjelja A,
Iv 17, 1-11a

DA IH OČUVAŠ OD ZLOGA

Otvrdnuli smo. Ne trepnuvši okom, hladnokrvno slušamo najveće i najuzvišenije riječi. Ostajemo nepomični. Ne doimlju nas se. Slušamo ih površno. I sami se služimo sličnim ili uzvišenijim riječima.

Diraju nas još jedino nesebična djela. Još samo posvemašna požrtvornost nekog čovjeka, istinska svetost njegova života,

KOJI ĆE VJEROVATI U MENE

Što očekuješ od svog nasljedovanja Isusa? Očekuješ li da te blagoslivlja, da te čuva u dobrom zdravlju, da ti nitko i ništa ne naudi, da te nikakva nesreća ne snađe, da te tat ne potkrade, da ti zlobnici ne naškode, da tvoj imutak neprestance, iz dana u dan, raste? Da Isus svaku tvoju molbu usliši, da svakom tvojem hiru popusti pa ako treba i čudo učini – kao ono u Kani Galilejskoj? I da za takav dug i ugodan život – kao dodatak – dobiješ još i nagradu, nebesko kraljevstvo?

Gdje je tu ljubav prema Isusu? Ako ljubav nije nesebična, nije ljubav.

7. vazmena nedjelja C,
Iv 17, 20-26

**i
belong
to
jesus**

u s -
pijeva
skršiti
naš cini-
zam i naš pre-
zir. Jedino nas još to
može uvjeriti. Jedino to ne mo-
žemo zanijekati.

7. vazmena nedjelja B,
Iv 17, 11b-19

CHINA SHOP I NADAN VIDOŠEVIĆ

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

Ibrahim: G. predsjedniče opet Vas treba Stipe. Brzoglasno.

B: Daj ga!

Ibrahim: Izvolite.

B: Dobar dan!

Stjepan Mesić: Zdravo!

B: Koje dobro?

Stjepan Mesić: Jesi li dobio poziv? Hoćeš li doći?

B: Nemam pojma. O čemu se radi?

Stjepan Mesić: Što je s tobom? Zar vi ustaše ne slavite 70. godišnjicu pakta Hitler-Staljin?

B: Ne! Pa, kad je to?

Stjepan Mesić: Danas! 23. kolovoza 2009. Josip Joža Manolić drži prigodno predavanje.

B: Zar i ti tamo? Gdje je predavanje? Kada? Tko će biti.

Stjepan Mesić: Tunel ispod Griča.

Živio drug Hitler!

Josip Joža Manolić: Nismo ni mi zaostajali. Uzmite druga Jakova Blaževića.

Dvorana:

**"Navrati družu u Liku,
Pogledaj hrabre heroje,
Na bunker idu pjesmom
I ničeg se ne boje."**

Josip Joža Manolić: Kad smo onog nazovi blaženika Stepinca zaprli ...

Dvorana:

**"Sjećam se mnogo takvih,
Koji su danas živi,
Pričaju svoj djeci
Kako su krvcu lili."**

* * *

A: Moram ići g. Antica. Ostanem li do kraja dobit ću kompleks. Ovo su pravi fašisto-komunisti!

B: Ništa, ništa! Slažem se. Zna Stipe gdje mu je mjesto. Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

U 20.45 sati. Javi se Josipu Perkoviću, inače ne ćeš moći ući. Bit će nazočni sve ugledni drugovi. Slavko Degoricija, Franjo Gregurić, Ante Todorić, Luka Bebić, Milan Artuković, Dragutin Drk, Anđelko Leko, ...

B: Stara garda.

Stjepan Mesić: Bit će i mladih. Zlatko Mateša, Vesna Pusić, Radoslav Čačić, Ivica Mudrinić, Mladen Bajić, ...

* * *

Josip Joža Manolić: Drugovi i drugarice! Ovo nije obična proslava, ovo je naše novo rađanje. Mislili su, pao je Berlinski zid, mi ćemo nestati. E, ne ćemo!

Dvorana:

Živio drug Tito!

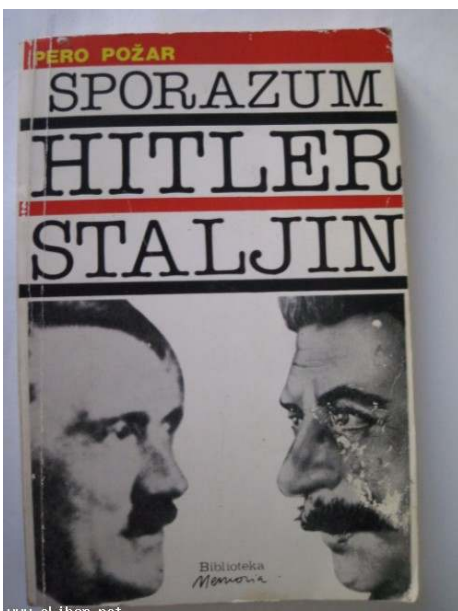
**Živjela Komunistička Partija
Jugoslavije!**

Tito – Partija, Tito – Partija ...

Josip Joža Manolić: Drugovi i drugarice. Znao je drug Staljin što radi, iako je i drug Hitler bio pametan čovjek. Namamio ga je u zamku, a onda ga uništio.

Dvorana:

Živio drug Staljin!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

ROLAT S PEKMEZOM

Pripremila:
Marija Dragun
rođ. Takšić

Sastojine za biskvit:

5 jaja, 5 žlica šećera,
1 vanili šećer,
1/2 praška za pecivo,
5 žlica mekog brašna.

Ostale sastojine:

Pekmez od kajsija za namaz, te
šećer u prahu za ukrašavanje.

Izrada:

Od 5 bjelanjaka izlupati čvrsti snijeg. Dodati 5 žlica šećera, 1 vanili šećer, 1/2 praška za pecivo i 5 žumanjaka, te dalje miješati mikserom. Na kraju umiješati 5 žlica glatkog brašna.

Pomastiti veliku tepsiju od štednjaka, staviti foliju, i nju pomastiti i pobrašniti. Smjesu istresti u tepsiju i peći 15-20 minuta na 200°C.

Kad je pečeno izvaditi iz pećnice, te ostaviti da stoji desetak minuta. Još toplo zarolati

skupa s folijom i ostaviti da se potpuno ohladi.

Ohlađen rolat razmotati, skinuti foliju i namazati pekmezom od kajsija, te ponovno zarolati. Odozgora posuti šećerom u prahu.

Dobar tek!

Napomena: Rolat se može, umjesto s pekmezom, namazati Nutelom.

BRATSKI POZDRAV S ISTOKA

Хрвати, браћо!

Ми Срби без обзира на све носимо вас Хрвате у срцу као најрођеније. Да ли ВЕЛИКА СРПСКА ДУША, безусловна, српска љубав омекшава вашу душу?

Ако сами себи опростите и са нама се измирите Христос ће бити посреди нас.

Љиљана Ђуић
ljcuic@gmail.com

POŠTUJTE BOŽJE ZAPOVIJEDI

Dne 1. kolovoza 2009. je bratovština svetog Pia X. u Stuttgartu organizirala prosvjed protiv CSD parade pod geslom "Poštujte Božje zapovjedi" na kojem su sudjelovali kršćani iz cijele Njemačke pretežno katolici iz bratovštine svetog Pia X.

Vjernici koji su ustali braniti Božje moralne zapovjedi su bili izloženi napadima od pedersko-lijevog-liberalnih fašista protiv kojih je neodlučna njemačka policija bilo nemoćna i tako su vjernici diljem cijele molitve bili izloženi napadima i uvredama pedersko-lijevog-liberalnih fašista. Nakon prosvjeda je bila misa zahvalnice u crkvi bratovštine svetog Pia X. u Stuttgart-Feuerbachu.

Članovi A-HSP-a su upoznali mnoge vrijedne ljude koji još drže do vrjednota poput Boga, obitelji i domovine, nažalost su takvi ljudi u Njemačkoj i zapadnoj Europi manjina i sve ih je

manje i manje. Nadajmo se da ćemo uz Božju pomoć odbraniti našu Domovinu Hrvatsku od tog zapadnog globalističko-masonskog utjecaja.

Bog i Hrvati!

Šime Tolić, Stuttgart
hp-hpp-stuttgart@hotmail.de

TEMELJNE VRIJEDNOSTI

Poštovani prijatelji,

Pretpostavljam da svi mi želimo pomoći da Hrvatska izađe iz duhovnog blata i pomanjkanja vrijednosti za koje i po kojima vrijedi živjeti. S obzirom da smo svakodnevno bombardirani kojekakvim porukama i vijestima predlažem da se što više nas istomišljenika po vrijednostima po kojima živimo, umrežimo jer se tako jedino možemo oduprijeti napadima na naše temeljne vrijednosti. Stoga ako podržavate niže navedene temeljne vrijednosti kliknite na link i pridružite se grupi Temeljne vrijednosti na društvenoj mreži Facebook. Možda je mnogim odbojan ovaj način komunikacije, ali vjerujte da tamo gdje nismo prisutni tamo niti nema našeg glasa i izgleda da prevladava samo jedno mišljenje. Zato vas pozivam da otvorite svoj profil na Facebooku i pridružite se grupi Temeljne vrijednosti.

<http://www.facebook.com/home.php#/group.php?gid=57258032073>

Srdačan pozdrav,

Antonio Zrilić
antonio.zrilic@logiko.hr

OBAVIJEST

ČESTITKA

Srdačan pozdrav,

Od bivših logoraša koje svi zaboraviše, jer nismo staljinisti, niti smo ibeovci. Nitko iz Vlade RH, nitko iz Hrvatskog Sabora do sada se nije odazvao. No, mi iz dijaspore uspijevamo i bez Hrvata iz domovine. Nije se uključilo niti Hrvatsko Društvo Političkih Zatvorenika. Samo su staljinisti obilježili svoju 60-tu obljetnicu.

Čestitamo!

ODBOR ZA OBILJEŽAVANJE PEDESETE GODIŠNJICE HPM

**U SUBOTU 5. RUJNA 2009. GOD NA KRKU
OBILJEŽAVA SE 50. GODIŠNJICA
HAPŠENJA I ZATOČENJA MLADIH HRVATA
NA OTOKU SV. GRGUR**

POŠTOVANI

IMAMO ČAST POZVATI VAS

**NA HODOČAŠĆE I POSJET LOGORU
NA OTOKU SV. GRGUR**

Informacije i prijave

Prof. Jasenka Polić Biliško Zgb.
t: 091/4593578 E-Mail: psihlucija@yahoo.com

Želimir Kužatko Si 00386/ 36 31 260
m: 031/ 643-265 E-Mail: zelimir@kuzatko.org

Želimir Kužatko
zelimir@kuzatko.org

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković